



BURMESE CLASSIC .COM

ရှင်မြတ်နိုး

ကလောင်  
လုံးရင်းဝတ္ထုပေ

သင်မြတ်နိုး

ကိုကိုကကျန်ပရိုမူးစာရှင်



သင်မြတ်နိုး

---

ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ ဖူးစာရှင်လား



အခန်း(၁)

စန္ဒကူးဆိုတာ ရှေးရိုးဆန်လွန်းတဲ့ ခပ်တုံးတုံးနာမည်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်ပြီး သူမဘယ်တော့မှ မနှစ်သက်ခဲ့။

ဒက်ဒီကို ကြောက်ရလွန်း၍သာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာနော်၊ သူမက ခေတ်နှင့်အမီပြေးလိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း ဦးမိုးသခင်က သူမကိုယ်ဝန်ရှိပြီး မိန်းကလေးဆိုတာသိပြီးကတည်းက လာပြီးနာမည်ပေးကြတာတဲ့လေ။ ပြီးတော့လည်း သူတို့ချွေးမလေးအဖြစ်သတ်မှတ်သွားလိုက်ပြီတဲ့။

စိတ်ပျက်လိုက်တာ။ သူမက ပိုက်ဆံပေးကာ ဝယ်ချင်တိုင်း ဝယ်လို့ရတဲ့ အရပ်ဆိုင်က ကော်ပတ်ရပ်လေးလားပဲ။ ခေတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှေ့ကို တစ်လံလောက် ပြေးချင်နေတဲ့ မာမီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒက်ဒီစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သူ ဖြစ်နေသည်။

‘ကူး... ဦးမိုးသခင် ဒေါ်တိမ်လွှာသခင်မတို့ရဲ့သား မောင်ဇေရုတုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သူတို့ဘက်ကနေ ဟောင်းဆိုနေပြီ လေ’

‘ဘာပြောတယ် မာမီ၊ ကိုကိုဇေရုတုလို ရှေးခေတ်က လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူတို့ဘက်ကနေ တောင်းဆိုလာ တာ၊ မာမီက သမီးဖေဖေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ ပွဲကပျက်သွားပြီ ထင်ထားတာ၊ အခုတော့ သူတို့က လာတောင်း တယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ မာမီရာ၊ သေချင်တယ်၊ ဒက်ဒီမှ လူ့လောက ကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာပဲ မာမီ ငြင်းပစ်လိုက်ပါလား’

‘မဖြစ်ဘူး ကူး၊ သမီး ဒက်ဒီ စီစဉ်သွားခဲ့တာလေ၊ မာမီ က သူ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့မှ သူ့စကားတွေကို ဖယ် ရှားလို့ရမလား၊ မာမီလည်း သဘောမတူချင်ပါဘူး။ သမီးဒက်ဒီ က ကတိတည်လွန်းတယ်၊ မေမေ့ကို သေသေချာချာ မှာထား

ခဲ့တာ၊ ကိုမိုးသခင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ၊ အားလုံး စီစဉ်ပေးရမယ် တဲ့လေ’

စန္ဒကူး သေပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေး သွားသည်။ ကိုကိုဇေရုတုကို ကူးသိ၏။ ငယ်စဉ်ကတော့ ဒက်ဒီ ခေါ်ခေါ်သွားလို့ ဦးမိုးသခင်နှင့် ဒေါ်တိမ်လွှာသခင်မတို့ မိသားစု နေထိုင်တဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။

‘ညိုမင်းအံ့ရဲ့ သမီးလေး စန္ဒကူးက တော်ဝင်သင်္ဃန်း လေးတစ်ခက်လိုပဲ အဖိုးတန်ပြီး ချမ်းခင်နှစ်သက်စရာ ကောင်း တယ်ကွယ်၊ ဦးလေးသခင်ရဲ့ ချွေးမလောင်းလေးပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် စန္ဒကူးလေးကို တို့လက်ထဲအပ်ရမယ်နော်၊ မင်း ကတိပဲ’

‘စိတ်ချပါ မိုးသခင်ရာ၊ ကိုယ် ငကတိပေးထားပြီးပြီလေ၊ မင်းဘက်က ဆန္ဒရှိရင် ကိုယ်က စိတ်ချလက်ချ အပ်ပြီးသားပဲ မောင်ဇေရုတုကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ မင်းသားက ကိုယ့်သားပဲ လေ၊ တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အသက်ပေးပြီး ချစ်ခင်ခဲ့ကြ တာပဲ’

စန္ဒကူးကတော့ အဲဒီလောက် ရှေးရိုးဆန်လွန်းနေတဲ့ မိ သားစုကို မကြိုက်ပါဘူး။ ကိုကိုဇေရုတုက သူမထက် အသက်

ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးသည်။ ရုပ်ရည်ရူပကာက ချောမောပေမယ့် ပုံစံကြီးက ခပ်တုံးတုံးပဲ။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုခေတ်မှာတောင် လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ အကွက်စိပ်စိပ်ပုဆိုးနဲ့။ ကိုကိုဇေရတုဘောင်းဘီအရှည်တွေ စပိုရှပ်တွေ ဝတ်ဆင်တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

ကူးကတော့ မကြိုက်ပါဘူး။ ဦးမိုးသခင်တို့ ဒေါ်တိမ်သခင်မတို့ရဲ့ နန်းဆန်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် ခမ်းနားနေမှုတွေကိုလည်း ရယ်စရာကြီးဟုပဲ ထင်သည်။

‘မာမီမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိဘူး သမီး၊ မာမီလည်း လုံးဝ သဘောမတူပါဘူး၊ ဘယ်လိုဟာကြီးတွေမှန်း မသိဘူး၊ ကူးလေး စိတ်ညစ်ရမယ်၊ စိတ်ကျဉ်းကြပ်မယ်၊ ရတောင့်ရဲတဲ့ လူလောကကြီးထဲမှာ ရတောင့်ရဲခဲ ရောက်လာပြီး ဘယ်လိုတွေနေမှန်း မသိပါဘူး’

‘ကူးလည်း စိတ်ညစ်တယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား မာမီရာ ကူးက သူတို့လို တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို အရိုအသေပေးပြီး ခပ်တုံးတုံးပုံစံတွေနဲ့ အရုပ်ကြီးတွေလို ပုံစံခွက်ထဲမှာ နေရမလား’

‘ကူးလေးရယ် မေမေလည်း လုံးဝမတတ်သာလို့ပါ၊ ကူး

ဖေဖေက သမီးကူး အသက်ပြည့်တဲ့နေ့အထိ သူတို့က မတောင်းဆိုဘူးဆိုရင် မြတ်မြတ်သဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ စီစဉ်ပါတဲ့။ အခု သမီးလေးကူး မနေ့ကပဲ (၁၈)နှစ်ပြည့်တယ်၊ ကွက်တိပဲ၊ ဒီနေ့လားတောင်းဆိုတယ်လေ’

တိကျလိုက်တဲ့ သူတွေ၊ စန္ဒကူး နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မတောင်းဆိုရင် မာမီသဘော ငြင်းပယ်ခွင့် ရှိပေမယ့် သူတို့က တောင်းဆိုနေသည်တဲ့။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း မာမီဆီမှာရော ကူးဆီမှာပါ ကတိတွေ အထပ်ထပ်တောင်းခဲ့သည်။

‘ဒက်ဒီနဲ့ မိုးသခင်တို့က တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့အပြင် အသက်ပေးပြီးတောင် ချစ်ကြတာပါ၊ ဒက်ဒီဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးဖြည့်စွမ်းပေးကြပါကွာ’

မာမီရော ကူးပါ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပြီး လူလောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာဖို့ သေမိန့်ပေးထားသလို အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ ဒက်ဒီဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးပါ့မယ်ဟု ကတိတွေ ပေးလိုက်ကြရသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကူးက ဆယ်နှစ်သမီးလေးပါ။

အသက်အရွယ်လေးနှင့် ဦးမိုးသခင်တို့ရဲ့ ချွေးမအဖြစ် နေထိုင်ဖို့ သဘောတူလက်ခံခဲ့ရသည်။

မာမိကလည်း သမီးကူးကို သူတို့စံအိမ်ကြီးထဲက ပုံစံခွက်ကြီးထဲ မထည့်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တက်နိုင်မလဲနော် ကူးလေး၊ ဒက်ဒီဆန္ဒပဲလေ၊ မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေပွန်လွန်းတဲ့ ကိုညိုမင်းအံ့ရဲ့ဆန္ဒကို မာမိ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးကွယ်

မာမိကလည်း ခေတ်နှင့်အမီ နေထိုင်ဝတ်ဆင်သူ၊ သမီးကူးနှင့်အပြိုင် ဂျင်းပင်န်တွေ စကဒ်တွေ ဝတ်တုန်း၊ Party ပွဲတွေလည်းတက်တုန်း၊ Dance မှာလည်း နာမည်အကြီးဆုံး။ လူလောကကြီးထဲ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မာမိနဲ့ကူးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ကြရအောင်တဲ့။ အရေးကြီးတာက ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ပဲတဲ့။ ဒက်ဒီလည်း ဒီလိုပါပဲ ခေတ်မီသည့်ကူးကို ချုပ်ချယ်ခြင်းမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်စေခဲ့၏။

တစ်ခုပဲ ဆိုးဝါးလွန်းတာက ကူးကို ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း ဦးမိုးသခင်လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့ခြင်းပင်။

သမီးလေးကူး (၂၀)နှစ်ပြည့်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့ဘက်က တောင်းဆိုခြင်း မပြုရင်တော့ သမီးလေးဆန္ဒအတိုင်းပဲ ပြင်းဆန်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဒက်ဒီတို့ ကတိကဝတ်ရှိပြီးသားလေ

ကြည့်ပါဦး၊ ကူးကူးအသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ရဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဦးမိုးသခင်တို့ဘက်မှ တောင်းဆိုလာသည်။

ကူးလေး  
ဟင်

မနက်ဖြန်ပဲ ကူးကူးက ဦးမိုးသခင်နဲ့ ဒေါ်တိမ်သခင်မတို့စံအိမ်ကြီးထဲ လိုက်သွားရမယ်လေ

ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ၊ အခု ချက်ခြင်းကိုကိုရေတုနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာလားဟင်

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတို့က သမီးလေးကို ချွေးမအဖြစ် အိပ်ခွင့်ကျနေအောင် သင်တန်းပေးဦးမှာတဲ့လေ

ဘုရားရေ

ဘာချွေးမပုံစံလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာနော်၊ သူတို့လိုပုံစံမျိုးကြီး သွင်းမှာလား။ အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ ချိတ်ထမီနဲ့ သေဝပ်ပိပြားစွာ နေထိုင်ရမည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်လား။ သေချင်တာပါပဲ။

ကူးကူးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက Quater Jeans နဲ့ Body Fit တွေပဲ ဝတ်နေကျပါ။ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်အိုက်လိုက်မလဲ။ သူတို့လက်ခံနိုင်မယ့် ချွေးမအဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးဦးမှာတဲ့။ ကူး လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘဲ စွေ့စွေ့ချန်သွားသည်။

အရာအားလုံး ဒက်ဒီရဲ့ ဆန္ဒတွေပဲလေ။ သမီးကူးလက်ခံလိုက်ပါ။ သမီးကူးကိုယ်တိုင် ဒက်ဒီဆီမှာ ကတိပေးခဲ့တာဆိုတော့ သွားတော့ သွားရမှာပဲ ကူးလေး

ဦးမိုးသခင်နှင့် ဒေါ်တိမ်သခင်မကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာတဲ့။ သမီးလေးကူးကို နေ့စဉ် နှစ်ပေါင်းများစွာ သူတို့လေ့လာ အကဲခတ်တော့ သူတို့မျက်စိထဲမှာတော့ လုံးဝ ကန့်လန့်ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးဖို့ လိုအပ်တယ်တဲ့။ မနက်ဖြန် လာခေါ်မယ်တဲ့။ မာမီက လက်ခံလိုက်ပြီးပြီတဲ့။

ကူး လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ကိုကိုဇေရတုနှင့် လက်ထပ်ရမှာရော၊ ဦးလေးမိုးသခင်တို့ စံအိမ်ကြီးထဲ သွားနေရမှာရော အကြောက်ကြီး ကြောက်နေခဲ့သည်။ အခုတော့ ကူး အထိတ်လန့်ဆုံး သေပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ရမယ့် နေ့ရက်တွေကို ဂင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ သမီးကူး လက်ခံလိုက်ပါ။ ဖူးစာဆိုတာ အတိတ်ဘဝက ချစ်ခဲ့တဲ့ ရှေ့စက်ဆိုတာရှိမှ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြရတာပါ သမီးရယ်

မာမီကလည်း အဲဒီ ကိုကိုဇေရတုနဲ့ ကူးတို့က ရှေးဘဝက ရေစက်တွေချခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီလိုမှန်း မသိလိုပါ။ ဘုရား သိကြားမလို့ အတိတ်ဘဝက ရေစက်တွေ ဘာတွေမချမိခဲ့ပါစေနဲ့၊ ကူးရဲ့ဖူးစာရှင် မဟုတ်ပါစေနဲ့

ကူးလက်လေးနှစ်ဖက်ပူးပြီး နဖူးလေးပေါ် လက်တင်၍ ဆုတောင်းနေတာကို ကြည့်ပြီး မာမီ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရုံနှင့် မျက်ရည်တွေပင် ဝေ့တက်နေသည်။

မာမီ စိတ်မကောင်းအောင် ပြောမနေစမ်းနဲ့ ကူးလေးရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သမီးသွားရမယ်၊ မဖြစ်မနေသွားရမယ်၊ ဒက်ဒီစကားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပယ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်

မာမီကိုယ်တိုင်ကပင် ကူးကို တိုက်တွန်းနေသည်။ ဒက်ဒီအပေါ် အသက်ထင်ရှား မရှိရင်တောင် မာမီနှင့်ကူးတို့က လေးစားလိုက်နာကြရမယ်တဲ့။ မာမီ ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်နှင့်အညီလိုက်နေပါစေ။ လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာတော့ ချစ်ခင်နှစ်သက်ပြီး ရိုသေလေးစားခဲ့သည်။

ဒက်ဒီ သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း မာမီ တခြား  
ယောက်ျားတွေနှင့် အရောတဝင်နေထိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ပျော်ပျော်  
ရွှင်ရွှင် နေထိုင်တတ်တာ တစ်ခုပါပဲ။

မာမီကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းပြောဆိုနေတော့လည်း ကူး  
နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုစုထော်ထော်နှင့် ယူသွားရမည့်ပစ္စည်းတွေကို  
အိတ်ထဲထည့်ပေးနေတဲ့ မာမီကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

‘သူတို့က ကူးအတွက် အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်  
တွေ အားလုံး စီစဉ်ပေးကြမှာလေ၊ ပစ္စည်းသိပ်အများကြီး ယူစရာ  
မလိုပါဘူး၊ ညအိပ်အင်္ကျီလောက်နဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေး  
အချို့ပဲ လိုအပ်တာ’

ကူး ဒူးလေးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး ဒူးပေါ်လက်လေးတင်  
ကာ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အလိုမကျမှုတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။  
ငိုလည်း ငိုပစ်ချင်နေသည်။

‘လောလောဆယ်တော့ ကူးလေး စိတ်ကျဉ်းကြပ်ပြီး  
အနေရအထိုင်ရ ခက်ခဲမှာပဲ၊ ညဘက်အိပ်ရင်တော့ ညဝတ်အင်္ကျီ  
လေးတွေ ဝတ်အိပ်နော်၊ မာမီကလည်း တကယ့်ကို မလွဲသာ  
မရှောင်သာလိုပါကွယ်’

မာမီက ဇိတ်ပျက်လက်ပျက်လေးနှင့် ညှို့ညှို့မိုင်းမိုင်း  
ကူးမျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ချောမြူရင်း တဖြည်းဖြည်းတော့  
ကူးလေး ကျင့်သားရလာမှာပါကွယ်ဟု ပြောသည်။

ကူး သိနေ၏။ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးဆိုတာ။ ကူးအကျင့်  
စရိုက်တွေနှင့်က လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပဲလေ။ ညဘက်ဆို စောစော  
မအိပ်တတ်တာ၊ နေမြင့်မှ အိပ်ရာကနေ ထတတ်တာ၊ ကော်ဖီနဲ့  
ပေါင်မုန့်မီးကင်ကလွဲပြီး မနက်စာ မစားတတ်တာ။

ကိုကိုဇေရတုတို့က နံနက်စောစောထကြရပြီး ဘုရားရှိခိုး  
ပုတီးစိပ်၊ ပြီးတော့ မုန်းဟင်းခါးတွေ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ ချက်  
စားကြသည်။

‘မြန်မာ့အစားအစာတွေက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်၊  
အရသာရှိတယ်၊ ခံတွင်းလိုက်တယ်လေ၊ ဦးသခင်တို့ရဲ့ အကျင့်ပဲ၊  
မြန်မာ့ရိုးရာအစားအစာတွေပဲ စားကြတယ်’

ကူးလေးက ပေါင်မုန့်မီးကင်စားချင်သည်ဟု ဒက်ဒီကို  
ပူဆာတော့ ဦးသခင်က မရဘူး ရှိတာပဲ စားရမယ်၊ လူကြီးကျွေး  
တာ စားရတယ်တဲ့။ တွေးမိတိုင်း ကူး ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုတာ  
မတွေးရဲ သေပစ်ချင်သည်။

‘ကူးလေးရယ် ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့’



ကွယ်၊ သူတို့က သမီးလေးကို စောင့်ကြည့်ကြဦးမှာပါ။ ဖူးစာပါမှပါ။ မျက်နှာလေးက ရှုံ့တွည့်မှိုင်းနေတာပဲ။ သနားလိုက်တာ၊ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ ဘာတွေ ထည့်သွားချင်သေးလဲ။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုရင်တော့ သမီးလေး ဝတ်ချင်တာဝတ်နော်၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ'

အဟင့်... ဟင့်... အဟင့် မာမီက အရမ်းရက်စက်တယ်နော်၊ ကိုယ့်သမီးလေး ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိနေတာကို ထည့်လိုက်ရက်တယ်၊ ကူးနဲ့အဆင်ပြေမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ငယ်ငယ်က သူတို့အိမ်ကို သွားလည်ရတာတောင် ကူးစိတ်ကျဉ်းကြပ်လို့ သေတော့မယ် သိလား'

မာမီရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ပြီး တဟင့်ဟင့်ငိုပစ်မိသည်။ မာမီများ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ကန့်ကွက်မလားလို့၊ မာမီက စိတ်ပြတ်သားစွာဖြင့် သမီးလိုက်ကို လိုက်သွားရမှာပဲတဲ့။ လုံးဝစိတ်ပြောင်းသွားမည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ ဒက်ဒီစကားကသာ အတည်ပဲတဲ့။ သမီး ကံကြမ္မာပဲလို့ သတ်မှတ်တဲ့။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မာမီမသိအောင် short pan တွေကို တစ်ထပ်ကြီး ထည့်ထားပစ်လိုက်သည်။

အခန်း(၂)

'စန္ဒကူးလေးကို စိတ်ချလက်ချနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါ မြတ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသမျှ သမီးလေးစန္ဒကူး ခံစားရမှာပါ။ မိန်းကလေးပီပီသသ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး ဖြစ်ဖို့တော့ လှေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရဦးမှာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ် မြတ်ရယ်၊ မမသခင်မတို့ကလေ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်စေချင်တာပါ။ သားရဲ့ဖူးစာရှင်လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူမိန်းကလေးက အစ်ကိုကြီးသခင်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း

မြတ်သိပါတယ်လေ၊ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းခဲ့ကြတာ၊ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တယ်လေ၊ တကယ်ပဲ သမီးလေး ဝင်စားတယ်

ဘုရားရေ သေပြီပဲ၊ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းခဲ့ကြတာတဲ့။ သားရဲ့ ဖူးစာရှင်မိန်းကလေးမှန်ရင် သမီးလေးဝင်စားပါစေလို့တဲ့။ ဒါဆို ကူးက ကိုကိုဇေရတုရဲ့ ဖူးစာရှင်ပေါ့။

အမလေး သေပစ်ချင်လိုက်တာ။ ဒက်ဒီရော မာမီရောက ထိုအကြောင်းအရာတွေကို မပြောပြကြပေ။ ကူး စိတ်ဓာတ်ကျ သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ထင်တယ်။

ဦးလေးသခင်နဲ့ ဒေါ်လေးသခင်မက အသက်အရွယ် ထက် ပိုမိုနုပျိုနေကာ အဝတ်အစားတွေကအစ ရှေးရိုးဆန်စွာ သေသပ်ခုံညားနေသည်။ ဒေါ်လေးသခင်မက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဝတ်ထားတဲ့စိန်တွေ ဖျတ်ဖျတ်ခါလက်နေပြီး ခဲသွေးရောင် ထနေ၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အထက်တန်းကျလွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကူး မနှစ်သက်မိ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးတခွဲသားနှင့် ပြောဆိုနေထိုင်ရနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေလဲ၊ ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်တွေကြောင့်လဲဟယ်၊ ကူးခန္ဓာကိုယ်လေး တစ်ခုလုံးကို ခြေဖျားကနေ ဆံပင်အထိ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

‘ကူးလေးကိုတော့ ပြုပြင်ပေးစရာတွေက အများကြီးပဲ တွေ့နေရတယ်၊ မျက်စိစပါးမွှေးစူးစရာ အလွန်ကောင်းတာပဲ’

အမလေးနော်၊ အားမနာပါးမနာဘဲ ကူးကို ဝေဖန်ပြောဆိုသည်။ မာမီက ကူးကို နှစ်သိမ့်ချောမြူတဲ့ အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်နေရင်း သည်းခံလိုက်ပါ ကူးလေးရယ်ဟု အဓိပ္ပာယ်တွေ သက်ဝင်နေသော အကြည့်တွေ ဖြစ်နေသည်။

ရက်စက်တယ်။ ဒက်ဒီရော မာမီရော ရက်စက်ကြတယ်။ ကူးလေး သန္ဓေတည်တာပင် သူတို့သားရဲ့ ဖူးစာရှင်အဖြစ် ဝင်စားလာခဲ့တာတဲ့။ ကူးက တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျော့ကျော့မော့မော့လေးနှင့် အစေအပါးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။

ယောက္ခမလောင်းတွေအိမ်မှာ ဘယ်လိုများ အိမ်ရှင်မပီသစေရန် လှေ့ကျင့်မှုတွေနှင့် ပုံစံခွက်ထဲလောင်းထည့် သွန်းဆစ်ခံရမလဲ။ ကျော့ချမ်းလိုက်တာ၊ ကူးရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေက စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဟန်ဆောင်မှုကင်းပြီး ပေါ့ပါးလွတ်လပ်တဲ့၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ အချစ်တွေ မြောက်မြားစွာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး။

ဒါပေမယ့်လည်း ကိုကိုရတုဆိုတာက ကူးမတွေ့ဖြစ်တာ ကြာနေပေမယ့် သေချာနေတာက ကူး ဘယ်လိုမှ ချစ်သူအဖြစ် ခံစားလို့မရနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ရှင်’

‘မင်းလေးကို လေ့ကျင့်သွန်သင်ပေးနေတဲ့ အချိန်ကာလ တွေမှာတော့ မင်းမေမေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်မရှိဘူးနော်’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မာမိနဲ့ ကူးက ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ခွင့်မရှိရတာလဲ၊ ကူးနဲ့ မာမိက တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်လေး တောင် ခွဲနေဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးသခင်’

‘မင်း အဲဒီလို ပြန်ပြောတတ်တာကိုက မယဉ်ကျေးတာပဲ စန္ဒကူး၊ အဲဒီ အမူအကျင့်တွေကနေစပြီး ပြုပြင်ပေးရလိမ့်မယ်’

မာမိကို သူမ ကြည့်တော့ မသိမသာခေါင်းကို ခါယမ်းပြ သည်။ ကူးတော့ ထွက်ပြေးချင်နေ၏။ စည်းကမ်းတွေကို ပြတ် ပြတ်သားသား ကိုင်တွယ် ကြီးကြပ်တော့မည့်ပုံပင်။ ကူးကျမှ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ချွေးမလောင်းဖြစ် နေရတာလဲ။ ကံကိုက ဆိုးပါတယ်။ ဒက်ဒီမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိ

သင်မြတ်နိုး

တော့ ကူး သည်းခံပြီး နေထိုင်ရတော့မှာပဲလေဟု စိတ်ကိုတင်းပစ် လိုက်သည်။

‘ဦးလေးသခင်တို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် စည်းကမ်းကြီးကြီး စနစ်တကျ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရတာလေ၊ ခေါက်ရိုးကျနေပြီ၊ မင်းကတော့ တသီးတခြား ခေတ်နဲ့အမီ လိုက်ချင်နေကြတဲ့ မိဘ တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းရတော့ အင်းလေ ဒီလောက်လေး တော့ အချိုးမပြေဖြစ်နေမှာပဲ’

မာမိရေ ကူးတော့ သေပြီပဲ။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူး ရတော့မယ် ထင်တယ်။ ထွက်တောင် ပြေးချင်လာပြီ။ မာမိက ကူးလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

‘သမီးကူးကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အစ်ကိုကြီးသခင်နဲ့ မမသခင်မတို့က သွန်သင်ဆုံးမကြမယ်လို့ မြတ် ယုံကြည်တားပါတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ် နေလို့ မြတ်တို့ အလိုလိုက်ထားမိပါတယ်၊ အမှားအယွင်းရှိနေရင် လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်’

‘မြတ်’

‘ရှင်’

“မြတ် သမီးလေးကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”  
“ဟုတ်ကဲ့ ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ချစ်ရင် မြတ်သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် စည်းကမ်းပေး တာကို လက်ခံပါ။ တစ်နှစ်အတွင်းတော့ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး။ အစ်ကို ကြီးသခင်တို့က ချွေးမကို ပေါ့ပျက်ပျက် စည်းကမ်းမဲ့ ဣန္ဒြေ သိက္ခာမဲ့ နေထိုင်တတ်တာတွေကို ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပြီးမှ ချွေးမ အဖြစ် လက်ခံနိုင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး၊ မြတ်နားလည်ပါတယ်။ အစ်ကို ကြီး သခင်နဲ့ မမသခင်မတို့ လက်ထဲအပ်ပါတယ်”

မာမိကိုယ်တိုင်က ရိုကျိုးပြီး လေးစားဦးညွတ်နေသဖြင့် ကူးဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူတို့စီမံတာကို နာခံရတော့မည် ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဒက်ဒီရော မာမိရောက ရိုသေပြားဝပ် တစ်ခွန်းတလေပင် တုံ့ပြန်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြ တာ စဉ်းစားမရ။

ကူးတို့ မိသားစုလည်း ငွေကြေးချမ်းသာကြပါတယ်။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က အောင်မြင်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး မာမိ ကလည်း ပညာတတ်။ ဒက်ဒီထားခဲ့တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ

ကုပ်ပင် အောင်မြင်တိုးတက်စေရန် ဆက်လက်ဦးဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... အပိုစကားတွေ ပြောမနေတော့ဘူး၊ မြတ် စိတ်ချပါ။ မြတ်သမီးလေးဘဝရှေ့ရေး ကောင်းစားဖို့ပါလေ၊ ခေါ် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်သွားပါ မမသခင်မ၊ မြတ်ခင်ပွန်းရဲ့ဆန္ဒ ပဲလေ၊ သမီးလေး မလိမ္မာတာရှိရင်လည်း ဆုံးမပေးပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ကူးလေး လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ လူကြီးမိဘစကားကို နားထောင်ပါဟုပဲ မာမိက ပြောသည်။ ကူး ဟုတ်ကဲ့ဟုပင် မဖြေချင်သဖြင့် ခေါင်းလေးပဲ ညှိတ်ပြမိသည်။

ခြံအပြင်အထိ မာမိကိုယ်တိုင် လိုက်မပို့ဘဲ အိမ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒါကလည်း စည်းကမ်းတစ်ခုပဲလား။ စိတ်အိုက် လိုက်တာ။ သူမ အဝတ်အိတ်ကို သူမကိုယ်တိုင် သယ်လာခဲ့ရမည် တဲ့။ ကားပေါ်မှာ အလုပ်သမားကောင်မလေးတွေ ပါလာလျက်နဲ့ နော်။

ချွေးမကို ကျွန်စာရင်းသွင်းချင်နေတာလား မသိဘူး။

ကူးစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ မတရားနိုင်ထက် စီးနင်း လုပ်နေတာဟုပဲ ထင်သည်။

စန္ဒကူး  
ရှင်

လေသံမာတယ်၊ ပြင်စမ်း၊ သခင်ကြီးတို့က မင်းမိဘ အရာရောက်လာကြမယ့် သူတွေလေ၊ ရိုသေရမယ်၊ ကြည်ညိုရ မယ်၊ တို့ရဲ့ပြောစကားတွေက မင်း တသွေမတိမ်း လက်ခံကျင့် သုံးရမယ့် အချက်ပဲ

စန္ဒကူး နင့်ဘဝတော့ ဆုံးပြီ ထင်တယ်။ သူတို့ကိုယ်သူ တို့ သခင်ကြီးတွေ သခင်မကြီးတွေနဲ့ ဘဝင်ရူးတွေ ထင်တယ်။ သူတို့စီးလာတဲ့ ကားကြီးကတော့ အိစက်ညက်ညောပြီး သိန်းကို ထောင်ချီတန်နေသည်။ ကူး ထွက်ပြေးချင်လာ၏။

သူတို့သားကိုများ ကူးကကြိုက်မယ် ထင်လား။ ချွေးမကို ပုံစံပေးချင်တာပါ။ နင်ကိုက ကံဆိုးတာပါ စန္ဒကူးရယ်၊ သူတို့ သားရဲ့ ဖူးစာရှင်ဖြစ်ရတယ်လို့ တကယ်စိတ်ညစ်တယ်။ ကူးက လူကြီးမိဘတွေကို မရိုမသေလုပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ချွေးမက ကျွန်လား။

အိတ်ကြီးကို ဆွဲလာရတာ လေးလွန်းလို့ ကူးလက်မောင်း လေး ပြုတ်ကျသွားမတတ်ပဲ။ ညောင်းလိုက်တာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ကူးက အရပ်လား။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကူး ချစ်သူထားပြီး စောစောစီးစီး ချစ်သူနောက်လိုက်ပြေးပါတယ်။

မာမိက ကူးလေးကို တမင်ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ရဲ့ Style နဲ့နေစေတာ ဦးမိုးသခင်တို့ ချွေးမ အဖြစ် လက်မခံအောင်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သမီး ရယ်။ သူတို့ကလာပြီး ရွေးချယ်တာကိုးတဲ့။ ကားကြီးထဲ ဝင်ထိုင် မိတော့ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးပဲ။ ပုံစံခွက်ကြီးထဲသို့ စတင် လောင်း ထည့်ခံလိုက်ရပြီဟု တွေးပစ်သည်။

သခင်ကြီးတို့အိမ်က စည်းစနစ်ကြီးပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ကြတယ် စန္ဒကူး၊ သားဇေရတုကလည်း တည်ကြည် ခုံညားပြီး ယောက်ျားပီသတယ်၊ လိမ္မာတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ လူ့အသက်ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပဲ

ကိုကိုဇေရတု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ဦးလေး သခင်ပြောပြမှ သိရသည်။ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာကြောင့်

ပြီ။ ဒက်ဒီဆုံးပြီးထဲကပဲ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုကိုဇေရတုက (၁၅)နှစ်၊ စန္ဒကူးက (၅)နှစ်သမီးအရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။

“သခင်ကြီးတို့က သစ္စာဆိုပြီး မင်းကို တို့သားရဲ့ဖူးစာရှင် အဖြစ် ဆုတောင်းခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လည်း သမီးလေးမွေးလာ တယ်”

ကူးကတော့ ခေတ်နောက်ကို အဝေးကြီးချန်နေရစ်တဲ့ လူတွေရဲ့ ချွေးမလောင်းဖြစ်ရတာ ကံဆိုးသည်ဟုပဲ ထင်သည်။

“သားဇေကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်း အဝိုင်းက မိန်းမချောလေးတွေ တပုံတပင်ကြီးပဲ စန္ဒကူး”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ကူးလို မိန်းကလေးမျိုးကို ချွေးမ အဖြစ် မရွေးချယ်ဘဲ၊ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကို ရွေးချယ်ပါလား ဟင်”

“တိတ်စမ်း”

“ရှင်”

“လူကြီးမိဘတွေ စကားပြောနေရင် မင်းစောဒကတက် ပြီး ပြန်ပြောစရာ မလိုဘူးနော် စန္ဒကူး၊ မင်းကို ရွေးချယ်တာက တို့သားရဲ့ ဖူးစာရှင်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

အမလေး လန့်သွားတာပဲ၊ ဦးလေးသခင် မျက်နှာကြီးက မာမာထန်ထန်ကြီး၊ ကူးအသားလေးပင် ဆတ်ခနဲ တုန်ရီသွားချင် သည်။

သခင်မကြီးကတော့ စန္ဒကူးကို သွန်သင်ဆုံးမစရာတွေ စည်းကမ်းပေးဖို့ အများကြီး လိုအပ်နေသေးတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု လုံးဝမရှိသေးဘူးတဲ့။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပဲဟာ၊ ချွေးမ လောင်းကို စတင်ပြီး ပုံစံပေးနေတာမျိုးလား။

တွေ့မယ်လေ စန္ဒကူးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွား စေရမယ်။ ကိုကိုဇေရတုကိုယ်တိုင်က စန္ဒကူးကို ခါးခါးသီးသီး အကြောက်အကန် ငြင်းပစ်စေရမယ်။ အသာလေး ငြိမ်ကုတ်နေ ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းကို လူကြီးဆန်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ်။ သားက လူကြီးဆန်တယ်လေ၊ မင်း ဒီလောက်အထိ ပေါ့ပျက် ပျက် နေထိုင်မယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး”

“ဟိုလေ... ကူးက...”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါပြောမှ လည်မှာလဲ စန္ဒကူး၊ ပြန်ခံပက်တာ ရိုင်းတယ်”



ဒေါ်တိမ်သခင်မက မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ ဟောက်ပစ်တော့ ကူး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်သွားရပေမယ့် ဒက်ဒီမျက်နှာက ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဦးလေးမိုးသခင်မျက်နှာက တင်းမာသယောင်လောက်ပဲ ရှိနေပေမယ့် ဒေါ်တိမ်သခင်မရဲ့ မျက်နှာကတော့ အထင်သေး နှိမ်ချချင်သလို ကျောထဲကပင် စိမ့်သွားအောင် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်နေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ စောစောက မာမိုရှေ့မှာရှိနေတဲ့ မျက်နှာထားနှင့် လေသံတွေက ပြောင်းသွား၏။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ စည်းစနစ်ကြီးကြီးတွေ၊ နှိပ်ကွပ်မှုတွေနဲ့ ချွေးမလောင်းကို ပြားပြားဝပ်ဆင်းသွားစေရန် ပုံစံခွက်ထဲ အချိုးကျထည့်သွင်းကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

‘သခင်ကြီးကို သခင်မပြောသားပဲ၊ စန္ဒကူးကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ခေါ်ပြီး ပုံစံသွင်းထားကြရအောင်လို့လေ၊ ကြည့်ပါဦး သခင်ကြီးရယ်၊ အဝတ်အစားဝတ်တာကအစ ဘယ်လောက်အထိ များ မျက်စိစပါးမွှေးစူးချင်စရာကောင်းနေလဲ’

ကူးကတော့ ခပ်တည်တည်လေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်

ပြန်ထိုင်နေသည်။ ထိုးမယ့်ဆင် နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်တယ်တဲ့။ ကူးမှ မထတ်နိုင်တော့တာပဲ။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိနေပါသေးတယ်။

ဒက်ဒီရေ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို မွေးထားပြီး ဘာဖြစ်လို့များ ရူးကြောင်ကြောင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားထဲမှာမှ အပ်ထားခဲ့ရတာလဲဟင်၊ စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူး။ မာမီကရော သူတို့အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့များ မဆီမဆိုင် ရိုသေနာခံနေရတာလဲ။ ဒက်ဒီမှ မရှိတော့တာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုအခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေထိုင်ရဦးမလဲနော်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ရှေးဟောင်းစံအိမ်ကြီးထဲသို့ ကူးမျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ရသည်။

အခန်း(၃)

\*ငါက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အိမ်တော်ကိစ္စတွေ အားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲရတဲ့ သခင်ကြီး၊ သခင်မကြီးတို့ရဲ့ လူယုံတော် ပျိုမဒီပဲ၊ စံအိမ်ကြီးထဲက အလုပ်သမားတွေကိုလည်း အုပ်ချုပ်တယ်၊ ငါ့ကို သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့က အထူးတာဝန်ပေးထားတာကတော့ နင့်ကို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ပဲ\*

\*ဘာပြောတယ်\*

ဟွန်း... ဘာယဉ်ကျေးမှုလဲ အိမ်တော်စိုး တာဝန်ယူထားရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရိုသေလေးစားမှုတွေ ပျောက်ကွယ်နေသည်။ တကယ်ဆို ကူးက အိမ်ကြီးသခင်ပဲ။ ဦးမိုးသခင်နဲ့ ဒေါ်တိမ်သခင်မတို့ရဲ့ ချွေးမလေ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အိမ်တော်ကို အုပ်ချုပ်ရတာနဲ့ ကူးကို မရိုမသေ တင်းတင်းမာမာဆက်ဆံနေတာ ယဉ်ကျေးမှုလား။ ပြောလိုက်ရင် ယဉ်ကျေးမှု... ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အလုပ်သမားက လာပြီး ကျောတာ မျိုးတော့ စန္ဒကူးတို့ မခံနိုင်ပါဘူး။

သူမကလည်း မျက်နှာထားကို ပင့်ချီပစ်လိုက်သည်။

\*ဒီမှာ ရှင်ကြီးဟာ ရှင်ကြီး ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျွန်မကိုတော့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါ၊ ကျွန်မက ဒီအိမ်ကြီးထဲက အရှင်သခင်တွေရဲ့ ချွေးမလောင်းလေ\*

\*နင်\*

ပျိုမဒီ ဒေါသတကြီးနှင့် စန္ဒကူးရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး နင်က ဘာကောင်မလဲဟု အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

\*ငါက စန္ဒကူးလေ၊ ဦးမိုးသခင်နဲ့ ဒေါ်တိမ်သခင်မတို့ရဲ့ ချွေးမလောင်းလေ၊ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲက ဒေါက်တာဇေရတုရဲ့ ဇနီးလောင်းပဲ၊ ဇနီးဆိုတာတောင် သာမန်ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာတွေဆို ဆုတွေတောင်းပြီး ပူးစာရှင်အစစ်အမှန်အဖြစ် ဝင်စားထားတာလေ\*

ဖိုးလပြည့်စာပေ



ဘာ

စန္ဒကူး နင်ကဘာကောင်မလေးလဲ။ ဒေါက်တာဇေရတု ရဲ့ ဖူးစာရှင်ဟုတ်လား။ တော်တော် ရယ်ရတာပဲဟယ်။ ငါက ရော ဘာလဲ။ ဇေအတွက် အမြဲတမ်းပါရမီ ဖြည့်နေရတဲ့ မိန်းမ လေး။ ပျိုမဒီကို နင်က လျှော့တွက်ထားတာပဲ။

ငါနဲ့ဇေက သက်တူရွယ်တူ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ငယ်စဉ် ဘဝထဲက အတူတူ ကြီးပြင်းလာကြတာလေ။ ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်လာကြလဲ။ တစ်ချိန်လုံး ဇေအတွက် ငါပဲ လိုအပ်ကာတွေ စားသောက်နေထိုင်ရေးတွေ အားလုံး စီစဉ် ပေးခဲ့ရတာပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာပဲ။

အခုမှ နင်ကလာပြီး ဖူးစာရှင်ဟုတ်လား။ ဘာဖူးစာရှင် လဲ။ ဇနီးလောင်းလဲ။ သေသွားမယ် မှတ်ထား။

အလွန်ချောမောအိစက် နုနုထွတ်ထွတ်ချစ်စဖွယ်ကောင်မ လေးက စန္ဒကူးဖြစ်နေ၍ ပျိုမဒီ တွေတွေချင်းပင် မနာလိုဝန်တိုမှု တွေနှင့် ဖုံးဖိဟန်ဆောင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဒေါသပေါက်ကွဲ နေသည်။

\* စန္ဒကူးကို ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ အမူအကျင့်တွေ ပြောဆို

ဆက်ဆံရေးနဲ့ အချက်အပြုတ် အိမ်မှုကိစ္စတွေ စီမံတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမယ် ပျိုမဒီ။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးလေးက ငယ်ရွယ်သူ လေးဖြစ်တော့ ချောချောမော့မော့ နားဝင်ဖို့ သည်းခံသင်ကြား ပေးရမယ်

သခင်ကြီးဦးမိုးသခင် သေသေချာချာ မှာကြားပြီး စန္ဒကူး ကို အပ်ခဲ့သည်။

မဒီ ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ကြားလာရတာက ဇေမှာ အသက်အရွယ်ရလာလျှင် လက်ထပ်ယူရမည့် ဖူးစာရှင်မိန်းက လေးရှိထားပြီးသား ဆိုတာပါပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဇေဘဝမှာ မိန်းက လေးတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံခွင့် ချစ်သူမိန်းကလေးထားခွင့် မရှိခဲ့ဘူး။ မိဘတွေက ငယ်စဉ်လေးထဲကပင် ထိန်းသိမ်းစောင့် ကြပ်ပြီး ပုံစံသွင်းထားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်းလေ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်း လာခဲ့ရကာ ဇေအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုယုယလာခဲ့ ရတဲ့ ပျိုမဒီရဲ့နလုံးသားခံစားမှုတွေကိုရော ထည့်တွက်စဉ်းစားသင့် သည်။

ဇေက ချောမောတယ်။ ခွဲညားတယ်။ ဖြူနုသန်စင်နေတဲ့

ယောက်ျား၊ ပြီးတော့လည်း ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပျိုမဒီကိုယ်တိုင်လည်း ဇွဲကိုချစ်နေ၏။ သံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငြိ နေသည်။

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံ ပြောဆိုနေရင် ရှင်ကြီး ကျွန်မအနားကပ်လို့ရမယ် မထင်နဲ့၊ ဘာ လေ့ကျင့်ပေးမှာလဲ ထွက်သွား

နင်က ငါ့ကို မောင်းထုတ်တယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ နင် နောင်တရစေရမယ် စန္ဒကူး၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်

ဘယ်လိုမိန်းမလဲ။ အသက်အရွယ်ကတော့ ကိုကိုဇေရတု နဲ့ ရွယ်တူပဲ ဖြစ်မည်။ ပုံစံကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့ ပုံစံပါပဲ။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို လက်ရှည်ရိုးရိုးယဉ် ယဉ် ဝတ်ဆင်ထားတာပဲရှိတာ။

အသံနဲ့ မျက်နှာထားကြီးကတော့ ကြောက်စရာကြီး ကူး ကိုနှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြံစည်တာလား။ ကူးက မဟုတ်မခံ ဇော်ဇော်ကြံမ လေး။ ထိုမိန်းမကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ကြည့်ပစ်သည်။

ရှင်ကြီးလည်း စန္ဒကူးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေ ရမယ် စောင့်ကြည့်နေ

အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ကူးက ဘာမို့လို့လဲ။ ရှေးခေတ် ကလို ချွေးမကို လက်ကျောတင်းမတင်း ငရုတ်သီးထောင်းခိုင်းပြီး စမ်းသပ်ချင်တာလား။

လုံးဝပဲ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ ရင်ဘောင်တန်းပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပြီလေ။ စန္ဒကူး အော်ဟစ်ပြော ပုံပစ်လိုက်သည်။

လုံးဝ သည်းမခံဘူး၊ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ကြရင် လည်း နေပစေ၊ ဘယ်လို ရှူးကြောင်ကြောင်လူတွေလည်း မသိ ပါဘူး

စန္ဒကူး

ဟင်... အမလေး လန့်လိုက်တာ အန်တီသခင်မက လည်းဝင်လာရင်လည်း အသံလေးဘာလေးပေးပါ၊ ကူးက ကိုယ့် အခန်းထဲ ခွင့်မတောင်းပဲ ဝင်ထွက်တာ လုံးဝ...

ဘာပြောတယ်

ဟို... ဟို...

နင်က တော်တော်လေး ပြန်လှန်ပြောဆိုတတ်နေပါလား စန္ဒကူး၊ ရိုင်းလွန်းတယ် ဒီလိုဟာမလေးမျိုးနဲ့ ငါတို့သားကို လက်ထပ်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား

‘မဖြစ်ဘူးထင်ရင်လည်း လက်ထပ်ပွဲကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါလား အန်တီရယ်’

‘နင်... နင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တွယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်’

စန္ဒကူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ မလွယ်ဘူး။ မျက်နှာကျောတော်တော်တင်းတာပဲ။

ပျိုက ပြောတယ်။ ဇနီးမတန်ဘူးတဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေကိုပျောက်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။

သခင်ကြီးကြောင့်ပါ။ စန္ဒကူးက သူ့သားရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်တဲ့ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်နေလို့ အတင်းအကျပ် မကိုင်တွယ်ရဘူးတဲ့လေ။ ဒေါ်တိမ်သခင်မကတော့ စန္ဒကူးကို မနှစ်သက်မိ၊ သားဇနီးနှင့် မတန်ဘူးဟုထင်သည်။ မိမိသဘောကျနှစ်သက်တာက မိမိရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းသမီး ပျိုမဒီပဲ။

တကယ်တော့ ဇေရတုက မိမိသားအရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ လင်ပါသားပဲ။ အမှန်တော့ သူမက ဇေရတုရဲ့မိခင်ရင်း ဒေါ်တိမ်သခင်မကိုပြုစုပေးရတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး မတိမ်ဖြူ

ပါ။ မိမိမှာလည်း ဇေထက် လေးလလောက်ကြီးတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ သခင်ကြီးပင် မသိခဲ့။ အပျိုတစ်ယောက်ဟုပဲ ထင်မှတ်နေသည်။

‘သားလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ် တိမ်ဖြူကိုပဲ လက်ထပ်ပါရစေအောင်၊ ကလေးအကြောင်း မတိမ်ဖြူပဲ သိနားလည်ကျွမ်းကျင်တာပဲ မဟုတ်လား’

ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးမိုးသခင်က လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုလာသောအခါ မတိမ်ဖြူလို သူနာပြုဆရာမလေး ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ လက်ခံခဲ့သည်။ မတိမ်ဖြူရဲ့အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေ၊ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တာတွေ၊ ခင်ပွန်းသည်က သူမအား စွန့်ပစ်သွားတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ဖော်အသိပေးခြင်းမပြုတော့ဘဲ သခင်မကြီး ဒေါ်တိမ်သခင်နေရာကို ပေါ်တင်ဝင်ယူခဲ့သည်။

မာကျောကျော ဂျစ်ကန်ကန် စန္ဒကူးနှင့်အပြိုင် ရန်မဖြစ်လိုတော့၍ ဒေါ်တိမ်သခင်မ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ မိမိ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တဲ့အထိ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ ဒေါသအစိုင်အခဲက မပြေပျောက်နိုင်။

စန္ဒကူးကို ဘယ်လို ပထုတ်ရှင်းလင်းပစ်ရမလဲ ဆိုတာပဲ အကြံထုတ်နေသည်။

‘ကိုယ်နဲ့ သခင်မတို့ လက်ထပ်တာကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေတောင် မသိကြဘူး မတိမ်ဖြူ၊ ကိုယ့်ဇနီးကို မြင်လည်း မမြင်ဖူးကြဘူး၊ ဒါကြောင့် မတိမ်ဖြူပဲ တိမ်သခင်မ နာမည်ကို ဆက်ခံယူပါ။ ကိုယ့်သားလေး ဇေရတုကိုလည်း မတိမ်ဖြူရဲ့သား ရင်သွေးလေးအဖြစ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြုစုပေးပါနော်’

‘စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တိမ် သိပါတယ်၊ တကယ်ပဲ သခင်မကြီး နာမည်နဲ့ မတိမ်ဖြူနာမည်က လာပြီး ဆင်တူနေတယ်လေ၊ ဇေက မတိမ်ဖြူသားလေးပါ၊ မတိမ်ဖြူကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တာပါ’

‘မတိမ်ဖြူရယ်၊ ကဲပါ... ဒီနေ့ကစပြီး တိမ်သခင်မကို ခံကိုကြီးခေါ်သလို မင်းကိုလည်း သခင်မလို့ ခေါ်တော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်မဘဝကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို သခင်မဘယ်တော့မှ မမေ့ပစ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီး ဆန္ဒအတိုင်း သားလေးဇေကို မိခင်ရင်းပမာ

စောင့်ရှောက်ပြီး သခင်ကြီးကျေးဇူးကို ပေးဆပ်သွားပါ့မယ်၊ သစ္စာကတိပြုပါတယ်နော်’

မတိမ်ဖြူရဲ့ဘဝက နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို သခင်မကြီးဘဝကို ခံယူရရှိကာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ အပြည့်အလျှံပယ်ခံစားနေရသည်။ မိမိသည် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဒေါ်တိမ်သခင်အဖြစ်ပဲ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စေရန် သခင်ကြီးက စံအိမ်တော်အား ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ငယ်သူငယ်ချင်း သခင်ကြီးတို့ရဲ့ အံ့ထောက်အပံ့တွေနှင့် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်နေသော ကိုညိုမင်းအံ့နှင့် ဒေါ်မြတ်မြတ်တို့နှင့် ဆုံမိသည်။

‘ညိုမင်းအံ့ရာ... မင်းကို ကိုယ်အရမ်းတွေ့ချင်နေတာကွ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ’

‘ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာတယ် မိုးသခင်ရာ၊ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေက အများကြီးပဲလေ၊ ကိုယ်ဒီဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာ မင်းရဲ့ ထောက်ပံ့ကူညီမှုတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ဒါက ကိုယ့်ဇနီး မြတ်တဲ့၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်တာတစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဒါက ကိုယ့်ဇနီး ဒေါ်တိမ်သခင်မတဲ့၊ ကိုယ်တို့မှာ

သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဇေရဟုတဲ့ မင်းတို့ရော သားသမီး ရင်သွေး မရသေးဘူးလား၊

‘မရသေးဘူးကွ၊ ကိုယ်တို့လည်း ရင်သွေးရအောင် အမျိုး မျိုး ဆုတောင်းကြတာပဲ မရဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ညိုမင်းအံ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အကြံအစည် ဆန္ဒတစ်ခု ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါက မင်းသမီးလေး မွေးလာခဲ့ရင် ကိုယ့်ချွေးမအဖြစ်သိမ်းပိုက်ဖို့ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ သဘော တူလား’

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မိုးသခင်ရာ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် က ပြောစရာလူတွေလား၊ ကိုယ်သာ သမီးလေးမွေးပါစေ၊ မင်း လက်ထဲအပ်မယ်၊ မင်းချွေးမပဲ၊ မင်းကြိုက်သလို ပုံသွင်းကွာ’

‘ဒါဆို တို့တွေ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုကြမယ်၊ တကယ်လို့ တို့ဆုတောင်းပြည့်ဝခဲ့ရင် သမီးလေးမွေးခဲ့ရင်ပေါ့ကွာ၊ ဒါ သားရဲ့ ဖူးစာရှင်စစ်စစ်ပဲ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရာကနေ မထင်မှတ်ပဲ လာဆုံကြတာလေ၊ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်း ကြမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မြတ်ရော သဘောတူလက်ခံလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ လက်ခံပါတယ် ကိုမိုးသခင်ရယ်၊ ကိုညိုမင်းအံ့

ကလည်း ဒီအကြောင်းတွေ မကြာခဏ ပြောပြတတ်ပါတယ်၊ မြတ်လည်း ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ လက်ခံသဘောတူပါ တယ်’

ကိုညိုမင်းအံ့ ဇနီးကပါ လက်ခံသဘောတူကြ၍ ဘုရား ပေါ်တက်ကာ သစ္စာပြုဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။

မိမိကတော့ မနှစ်သက်။ ဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်က မိမိသမီးလေး ပျိုမဒီပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့၏။ သူတို့မှာ သမီးလေးမမွေး ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါးနှစ်အရွယ် ရှိနေပြီး သူများအိမ်မှာအပ်ထားရတဲ့ သမီးလေးပျိုမဒီကို မိမိအနား ခေါ်ထားပြီး ဇေနှင့် နီးစပ်စေချင်နေ၏။

ကံကဆိုးချင်တော့ သူတို့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး သမီး လေးဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်တွင် ဒေါ်တိမ်သခင်မ တဖြစ်လဲ မတိမ်ဖြူ အလိုမကျနိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်သွားရသည်။

‘သမီးလေးတဲ့၊ အဲဒါ တို့သားဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်စစ်စစ်ပဲ ညိုမင်းအံ့ရာ၊ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ချွေးမလောင်းလေးပဲ၊ မင်းအပ် ရမယ်နော်၊ သားဇေအတွက် အလုံးစုံပြည့်စုံတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် အဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမယ်၊ နာမည်လေးကိုလည်း ရှေးဆန် ဆန် စန္ဒကူးလို့ ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ညိုမင်းအံ့’

ကောင်းပါတယ် မိုးသခင်ရာ၊ ကိုယ်က ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ မင်းသဘောပဲလေ မင်းလက်ထဲအပ်ပါ့မယ်

စန္ဒကူးလေး (၁၀)နှစ်အရွယ်တွင် ကိုညိုမင်းအံ့ ဆုံးပါးသွား၍ မိခင်အမျိုးတွေရှိရာ အထက်မြန်မာပြည်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ သမီးလေးစန္ဒကူး (၁၈)နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ တစ်ပတ်အတွင်း တောင်းခံရမယ်ဟု ပြောဆိုထားကာ သခင်ကြီးတို့ဘက်က ဆန္ဒမရှိရင် တတိယပတ်နိုင်ကြောင်းနှင့် (၁၈)နှစ်ကျော်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း တောင်းခံမှုမရှိကလည်း မိမိတို့ဘက်မှ ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိကြောင်း ကတိပြုကာ လူချင်းဝေးကွာ သွားခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၄)

ဒေါ်တိမ်သခင်မကတော့ မိမိသမီးလေး ပျိုမဒီအား မိမိစံအိမ်ကြီးထဲ မွေးစားသမီးအဖြစ် ရောက်ရှိလာအောင် ကြံစည်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မိမိရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲအား သမီးလေးပျိုမဒီကို လာပို့စေခဲ့၏။ မိမိကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီးလေး မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ဒုက္ခရောက်နေ၍ မိမိတို့စံအိမ်မှာ သားဇေရဲ့ ကစားဖော်အဖြစ်ထားဖို့ တောင်းဆိုသည်။

'ဒီကလေးက သခင်မကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ သမီးလေးပါ သခင်ကြီးရယ်၊ ခေါ်ထားခွင့်ပြုပါနော် သားဇေအတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့လေ၊ တကယ်ပဲ ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့ကြတာပါ၊ သခင်ကြီးနဲ့ ကိုညိုမင်းအံ့တို့လိုပဲလေ'

သခင်ကြီးကတော့ မိန်းကလေး သက်တူရွယ်တူကို သားအနားမှာ မဲထားချင်ဘူး။ ဒီလို အဆင့်အတန်းကလာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မနီးစပ်စေချင်တာပဲ သခင်မ၊ လက်မခံပါနဲ့ကွာ၊ ထောက်ပံ့ငွေပဲ ပေးလိုက်ပါ။ ရင်းနှီးစားသောက်နိုင်တဲ့ ငွေကြေး ပမာဏ ပေးလိုက်

မဟုတ်သေးပါဘူး သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်မမှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေလို့ပါနော်၊ ဇေက ပူးစာရှင်စစ်စစ် မိန်းကလေး ရှိနေပြီးသားပါ။ ဒီကောင်မလေးက အစေအပါး အဖြစ်နဲ့နေထိုင်ရမှာပါပဲ။ သားဇေ ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲ၊ သခင်ကြီးစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လာခဲ့တာပါ။ သခင်မ တာဝန်ယူပါတယ်နော်၊ စိတ်ချပါ။ လက်ခံခွင့်ပြုပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်

မိမိအကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်တော့မှ သမီးပျိုမဒီကို နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ မိမိကလည်း သမီးပျိုမဒီကို သခင်ကြီးစိတ်တိုင်းကျ စေရန် ပြုစုဆုံးမသွန်သွင်ခဲ့ရ၏။

မြန်မာဆန်လွန်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ကြီးပြင်းစေ၍ သခင်ကြီးက မွေးစား သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်ပင် လက်ခံလာသည်။

ပျိုလေးက ယဉ်ကျေးတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ လိမ္မာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့သမီးလေးပါပဲ။ သခင်မ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါ

မိမိရဲ့ ပြင်းပြဆုံးသောဆန္ဒကတော့ ဇေနှင့် ပျိုမဒီတို့ နီးစပ်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ငြိသွားစေဖို့ပင်။ ပျိုမဒီကလည်း သားဇေအား ငယ်စဉ်လေးထဲကပင် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိပြီး လိုလေသေးမရှိအောင်ပင် ပြုစုယုယပေးလာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကံကြမ္မာက မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဖန်တီးဖော်ဆောင်နိုင်ခြင်းမပြုခဲ့။ သားဇေက မောင်နှမသံယောဇဉ်က လွဲပြီး ပျိုအပေါ် မပိုလာပေ။

ဖခင်ရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်ရတဲ့ ဇေဘဝမှာ ပူးစာရှင်အစစ် မိန်းကလေးနှင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ရမည် ဖြစ်၍ ချစ်သူရည်းစားထားခွင့် မရှိဘူး ဆိုတာပင်။ ဇေက ဖခင်စကားကို နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာ။

သူနှင့် အနီးကပ်ရှိနေတဲ့ ပျိုကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ပျိုကလည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ မိန်းမချောလေးပါပဲ။ ဘွဲ့လည်းရခဲ့သည်။ ဇေနှင့် ချစ်သူသံယောဇဉ်တွေ မတွယ်ငြိကြ။ မိမိ စိတ်ပူပင်ခဲ့ရသည်။

‘သခင်ကြီးရယ် ကျွန်မကြားရသလောက်တော့ စန္ဒကူးက လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ စရိုက်အသွင်အပြင်တွေ လုံးဝမရှိဘူးနော်၊ ဇန့်လည်း မလိုက်ဖက်ပါဘူး၊ ခပ်နုနုနုနုကောင်မလေးပါ။ သူ့အမေက သားဇန့် သဘောမတူချင်လို့ သူ့သမီးကို သခင်ကြီးအကြိုက်ပုံစံ မသွင်းတာထင်တယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ စန္ဒကူးလေးက သားရဲ့ ဖူးစာရှင်စစ်စစ်ပဲ။ သခင်ကြီးတို့ စန္ဒကူးလေးကို ပြုပြင်ဆုံးမရမယ်၊ သားအတွက် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ကြလို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စန္ဒကူးလေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး။ ညိုမင်းအုံကိုယ်တိုင် ကိုယ့်လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တာပါ။ မြတ်လည်း မလွန်ဆန်ပါဘူး။ စန္ဒကူးလေး (၁၈)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ နောက်တစ်နေ့ မြတ်ဆီမှာ သွားတောင်းရမယ်’

‘စဉ်းစားပါဦး သခင်ကြီးရယ်၊ ကောင်မလေးကတကယ့်ကို ခေတ်ဆန်လွန်းပြီး အနေအထိုင်ကအစ ပေါ့ပျက်ပျက် ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။ သခင်ကြီးက ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းသူပါ။ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူးနော်၊ သားဇေဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရမှာလေ၊ ကျွန်မကတော့ သဘော

မတူချင်ဘူး၊ ဇေဘဝတစ်သက်တာအတွက်လေ၊ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်၊ စဉ်းစားပါဦး သခင်ကြီးရယ်’

‘သခင်ကြီး ဘာမှ ထပ်မစဉ်းစားတော့ဘူး သခင်မ၊ လုပ်သင့်တာလုပ်ရမှာပဲလေ၊ သစ္စာကတိနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာပါ။ စန္ဒကူးလေးကို ပြုပြင်ပေးမယ်၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမမယ်၊ သားနဲ့ အနေနီးစပ်အောင် ထားပေးရမယ်၊ သူတို့က ဖူးစာရှင်တွေပါ။ သခင်ကြီးတို့ သစ္စာဆိုထားကြတာလေ’

သခင်ကြီးက ဘယ်လိုမှ ဟန်တားပြောဆို၍ မရ။ စန္ဒကူးအကျင့်စရိုက်တွေကို သိသိကြီးနှင့် မြတ်ထံတောင်းခံခဲ့သည်။ ဖူးစာရှင်တဲ့ ဘာဖူးစာရှင်လဲ။

မိမိကတော့ သမီးပျိုမဒီနှင့်လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကြံစည်ရမှာပဲလေ။ သမီးလေးက သနားစရာကောင်းတယ်။ ယခုအချိန်အထိ မိမိကိုပင် မိခင်မှန်း မသိသေးပေ။ မိဖမဲ့ကလေးအဖြစ် နှိမ့်ချစွာ အစေအပါးဘဝသာသာ နေထိုင်လာခဲ့ရ၏။

ဇေအပေါ်လည်း ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး အနစ်နာခံနေခဲ့လဲ။ ဇေက ဖခင်စကားပဲ အဓိက၊ တစ်နေ့ခုလက်ထပ်ယူရမည့် ဖူးစာရှင်ဆိုတာကိုပဲ စောင့်နေသည်။



ညည်းလို ပျံတန်တန် နန့်တန့်တန့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဇေက ကြိုက်မယ်ထင်လို့လား၊ ဇေက ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီအော့ သိလား၊ အမြဲတမ်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ယောက်ျားပီပီသသနေတာ၊ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားတွေကိုတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းလေးဘာသာ ဖူးစာရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းလေးနဲ့ ဇေ လုံးဝလက်မထပ်ဖြစ်စေရဘူး။

ဒေါ်တိမ်သခင်မစိတ်ထဲ ဒေါသမီးတောက်တွေ အုံကြွလောက်မြိုက်လွန်းနေသည်။ စန္ဒကူးကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် မှန်းတီးနေ၏။ သမီးလေး ပျိုမဒီနှင့် ဇေကြားမှာ နှောင့်ယှက်ဟန့်တားမယ့် ဆူးတစ်ချောင်းပဲ။ နှုတ်ပစ်ရမယ်။

ဇေရဲ့ဇနီးလောင်းက ပျိုမဒီပဲ။ သမီးလေး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပြည့်အလှုံ့ခံစားစေရမယ်။ မိမိရဲ့ မြှောက်စားထားမှုကြောင့် ပျိုက အရေးပါအရာရောက်သည့် စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့လူယုတ်ော် ဖြစ်နေသည်ကပဲ ဖြေသိမ့်စရာ ဖြစ်နေရသည်။

‘ကလင်... လင်...’

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် မိမိအခန်းထဲသို့ သခင်ကြီးလာရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၍ ဝမ်းသာသွားရသည်။ မိမိနှင့် သခင်

ကြီးက အခန်းသပ်သပ်စီ အိပ်ကြတာ နှစ်အတော်ကြာနေ၏။ အကြောင်းကိစ္စရှိကြမှ တစ်ယောက်အခန်း တစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားလာတတ်သည်။

‘အထဲဝင်ခဲ့ပါ သခင်ကြီး၊ တံခါး Lock မချထားပါဘူး။’

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဖဲသားအပြာနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ သခင်ကြီးဝင်လာသည်။ သေချာတာကတော့ ဒီည သခင်ကြီး မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်စက်မည့်သဘောပင်။ ကောင်းတယ် စန္ဒကူးအကြောင်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပြရမယ်။ သခင်မက ဘယ်လိုအပြစ်တင်ဝေဖန်ရမလဲလို့ အကွက်ကို ချောင်းမြောင်းနေရသည်။

‘ဒီညတော့ သခင်ကြီး မင်းအခန်းမှာပဲ အိပ်မယ်’

‘သခင်ကြီး’

‘ပြောလေ’

‘စန္ဒကူးလေးကလေ သခင်မကို ပြောတယ်၊ သူနေတာထိုင်တာကို မနှစ်သက်ရင် ချွေးမစာရင်းကနေ ပယ်ဖျက်ပေးပါတဲ့’

‘ဟင်’

ဦးမိုးသခင်ကတော့ စန္ဒကူးလေးကို အမြဲတမ်းခွင့်လွှတ်

ပေးနေခဲ့သည်။ ညိုမင်းအံ့ရဲ့ သမီးလေးပဲ။ ညိုမင်းအံ့ လူ့လောက ကြီးထဲမှာ မရှိတော့သဖြင့် မိမိကပဲ စောင့်ရှောက်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့လည်း သားရဲ့ ဖူးစာရှင်မိန်းကလေးပါ။ စန္ဒကူး ဘယ် လောက်ပဲ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့မ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ရိုးသားဖြူစင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

‘စန္ဒကူးက ဇေကို လုံးဝလက်ထပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး နော် သခင်ကြီး’

‘မဖြစ်ဘူး၊ သခင်ကြီးကတော့ သားနဲ့ စန္ဒကူးကို မဖြစ် မနေ လက်ထပ်ပေးရမှာပဲ၊ ကလေးကို သခင်ကြီးတို့ ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့တာ မှားတာပဲ၊ တကယ်ဆို ငယ်စဉ်လေးထဲက ခေါ်ယူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် သွန်သင်ရမှာပဲလေ’

သခင်ကြီး ခေါင်းမာလွန်းတာတော့ သခင်မသိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိမိကိုပင် ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ ဇနီးတိမ်သခင်မ နေရာ ခေါင်းမာမာပဲ အစားထိုးပစ်ပြီး သားဇေပင် မသိစေရ။

ယခုအထိ သားဇေက မိမိကို မိခင်အရင်းဟုပင် ထင် သည်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သမီးလေးပျိုမဒီ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် တော့ မိမိလည်း လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမည်။

‘စန္ဒကူးလေးကို အရမ်းတော့ မတင်းကြပ်စေချင်ဘူး သခင်မ၊ ပျိုကို အမိန့်ပေးပါ၊ အလိုက်အထိုက် နေထိုင်ပြောဆို ပါလို့’

‘သခင်ကြီး’

‘ဟင်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မက သခင်ကြီးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက် သည်။ အလိုက်သင့်တော့ နေရမယ်။ သခင်ကြီးရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မိမိလက်တွေက ထိခတ်ပွတ်သပ်ရင်း သားဇေအတွက် အတင်း အကြပ် အိမ်ထောင်ရေးကို မစီစဉ်ပေးဖို့ ချိုချိုအိအိပြောရ၏။

သခင်ကြီးက ကြမ်းလို့မရဘူး။ အနူးအညွန့်နှစ်သက်သူ ရှေးရိုးဆန်လွန်းပြီး သူ့အမိန့်ကိုနာခံမှ သဘောကျနှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

‘သားဇေက သခင်ကြီးပုံစံခွက်ထဲက သားလေးပါ၊ သခင်မ စိတ်ပူမိတာက စန္ဒကူးကြောင့် စိတ်ညစ်သွားမလားလို့ ပါ’

‘အဲဒီကိစ္စတွေ သခင်မခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့လေ၊ အချိန် ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ သားဇေနဲ့ စန္ဒ

ကူးလေးက ဖူးစာရှင်တွေပါ၊ ရေစက် ရှိကြပါတယ်'

ဘာဖူးစာရှင်လဲ၊ ဘာရေစက်လဲ၊ အရူးတွေ သားအဖနှစ်  
ယောက်လုံး အတူတူပဲ။ ဒီလောက်အထိ အကြင်နာတွေနဲ့ တွေးပွေ့  
ယုယပြုစုပေးနေတဲ့ပျိုကိုကျတော့ အစေအပါးသာသာပဲ သဘော  
ထားကြတယ်။ ဇေကလည်း အတူတူပဲ။ ဖအေစကား ဖအေအမိန့်  
တစ်ခုထဲ မြေဝယ်မကျ လက်ခံထားသည်။ မိဒိ စဉ်းစားမိတိုင်း  
ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာ၏။ လွန်ဆန်လို့လည်းမရ။

ဒေါ်တိမ်သခင်မနာမည်နဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံလာခဲ့  
ရပေမယ့်လည်း အခွင့်အရေးက ဘာတစ်ခုမှမရှိပေ။ သခင်ကြီး  
ဆန္ဒနှင့် အမိန့်ကပဲ အတည်ဖြစ်သည်။

'အိပ်ကြမယ် သခင်မ၊ စန္ဒကူးလေးကိုတော့ ကြင်ကြင်  
နာနာ စောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ သည်းခံပေးပါ၊ အဲဒါ သခင်ကြီး  
ဆန္ဒပဲ'

သခင်ကြီးက မိမိခန္ဓာကိုယ်အား သိုင်းဖက်လာသည်။  
တွန်းပစ်ချင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ အလိုမကျနိုင်။ မကျေနပ်ချက်တွေ  
က ထုထည်တွေနှင့် ဒေါသမီးတွေပဲ တညီးညီးတောက်လောင်  
လာရသလိုပင်။

တကယ်ဆို ပျိုနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်တာပါ။ ဇေအတွက် ပျို  
ဘယ်လောက်အထိ အနစ်နာခံကာ ပြုစုပေးခဲ့သလဲ။ သံယောဇဉ်  
တွေ တွယ်ငြိနေခဲ့ရသလဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ သမီးပျိုပဲ  
ဇေရဲ့ဖူးစာဖက် ဖြစ်သင့်နေသည်။

စန္ဒကူး ဘာကောင်မလေးလဲ။ ပျိုရှေ့မှာ ဆူးညောင်  
ခလုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ နင် ဘယ်တော့မှ  
ဇေရဲ့ဇနီး မဖြစ်စေဘူး။

ပျိုက ငါ့သမီးလေး၊ ငါ့ရင်သွေး၊ ငါ ပေါ်ပေါ်တင်တင်  
ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့် မရှိခဲ့ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဇေနဲ့  
ပျိုကို လက်ထပ်ရအောင် ငါ ကြိုးစားပြမယ်။ ငါ့သမီးပျိုပဲ  
ခံစားစေရမယ်။

သခင်ကြီးရဲ့ အယုအယအကြင်နာတွေ အချစ်တွေ  
ရမ္မက်ဆန္ဒတွေကို တိမ်သခင်မ ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ဒေါသတွေ  
နှင့် ငြင်းဆန်တွန်းဖယ်ပစ်လိုနေသည်။

'အရူးကြီး ဘာယဉ်ကျေးမှုလဲ၊ ရှေးဟောင်းအယုအဆ  
တွေနဲ့ မိသားစုဝင်တွေကို အနိုင်ကျင့်နေတာ နေရာတကာ သူ  
အမိန့်ပဲ သူဆန္ဒပဲ အဓိကထားတယ်၊ ရှင်ကြီးကို မလွဲသာမရှောင်  
သာလို့ သည်းခံနေတာနော်'

တိမ်သခင်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းနှိမ်ချဆက်ဆံခံနေရတဲ့ ဦးမိုးသခင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ခဲ့။ မိမိက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မက်မောနေ၍သာ သခင်ကြီးသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ဘဝမှာ အောင့်အီးသည်းခံ နေခဲ့ရသည်။

“ပျိုကို သနားတယ်၊ ငါ့မှာ သမီးလေးကိုတောင် ငါ့ရင်သွေးလေးပါလို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ အစေအပါး သာသာပဲ ထားနေရတယ်၊ စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ လူယုံတဲ့ အစေအပါးပဲလေ”

ဒီတစ်ခါတော့ သမီးလေးပျိုရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ ကြံစည်စဉ်းစားမယ်။

ဇေက နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ သခင်ကြီးလို မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်မီတဲ့ အတွေးရှိတယ်။ ဇေက အရာရာပြည့်စုံလွန်းပြီး တည်တင်းခံ့ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ညည်းလို ခပ်ပျံ့ပျံ့ နန့်တန့်တန့်ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖူးစာရှင် ဖြစ်နိုင်မှ ၊ အေ။

ဖူးစာရှင်အစစ်က ငါ့သမီးပျိုမဒီပဲ။ ဇေအနား ရောက်

လာရတာကိုက ကံကြမ္မာရဲ့ စေ့ဆော်မှုလေ။ ဇေက ပျိုအတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်။

သခင်ကြီးအား စည်းရုံးသွေးဆောင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ စန္ဒကူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ ပြဿနာရှာပစ်ရမယ်။ နင် သေပြီသာမှတ်တော့ စန္ဒကူး။ ဇေရဲ့ဖူးစာရှင်အဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့ရတာ နင် ကံဆိုးပြီမှတ်။ ဒေါ်တိမ်သခင်မအဖြစ် စိတ်မသန်စွာ ဝင်ရောက်ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ဘဝကို မုန်းတီးလာသည်။

အခန်း(၅)

ဟဲ့... စန္ဒကူး ထစမ်း၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် အထိ အိပ်ရလား၊ ထ... ဒီစံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ် ဖြစ် မနက်(၆)နာရီထပြီး ဘုရားရှိခိုးကြရတယ်၊ ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်ကြရတယ်၊ နင်ကတော့ ခုချိန်ထိအိပ်လို့၊ ထစမ်း... ခု ထစမ်း

ပျိုမဒီဆိုတဲ့မိန်းမက တော်တော်အမြင်ကတ်စရာ ကောင်း တဲ့ မိန်းမပဲ။ စန္ဒကူး ညက လုံးဝကို အိပ်လို့မရဘူး။ မာမိုကို လည်း လွမ်းတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာကိုလည်း သတိရတယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကတော့ ဒီမှာက

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးခမ်းနားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စန္ဒကူး မနေတတ် ပါဘူး။ အချိန်နှင့်အိပ်၊ အချိန်နှင့်စား ရှေးခေတ်လူသားတွေ အလားပဲ။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကအစ ခပ်တုံးတုံး မဟာ ဆန်ဆန်တွေ။

စန္ဒကူး ဘယ်လောက်အထိ စိတ်အိုက်နေရလဲ။ ပြီးတော့ လည်း စန္ဒကူးကို ရွေးမလောင်း၊ တော်ဝင်တဲ့မိန်းမ၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်လေးဖြစ်အောင် ပုံစံရိုက်သွင်းဖို့ ကြံစည် နေကြတဲ့လူ တွေ။ ထွက်တောင် ပြေးချင်နေသည်။

‘ဟဲ့... ထလေ၊ နင် အမြဲတမ်း လူကြီးတွေစကားကို ဆန့်ကျင်နေတော့မှာလား၊ ဇေအတွက်တော့ ရင်လေးပါတယ်၊ သခင်ကြီး မှားနေပြီ’

‘ဒီမှာ’

‘ဘာ’

‘ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမှာ ရှင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်စွက်ဖက်ဝေဖန်နေရတာလဲ၊ သခင်ကြီးကို တိုင်မှာ နော်’

‘တိုင်လေ၊ သခင်ကြီးက ငါ့ကို တာဝန်ပေးထားတာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နှင့်အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ အားလုံးပြုပြင်ပေးဖို့

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ လုံးဝနာခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြောလိုက်ပါ ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း ပေးမယ့်သူက ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်အထိ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံသင့်ဘူးနော်၊ ယဉ်ကျေးပါ’

‘ဟဲ့’

‘အိပ်ဦးမယ်၊ ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲ ရှင်သော့နဲ့ ဖွင့်ဝင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မဝင်ပါနဲ့ သခင်ကြီးဆီမှာ တောင်းဆိုရမယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိပါ’

‘ဘာ’

စန္ဒကူးက တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါလား။ စွာတေးလန်မလေး။ ပျိုက အစေအပါးဖြစ်နေသည်။ သခင်မကြီးကြောင့်သာ ပျိုဘဝ တင့်တယ်အေးချမ်းခဲ့ရ၏။ စန္ဒကူးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြောဆိုနိုင်တဲ့ အဆင့်မဟုတ်ပါဘူး။

သည်းခံလိုက်ပါ ပျိုမဒီရယ်။ ပျို အမိဖမ်းရမှာက ဇေ။ ပျိုနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူကြီးပြင်းလာပြီး စန္ဒကူးထက် ဇေနှင့်ပျိုက သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေကြသည်။

‘နင်လား ဇေရဲ့ ဖူးစာရှင် ဇနီးလောင်း စောင့်ကြည့်နေလေ၊ နင့်လို ကောင်မလေးမျိုးကို ဇေက အထင်ကြီးမယ် ထင်နေလား၊ ဝေးသေးတယ်’

ပျို ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဇေ ပြန်ရောက်မယ်၊ ပျိုကတော့ ကိုယ်တိုင်သွားကြိုခွင့် မရှိပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဇေရယ်၊ အရင်တုန်းကလို ပျို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတွေ မရှိနေပါဘူး။ ဟိုဟာမလေး စန္ဒကူးကြောင့်လေ။ စန္ဒကူးနဲ့ တွေ့ကြတော့မယ်။ ဇေက ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကို အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ ပျို သိနေပေမယ့် စန္ဒကူးက နုပျိုလတ်ဆတ်ပြီး ငယ်ဂုဏ်ရှိတယ်။ အရမ်းလည်း ချောတယ်။

ဇေက စိတ်ဝင်စားသွားမလားပဲ။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ဇေ။ လုံးဝကို တားဆီးနှောင့်ယှက်ရမယ်။ ဇေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က ပျိုပဲဖြစ်ရမှာပါ။ ပျို မကျေမနပ် အပြင်ထွက်လာတော့ သခင်မနှင့် တွေ့သည်။

‘စန္ဒကူး နိုးပြီလား ပျို၊ ပြင်ဆင်နေပြီလား’

‘မပြောချင်တော့ပါဘူး သခင်မကြီးရယ်၊ စန္ဒကူးက အရမ်းမောက်မာလွန်းပါတယ်၊ ပျိုကို နောက်တစ်ခါ သူ့အိပ်ခန်း’

ထဲ ဝင်မလာပါနဲ့တဲ့၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိပါတဲ့၊ မထသေးဘူးတဲ့'

'ကောင်းပြီလေ၊ ပျိုအသာနေပါ စန္ဒကူးကို သခင်မဆုံးမမယ်'

'ပျိုလည်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး၊ ရှင်က အစေအပါးတဲ့'

'ဟင်'

သမီးပျိုကို အစေအပါးဟု အပြောခံလိုက်ရ၍ ဒေါ်တိမ် သခင်မ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရကာ စန္ဒကူးကိုလည်း ဘယ်လို နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပထုတ်ပစ်ဖို့ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးမိသည်။

'ပျို'

'ရှင်'

'စန္ဒကူးကို သခင်မကြီးလည်း ချွေးမအဖြစ် သဘောမတူပါဘူး၊ သားဇွေးနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူးလေ၊ တကယ်ဆို ငယ်ငယ်လေးထဲက သားဇွေးအပေါ် ပြုစုယုယလာတဲ့ ပျိုနဲ့မှ သင့်တော်မယ် ထင်တာပဲ'

'ဟင်... သခင်မကြီး တကယ်ပဲ ဒီလိုစိတ်မျိုး ရှိနေတာလား၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ် သခင်မကြီးရယ်၊ ပျိုလောက်

ဘယ်မိန်းကလေးက ဇွေးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမှာလဲလို့'

'ဟုတ်တယ် ပျို၊ သခင်မကြီးကလည်း စန္ဒကူးကို မနှစ်သက်ဘူး၊ သခင်မကြီးကြောင့်သာပါ၊ ပျိုလည်း ဇွေးကို မိန်းမမာယာတွေနဲ့ ဖမ်းစားနိုင်အောင် ကြိုးစားလေ၊ ဇေ အဓိကပဲ၊ စန္ဒကူးကို ဇေ မကြိုက်နိုင်ပါဘူးကွယ်'

'သခင်မကြီး'

'ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သခင်မကြီးနှစ်သက်တဲ့အရည်အချင်းတွေက ပျိုဆီမှာပဲ ရှိနေပါတယ်ကွယ်၊ ပျိုကိုပဲ ချွေးမရွေးချင်တာပါ၊ သခင်မကြီးရဲ့ အစွဲကြောင့်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာက ပျိုဘက်မှာ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ပျိုအခရာနော် သိလား'

'အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်မကြီးရယ်၊ ပျိုက အစေအပါးဆိုတော့ အရမ်းအားငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေရတာပါ၊ အဆင့်အတန်းချင်းက ဝေးကွာလွန်းနေတယ်လေ'

'မဝေးပါဘူး ပျို၊ သခင်မကြီးတို့က ပျိုကို သမီးအရာသတ်မှတ်ထားတာပါ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်မကြီးရယ်၊ ပျိုလေ ဇွေးကို အမြဲတမ်းပဲ တိတ်တခိုးလေး ကြိတ်ကြိတ်နှစ်သက်မြတ်နိုးနေရတာပါ'

‘ကောင်းပြီလေ၊ ပျို ကြီးစားပါ၊ သခင်မကြီး အားပေး တယ်၊ သခင်ကြီးဆန္ဒတွေကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရမယ်လေ’ သမီးရယ် မေမေတာဝန်ထားပါ။

ဇေက ပျိုပဲ ပိုင်ဆိုင်စေရမှာပါလေ။ ဇေရမယ့် အမွေ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမှ မခံစားစေရပါဘူး။ ပျိုပဲ ခံစားစေရမယ်။

ပျိုကို နှစ်သိမ့်အားပေးပြီး မိမိသမီးအား အစေအပါးဟု ပြောတဲ့ စန္ဒကူးအိပ်ခန်းဝမှာ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် စန္ဒကူးကို ယှဉ်ပြိုင်ပြောဆိုရမှာ သွေး လန့်နေ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင်က ဒေါ်တိမ် သခင်မအစစ်မဟုတ်ဘဲ ဦးမိုးသခင်အား လိမ်ညာလှည့်ဖြား သွေး ဆောင်ကာ အပျိုစင်စစ်စစ်တစ်ယောက်ဟန် လိမ်ညာလက်ထပ်ယူ ထား၍ ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒကူးကိုတော့ ချွေးမလောင်းအဖြစ် ကနေ ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်၊ ညည်းလေးကလည်း ဇေကို လက် မထပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် အရမ်းကောင်းတယ်’ ဇေကို မမြင်သေးလို့ပါ။ ဇေက မိန်းကလေးတွေ နှစ်

သက်မြတ်နိုးပြီး ခင်ပွန်းယောက်ျားအဖြစ် အားကိုးတန်ဖိုးထားရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ စန္ဒကူး မတွေ့မြင်သေးလို့ပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိမိသမီးအတွက်ပဲ ကြံစည် ဖြည့်စွမ်းပေးရမည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘စန္ဒကူး... တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဒီနေ့ ဇေကို သွားကြိုရမယ်၊ ညည်းဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ထိ အိပ်နေရတာလဲ၊ လူကြီးတွေကို ရွံတာလား’

ဒေါ်တိမ်သခင်မက သခင်ကြီးကြားစေရန် အသံကျယ် ကျယ်လောင်လောင်နှင့် အော်ဟစ်သည်။ အခန်းတံခါးကို တဝုန်း ဝုန်း ထုနှက်ပစ်၏။ နောက်ဆုံး ဦးမိုးသခင် ရောက်လာသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ဟင်’

သခင်ကြီးအသံကြားမှ စန္ဒကူး အထိတ်တလန့်နှင့် ကပျာ ကယာ ထသည်။ သူမ အိပ်ပျော်သွားတာပါ။ ညက အိပ်ရေးမှ မဝတာ။ မာမိုကို လွမ်းပြီး သူမရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲတွေ တွေးရင်း မျက်လုံးကြောင်နေသည်။ သခင်မအသံလည်း အိပ်မက် လိုလို ဘာလိုလို ဝေဝေဝါးဝါး ကြားနေပေမယ့် အိပ်ချင်မူးတူး



ဖြစ်နေတဲ့ သူမ၊ သခင်ကြီးအသံကြားမှ ပြုံးတူးပြတ် ထမိသည်။

- စန္ဒကူး
- ရှင်
- တံခါးဖွင့်လေ
- ဟုတ်ကဲ့

သူမထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သခင်ကြီး မျက်လုံး ပြုံးကြီးတွေနှင့် သူမအား ဒေါသတကြီး ကြည့်သည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သူမ ဝတ်ထားတာက ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူ ရောင်ပါးပါးလေး။ ဆောရီးနော်ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင် လိုက်၏။

မင်း တော်တော် အပြောရခက်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ သားဇေကို သွားကြိုရမယ်။ မြန်မြန်ပြင်ဆင် မြန်မာဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဝတ်လာခဲ့။ ပျိုမဒီ ပြင်ဆင်ပေးလိမ့်မည်ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

• လာပြန်ပြီ၊ ဒီပျိုမဒီ တော်တော်အားကိုးတာပဲ၊ မျက်နှာ ကြီးကလည်း မာထန်ထန်နဲ့ သူက အရှင်သခင်ကျနေတာပဲ၊ ဒက်ဒီကြောင့် သိလား

ဒက်ဒီရယ် ကိုယ့်သမီးလေးကိုများ ရက်ရက်စက်စက် သူများလက်ဝကွက်အပ်ရတယ်လို့၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ စန္ဒကူး မျက် ဝန်းလေးတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာ၍ မျက်ရည် တွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် သုတ်ပစ်သည်။

• ဒက်ဒီရဲ့ဆန္ဒက မာမီတို့ရဲ့ ဆန္ဒပဲ ဖြစ်စေရမယ် သမီး၊ တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့ ယောက်ျားဆန္ဒတွေ သူစီစဉ်ထားခဲ့တာတွေ မဆန့်ကျင်သင့်ဘူးလေ၊ ကိုညိုမရှိတော့တာတောင် မာမီတို့ သား အမိအတွက် သူရှာဖွေစုဆောင်းထားခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ စား လို့တောင် မကုန်ဘူး။ သမီးလည်း လက်ခံပါ၊ သူက မိသားစု အတွက် ဘယ်တော့မှ မကောင်းတာတွေကို မစီစဉ်ပါဘူး

ဒက်ဒီဆန္ဒတွေကိုတော့ စန္ဒကူး မလွန်ဆန်ချင်ပါဘူး လေ။ ကျေးဇူးမသိတတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ချွေးမကို သမီးလို သဘောမထားပဲ ဘာဖြစ်လို့များ အစေအပါးလို ခိုင်းစေ ချင်ရတာလဲ။

ဟိုပျိုမဒီဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း တစ်ခါလောကလုံး သူ လုပ်စာထိုင်စားနေတဲ့ ပုံစံမျိုး။ အိမ်တော်ထိန်းလည်း အစေ အပါးပဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာ အိမ်ကြီးသခင် ပုံစံမျိုး။ ကိုကိုဇေရတုရဲ့အနားမှာ အနီးကပ်နေပြီး ဘာဖြစ်လို့များ ရည်းစားမဖြစ်ကြတာလဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ပုံတုံးကြီးတွေ။ ရှင် တို့ပဲ လိုက်ဖက်တယ်။

ကိုကိုဇေရတုပုံစံလည်း စန္ဒကူး မျက်စိထဲမှာ တကယ့်ကို ကန့်လန့်ကြီး ရေပန်းအောက်မှာ အကြာကြီးရပ်နေသည်။

‘ဟဲ့... စန္ဒကူး မပြီးသေးဘူးလား၊ ဇေကို သွားကြိုဖို့ သခင်ကြီးတို့ စောင့်နေပြီ၊ စန္ဒကူး... ဒုန်း... ဒုန်း...’

ဘယ်လောက် ပေကပ်ကပ်ကောင်မလေးလဲ။ ကြည့်စမ်း ရေသံတွေ တဖြန်းဖြန်းနဲ့ စည်းမရှိကမ်းမရှိ သခင်ကြီးတို့ စည်း စနစ်နဲ့ ရေကအစ မလိုအပ်ဘဲ ဖြုန်းတီးနေတာ မကြိုက်ဘူး။ မိန်းမလုံးဝ မဝီသတဲ့ ဟာမလေးပဲ။

အကြာကြီးနေပြီးမှ အပြင်ထွက်လာသည်။ ပျို ဝိုင်းဝန်း ပြီး ပြင်ဆင်ပေးရ၏။ ဒီမှာက သခင်ကြီးရဲ့အမိန့်ပဲ။ စန္ဒကူး အချိုးမပြေဖြစ်လာရင် ပျို အငြိုအငြင်ခံရမှာပါ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သခင်ကြီးရဲ့ အပြစ်တင်တာ မခံနိုင်ဘူး။

သခင်မကြီးက ပျိုဘက် ပါနေပြီပဲ။

စန္ဒကူးကို အလှကြီးတော့ ပြင်မပေးပါဘူး။ ဇင်းမယ် ချိတ်ဝမ်းဆက်လေး ဝတ်ပေးလိုက်သည်။ စန္ဒကူး ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အစားလေးနှင့် ကွက်တိဖြစ်ကာ ကျက်သရေရှိလွန်းနေတော့ ပျို မကျေမနပ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

‘သွားတော့ ပြီးပြီ၊ ငါက သခင်ကြီးအမိန့်ပဲ နာခံတာ နော်၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ချွေးမလောင်းဆိုပြီးမထေမဲ့မြင် မလုပ်နဲ့’  
‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ’  
‘ဟင်း’

စန္ဒကူး ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေးနှင့် ကိုယ်လေးကိုင်းကာ ဖြေသည်။ တကယ်ပါပဲ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိဘူး။ လူကိုများ ဘာမှတ် နေကြလဲ မသိပါဘူး။ မျက်စိစပါးမွှေး နူးနေကြတယ်ထင်တယ်။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားရတဲ့ ဝတ်စုံအတွက် စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်ပြီး လမ်းမလျှောက်တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အပြင်ထွက်လာတော့ သခင်ကြီးက စန္ဒကူးကို အပြုံး တွေနှင့် ဆီးကြိုနေပေမယ့် သခင်မကြီးအကြည့်တွေက ကြောက် စရာ မာထန်ဝင်းတောက်နေ၏။

သူ့သားဇန့် သဘောမတူချင်ဘူး ထင်တယ်။ ဒါဆို

လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး ကန့်ကွက်ပါလား။ အမေပဲ  
အင်း... ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ယောက်ျားကို ကြောက်ရတယ်  
ထင်တယ်။

စန္ဒကူး ခပ်တည်တည်ပဲ လျှောက်လာသည်။

‘သမီးလေး စန္ဒကူးက အရမ်းယဉ်ကျေးပြီး လှပချော  
မောလွန်းနေတယ်’

ဦးမိုးသခင်က စန္ဒကူးလေး ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကို  
ကြည့်ပြီး ချောလိုက်တာ၊ တဖြည်းဖြည်း လှေ့ကျင့်ပေးရင် အဖိုး  
တန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲဟုတွေးရင်း ပီတိ  
မျက်နှာကြီးပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ဝေနေသည်။

‘သခင်ကြီး ဖြော့သားပဲလေ၊ စန္ဒကူးလေးကို နည်းနည်း  
လေး သည်းခံပြုပြင်ပေးရင် သားဇေအတွက် အသင့်တော်ဆုံး  
လေး ဖြစ်လာမှာပါလို့’

‘စန္ဒကူးကို သိပ်ပြီး မျှော်လင့်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်  
သခင်ကြီး၊ ပျိုကြောင့် သိလား’

ဒေါ်တိမ်သခင်မကတော့ စန္ဒကူးကို ချွေးမအဖြစ်လက်ခံ  
ချင်ပုံ မရပေ။

ကားကြီးပေါ် တက်ထိုင်မိတဲ့အခါ စန္ဒကူးပို၍ပင်  
မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ အေးစိမ့်မွှေးပြန့်သင်းနေတဲ့ ကား  
ကြီးထဲမှာ စန္ဒကူး ချွေးယုံချင်လာ၏။ ပျိုမဒီကတော့ မျက်နှာကြီး  
စူပုပ်တင်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

ဟိုမှာ သားဇေလာနေပြီဟု သခင်ကြီးက ပြောလိုက်  
သဖြင့် စန္ဒကူးလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုဇေရတုပုံစံက နိုင်ငံ  
ခြားပြန်ဆိုပြီး အရင်ကအတိုင်းပဲ လုံးဝမပြောင်းလဲသေးပေ။  
ရှုပ်အင်္ကျီလည်ကတုံးအဖြူရောင်နှင့် ပုဆိုးအစား Style Pan ဝတ်  
ထား၍သာ နည်းနည်းလေး ကြည့်ကောင်းနေသည်။ စန္ဒကူး  
ကတော့ ပုံတုံးတုံးတွေကို သိပ်မကြိုက်လိုလားတော့ မသိပါဘူး။  
ကိုကိုဇေရတုက ဖြူနုချောမောခုံညားပြီး ယောက်ျားပီသသူ  
ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလည်း စိတ်မဝင်စားဘဲ  
ဖြစ်နေသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘သားဇေ’

‘ဖေဖေ၊ မေမေ နေကောင်းလား၊ သား အရမ်းသတိရ  
နေတာ’

မိခင်ကိုဖက်ပြီး နမ်းရှိုက်နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်  
ယောက်က လက်ထပ်ယူဖို့ သင့်တော်တာမှ မဟုတ်တာ။ စန္ဒကူး  
တော့ မကြိုက်ဘူး။ ကျောထဲကတောင် စိမ့်တယ်။

မအောက်လိုက်ပြီး နဂိုကတည်းက ချွေးမအပေါ် နှစ်  
သက်ခြင်းမရှိတဲ့ ယောက္ခမလောင်းကြီး ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဆန္ဒ  
အတိုင်း အမေကိုချစ်တဲ့သားပီပီ ချွေးမကို ကျွန်လိုသဘောထား  
နေရင် အခက်ပဲ။ ကြောက်လိုက်တာ အမလေး ကံဆိုးမိုးမှောင်  
ကျပြီ ထင်တယ်။

သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွဲတွဲလေး ဖြစ်နေသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ဟင်’

‘ဒါ သားဇေလေ၊ စန္ဒကူးမှတ်မိလား ကိုကိုဇေရတုလေ’  
‘ဟင့်အင်း... မမှတ်မိပါဘူး၊ စန္ဒကူးက အဲဒီလောက်  
မှတ်ဉာဏ်မကောင်းပါဘူး သခင်ကြီး၊ လုံးဝကို မမှတ်မိတာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မှတ်မိသားပဲ။ ဒီပုံကြီးကိုမှ စန္ဒကူး အမြဲတမ်းမကြိုက်တဲ့ မနှစ်သက်တဲ့ Design နဲ့ မိဘတွေရဲ့စကားကို တသွေမတိမ်း နာခံရိုကျိုးနေတဲ့သူ။ မိဘစကားကို နားထောင်တာတော့ ကောင်း တဲ့လက္ခဏာပါ။

ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးနှစ်သက်တာက စိတ်တူကိုယ်တူအချစ် တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျားပဲ။ စန္ဒကူးက ဒီဇောကြောင်ကြောင် ကောင်မလေး။ ကိုကိုဇေရတုကို ခပ်ပြောင် ပြောင်ပင် မမှတ်မိဘူးဟု ပြောပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းက စန္ဒကူးလား၊ ကိုကိုကတော့ မှတ်မိပါတယ်၊ ခပ်စွာစွာ ကောင်မလေး၊ အမြဲတမ်း ဆူပူသောင်းကျန်းနေတဲ့ ကောင်မလေး၊ စန္ဒကူးဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြိုက်လို့ တစ်ချိန်လုံး ဂျီကျုပြီး ပြောင်းခိုင်းနေတာလေ’

အမလေး စန္ဒကူးကိုများ မကောင်းတာတွေဘဲ ရွေးမှတ် ထားတယ်။ စန္ဒကူးငယ်ငယ်က ကိုကိုဇေရတုကို အမြင်ကတ်ပြီး သူတို့ပေးထားတဲ့နာမည် စန္ဒကူးကို ခေတ်မီမီ နာမည်ဆန်းဆန်း လေး ပြောင်းပေးဖို့ ဂျီကျုတတ်သည်။

အမိပွယ်မရှိလိုက်တာ မာမိုဗိုက်ထဲမှာ သန္ဓေတည်ထဲက

မိန်းကလေးဆိုတာသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာပဲ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သွားကြ သည်တဲ့။

သူမမျက်နှာလေး စူတင်းတင်း ပုပ်ပုပ်သိုးသိုးလေး ဖြစ် နေတာကို အပြုံးနှင့်ကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ စန္ဒကူးအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုး ကြင်နာတဲ့ အငွေ့အသက်လေးတွေ စီးဝင်လွှမ်းမိုးနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

အပြန်တွင် သခင်ကြီးက ကိုကိုနှင့် စန္ဒကူးကို နောက်မှာ နှစ်ယောက်တွဲ ထိုင်စေပေမယ့် သခင်မကြီးက သားဇေနှင့် ခွဲနေရ တာ ကြာပြီတဲ့။ သားဇေအနားမှာ မေမေထိုင်ရဦးမယ်ဟု ပြောပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

ယောက္ခမလောင်းကြီးသဘောကို ကူး မသိဘဲနေမလား။ သူမကလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ကိုကိုဇေရတု ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ပုံစံခွက်ထဲတော့ မဝင်ချင်ပါဘူး။ ကူး သခင်ကြီး ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘သားဇေ မင်းအထိန်းတော်ကြီး ပျိုကတော့ မင်းကို အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ စောင့်နေတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား မေမေ၊ ပျိုကတော့ သားအပေါ် အမြဲတမ်း တာဝန်ကျေလွန်းပါတယ်ဗျာ’



ယောက္ခလောင်းကြီးကတော့ မပျိုမဒီကိုပဲ ညွှန်းနေတယ်။  
ကိုယ့်အိမ်က အစေအပါးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်နေလား မသိပါဘူး။  
ရတယ်လေ စန္ဒကူးတို့ကတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ မပျိုမဒီကိုပဲ  
ချွေးမတော်ပါ။ မအေချစ်တဲ့ သားမျိုးကိုလည်း ယောက္ခတော်ရမှာ  
ကြောက်လွန်းလို့...

‘စန္ဒကူး’

‘ရှင်’

‘လေသံကို ဘာဖြစ်လို့ အကျယ်ကြီး ထအော်ပစ်ရတာ

လဲ’

‘လန့်သွားလို့ပါ’

‘မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ’

‘ဟိုလေ သခင်ကြီး ဘာမှမတွေးပါဘူး။ မာမိဆီစိတ်  
ရောက်သွားလို့ပါ။ ကိုကိုဇေရတုက အမေကို ချစ်နေတာတွေ့လို့  
လေ’

သခင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ သူမကို ဂရုတစိုက် ရှိသည်။  
ရပါတယ်။ စန္ဒကူး မကြာခင် မာမိဆီ ပြန်ရမယ်။ ကိုကိုဇေရတုနဲ့  
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အပြတ်ငြင်းပစ်ရမယ်။ တွေ့မယ်လေ စန္ဒကူး  
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။

ကားလေးက ခြံကြီးထဲ ပြန်ရောက်တော့ ကိုကိုဇေရတု  
အနား အပြေးရောက်လာသူက အထိန်းတော်ပျိုမဒီပင်။ ကြည့်တဲ့  
မျက်ဝန်းတွေက ညှုတ်တု။ မပျိုမဒီကလည်း အစေအပါးနှင့်  
မတူအောင် နုပတ်လန်းဆန်းနေသည်။

‘ဇေ အရမ်းနုပျိုပြီး ခုံညားနေတာပဲ၊ ပျို အရမ်းသတိရ  
နေတာ သိလား’

‘ဇေလည်း ပျိုကို သတိရတယ်။ အရမ်းသတိရတဲ့ အချိန်  
တွေက အစားအသောက်တွေ စားတဲ့အချိန်တွေပဲကွာ၊ ပျို စီမံ  
ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ အစားအသောက်တွေလောက် လုံးဝမကောင်း  
ဘူး’

‘ဟုတ်လား ဇေရယ်၊ ပျိုလေ ဇေအပါးမှာ တစ်ဖဝါးမခွာ  
လိုက်ပြီး ပြုစုကျွေးမွေးချင်တယ်၊ ပျိုသိတယ်၊ ဇေက ပျိုလက်ရာပဲ  
ကြိုက်တယ် ဆိုတာလေ’

အမလေး ချဲ့ပစ်နေလိုက်ကြတာ အမြင်ကို ကတ်တယ်။  
ဘေးမှာ ပူးစာရှင်ဇနီးလောင်းလေး ရှိနေတယ် ဆိုတာတောင်  
သတိမရကြတော့ဘူး။

ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ

လိုက်ဖက်တယ်။ ချစ်ကြပါ။ ကြင်နာကြပါ။ ယုယကြပါ။ သခင်  
မကြီးက သခင်ကြီးကို လက်ဆွဲပြီး တိုက်ထဲဝင်ရန် ဆွဲခေါ်သွား  
သည်။

‘အထဲဝင်ကြစို့ သခင်ကြီး’

‘သား... အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ  
ဆုံမယ် စန္ဒကူးရောပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကိုကိုဇေရတုနှင့် စန္ဒကူးအသံက ဟုတ်ကဲ့ဟု မထင်မှတ်  
ပဲ တပြိုင်တည်း ထွက်သွားသည်။ သခင်ကြီးမျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး  
ဖြစ်နေသလောက် သခင်မကြီးမျက်ဝန်းတွေက မာထန်သွား၏။  
စန္ဒကူး စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူမလည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ  
ခဲ့သည်။

‘ဇေ’

‘ဟင်’

‘ဝင်မယ်လေ၊ ဆောင်းက အေးသေးတယ်၊ ရေခဲခန်းလေး  
နဲ့ ရေချိုးရမယ်၊ ဇေ လန်းသွားအောင်လေ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ပျို စီစဉ်ပေးလေ’

‘အင်း’

ဇေလက်မောင်းကို ပျို တွဲချိတ် ဖေးမမှုတွေနှင့် တိုက်ထဲ  
ဝင်လာသည်။ ပျို ငယ်စဉ်လေးထဲက ဇေကို ပြုစုယုယလာခဲ့ရ  
တာပါ။ ဇေမျက်နှာကို အရိပ်လေးလို ငေးမောကြည့်ရင်း ချစ်မြတ်  
နိုးလာခဲ့ရတာ ဇေသိရဲ့လား။ ပျိုအပေါ် အစေအပါးတစ်ယောက်  
လိုပဲ ဇေက သတ်မှတ်ထားတာလားလို့။ ဇေလက်မောင်းလေးကို  
တွဲလျက် ဇေအိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ဇေအတွက် ရေခဲခန်းပေးမယ်နော်၊ ဇေက အေးတဲ့  
နိုင်ငံကလာသလို ဒီမှာလည်း ဆောင်းတွင်းလေ’

‘ပျိုရယ် ဇေက ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးအရွယ်မှ မဟုတ်  
တော့တာကွာ၊ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မကြာခင် အထူးကုဆရာ  
ဝန်ကြီး ဖြစ်တော့မယ်ကွ’

‘ဇေဟာဇေ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ပျိုစိတ်ထဲမှာကလေး  
ပဲ၊ ဇေက စာအရမ်းတော်လို့ပါ၊ အသက်က ဘယ်လောက်ရှိ  
သေးလို့လဲ’

ဇေက ဆရာဝန်ပေါက်စလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆေး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကျောင်းမှာ ပညာတော်လွန်းလို့ နှလုံးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ Further study တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ခဏနေရင် ဇေ ဧည့်ခန်းကို သွားရမယ်လေ၊ သခင်ကြီး ခေါ်ထားတာပဲ၊ ဇေ အရမ်းပင်ပန်းနေလား၊  
‘မပင်ပန်းပါဘူး ပျို၊ ရေဝင်ချိုးလိုက်မယ်’  
‘ဇေဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပေးထားမယ်နော်’  
‘အင်း’

ဇေရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူမက ဇေဝတ်မယ့် ဝတ်စုံကို ရွေးပေးထားသည်။ ဇေငယ်စဉ်လေးထဲကနေ ပျိုနှင့် ကစားဖော်ကစားဖက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇေရဲ့ဝေယျာ ဝစ္စ လုပ်ဆောင်ပေးရင်း ပျိုအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်စေရန် ဆွဲဆောင် ညှိယူဖမ်းစားနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ပေ။

စန္ဒကူးဆိုတဲ့ ဖူးစာရှင်ကောင်မလေးကိုပဲ သားဇေ လက်ထပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သခင်ကြီးဦးမိုးသခင်က အချိန်တွေ နှင့် အမျှပင် ပြောဆိုနားသွင်းထားခဲ့သည်။ ဇေက မိဘစကားကို ငြင်းပယ် ဆန့်ကျင်ခွင့်မရှိ။ ဖခင်ရဲ့အမိန့်သာ အဓိကကျနေ၏။

ပျိုကို ဇေက အစေအပါးတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ သဘောထားနေခဲ့တာလား။ သခင်မကြီး ဒေါ်တိမ်သခင်မကတော့ ပျိုဘက်က ရပ်တည်ပေးနေတတ်သည်။

‘စန္ဒကူး... ညည်းလေး ဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်တဲ့ လား၊ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဇေအနားမှာ ငါက စက္ကန့်မလုပ်နေထိုင် ပြုစုယုယပေးခဲ့ရတာလေ၊ ဇေရင်ထဲမှာ ငါပဲ ရှိနေမှာ သိလား’

ပျိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မလိုမုန်းထားစိတ်တွေရဲ့ အရိပ် အငွေ့တွေ ယှက်သန်းနေကာ ဝင်းတောက်နေသည်။

စန္ဒကူး ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာရတာလဲ။ နှင့်လို ကောင်မလေးမျိုးက အပျိုစင်စစ်စစ်ရော ဖြစ်နိုင်လို့လား။ ငါကလေ ဇေအတွက် အပျိုစင်ဘဝလေးကို ထိန်းသိမ်းလာတာ။ ငါ့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝက ဇေအတွက်ပဲလေ။

ငယ်စဉ်လေးထဲက သခင်ကြီးက ဇေအား သားဇေရဲ့ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်က ရှိနေတယ်လေ။ စန္ဒကူးကလွဲပြီး ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့် မရှိဘူးနော်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားဇေလက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးက စန္ဒကူးပဲ။ ထိုစကားမျိုးကို သခင်ကြီးက ပျိုရှေ့မှာ ပြောဆိုတတ်သည်။



‘သားဇန့် ပျိုက ရွယ်တူတွေလေ သခင်မကြီး၊ ဒီ လောက်အထိ...’

‘သခင်ကြီးရယ် သားဇန့်ကိုယ်တိုင်က ပျိုမှပျို ဖြစ်နေတာ လေ၊ အထိန်းတော်ပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

သခင်ကြီးက ပျိုနှင့် ဇန့်ကို အလစ်မပေးတတ်။ ကိုယ် တိုင်အနီးကပ်ကြီးကြပ်နေတတ်၍ ပျိုအကြံအစည်က မအောင်မြင် နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။

‘အစ်မပျို’

‘ဟင်... ဇေ ပြီးသွားပြီလားကွယ်’

‘အပျိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေငေးငိုင်ပြီး တွေဝေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဇေ ပြီးနေတာ ကြာပြီ၊ ပျိုအနားမှာရပ်ပြီး ပျိုကို ကြည့်နေတာ နာရီဝက်တောင် ရှိသွားပြီ’

‘ဟယ်... ကြည့်စမ်းဇေရယ်၊ ရှက်စရာကြီးကွာ ဘာ ဖြစ်လို့ အသံမပေးရတာလဲ၊ တကယ်ပဲကွာ’

‘အပျိုကြီးရဲ့အတွေးတွေကို မဖျက်ဆီးပစ်ချင်လို့ပါ’

‘ကောင်ဆိုးလေး’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

အပေါ်ပိုင်းဗလာဖြစ်နေတဲ့ ဇေရဲ့ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်ကို ပျို လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွထုပ်ပစ်သည်။ ပျိုက ဇေထက် လေးလလောက်ကြီးနေပေမယ့်လည်း နုပျိုအရွယ်တင်ကာ ခန္ဓာ ကိုယ်ထွားကြိုင်းတောင့်တင်းတဲ့ ဇေနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် ငယ်သလို ပင် ထင်ရသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း သခင်ကြီးက ပျိုအား အစ်မ ကြီးတစ်ယောက်အသွင် အစ်မပျိုဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြီးကပင် ဇေနှင့် ပျိုကြားမှာ ၅၂၈ အုတ်တံတိုင်းကြီးက ကာရံတားဆီးထား သည်။

‘ဇေ’

‘ပြော’

‘ဒီမှာ ပျို ရွေးပေးထားတဲ့ဝတ်စုံ မရမ်းစေရောင် ပုဆိုး အကွက်လေးနဲ့ လည်ကတုံးလက်ရှည်အဖြူရောင်၊ ဇေကို အရမ်း ခုံညား တည်ငြိမ်သွားစေမယ့် ဝတ်စုံလေးနော်’

‘အင်း’

စန္ဒကူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအမြင်မှာ ဇေက ခင်ဘုံးတုံး ပုံနှင့် ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိစေရန် တမင်ရွေးချယ် ဝတ် ဆင်နေသည်။

ဇေက အမြဲတမ်းပဲ အကျင့်ဖြစ်နေတာက ကိုယ်ဝတ်မည့် အဝတ်အစားကို ကိုယ်တိုင်မရွေးချယ်တတ်ခြင်းပင်။ ပျို အလှေ့ အကျင့် လုပ်ပေးထားတာလေ။ ဇေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင် ပေးကာ ရင်ပတ်မှ ကြယ်သီးလေးကို တပ်ပေးသည်။

‘ဇေရယ် မင်းက အရမ်းကို ခုံညားချောမောလွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ အစ်မပျိုတောင် နှမော့တယ်၊ စန္ဒကူး လက်ထဲ အပ်လိုက်ရမှာလေ’

သူမ လက်ဖဝါးလေးတွေက ဇေမျက်နှာပြင်အနံ့ ခပ်ဖွဖွ လေး ပွတ်သပ်မိသည်။

ဇေက ရယ်နေ၏။ ပျိုဘယ်လောက်ပဲ ဇေကို ချောဖြူ ပွတ်သပ်ပေးနေပါစေ။ အစ်မတစ်ယောက်က မောင်လေးအပေါ် ပြုစုယုယပေးနေသလိုပဲ။ ဇေမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်နေတာကိုပဲ ပျို နာကျင်ကြေကွဲစွာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေ ကြိတ်ကြိတ်ပေါက်ကွဲခဲ့ရ၏။

ဒါပေမဲ့လည်း ပျိုက အစေအပါးပဲလေ။ သခင်မကြီး မြှောက်စားထား၍သာ မွေးစားသမီးအရာ ဖြစ်နေသည်။

‘အိုကေ... ဇေ သွားပြီနော်၊ ဘာမှ နှမြောမနေနဲ့’

ဖေဖေဆန္ဒပဲလေ၊ ဇေ နာခံရမယ်၊ အပျိုကြီးရေ နောက်ကားကျော် တက်သွားပြီနော်၊ စွဲအောင်လုပ်တော့’

‘ဇေ’

ဇေက လက်ပြုပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ပျို တားဆီးပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်ရင် သခင်ကြီး ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ပျိုသိနေ၍လည်း ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပဲ နာကျင်ကြေကွဲနေရ၏။ ပျိုဘဝကို ပျို မုန်းတီးနာကျည်းသွား သည်။



အခန်း(၇)

‘သားဇေ ရောက်လာပြီပဲ၊ စန္ဒကူး မလာသေးပါလား၊  
လာရမယ့် အချိန်ရောက်နေပြီလေ’

‘သခင်မပြောသားပဲ သခင်ကြီးရယ်၊ စန္ဒကူးက ဘယ်  
အရာမဆို အလေးအနက်ထားပါဘူးလို့၊ သားဇေကိုတောင် စိတ်  
ဝင်စားဟန် နည်းနည်းမှ မပြဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာပဲ၊ တကယ်ဆို  
လူကြီးတွေရဲ့စကားကို အလေးအနက်ထားရမယ်လေ၊ ပြီးတော့  
သခင်ကြီးအမိန့်ပဲ၊ ဒီကောင်မလေး တမင် သားဇေနဲ့ လက်ထပ်  
ချင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မက သခင်ကြီးနားထဲသို့ စန္ဒကူးရဲ့ အချိုး  
မပြေမှုတွေနှင့် ပေါ့ပျက်ပျက် အကျင့်စရိုက်တွေကို တိုးဝင်သွားစေ  
ရန် လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

‘လောလော့ဆယ်တော့ စန္ဒကူးလေးကို ပြုပြင်သွန်သင်  
ဆုံးမပေးရမှာပဲ သခင်မရယ်၊ သည်းခံပါ အချိန်အတိုင်းအတာ  
တစ်ခုတော့ လိုအပ်နေတယ်လေ။ စန္ဒကူးအတွက် အချိန်ပေးရ  
မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သခင်ကြီးကတော့ သားဇေနဲ့  
စန္ဒကူးလေးကို မလွဲမသွေလက်ထပ်ပေးရမှာပဲကွယ်’

စန္ဒကူးက ငယ်ငယ်လေးထဲက သူ့အပေါ် မကျေမနပ်နှင့်  
နှုတ်ခမ်းလေး တစုစု စွာတေးလန်တတ်တာ ဇေသိသည်။ ဗေဖေ  
ကြောင့်သာပါ။ ဇေကိုယ်တိုင်လည်း စန္ဒကူးကို ငယ်စဉ်လေးထဲက  
အမြင်ကတ်နေခဲ့သည်။

ဇေနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်တွင် ပြန်ခါနီးမှာ ဇေအနား  
ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောသွားတာက ပုံတုံးကြီးတဲ့။ စည်းစနစ်  
ကြီးလွန်းတဲ့ ဖေဖေဆန္ဒတွေဖြစ်နေ၍ ဇေ တခြားမိန်းကလေးတွေ  
ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်ခဲ့ဘဲ စန္ဒကူးကိုသာချစ်နိုင်  
ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

‘သခင်မပဲ သွားခေါ်လိုက်မယ် သခင်ကြီး၊ အဲဒါ မဖြစ်  
သင့်ဘူးလေ၊ ယောက္ခမတွေအပေါ် မလေးမစားနဲ့’

‘ဇေ သွားကြည့်လိုက်မယ် မေမေ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သားဇေ မသွားနဲ့

စန္ဒကူးနှင့် ဇေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီ ကောင်မလေး ဘာလုပ်နေလဲ၊ ရွဲ့ပြီး မလာတာလား၊ စန္ဒကူးက သားဇေအပေါ် နှစ်သက်ဟန်မပြ။

ကောင်းတယ်၊ ညည်း အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲ နေစမ်း စန္ဒကူး။ ဇေက ငါ့သမီး ပျိုမဒီအတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ပျိုမဒီကို ကြည့် ခိုင်းမယ်ဆိုတော့ သားဇေပဲသွားတဲ့။ စန္ဒကူးက မင်းရဲ့ ဇနီးလောင်း ပဲ သားဇေတဲ့။ ပြတ်သားလွန်းသည်။

သားဇေ သွားခေါ်ခဲ့၊ ဖေဖေပြောချင်တာက စန္ဒကူးနဲ့ မင်း ရင်းနှီးအောင်နေပါ၊ ဖေဖေ သားငယ်ငယ်လေးထဲက ပြော ထားခဲ့တယ်နော်၊ သားရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်က စန္ဒကူးပဲလို့

ဟုတ်ကဲ့

ဇေကတော့ သားလိမ္မာပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်မီထက်မြက်နေပါစေ၊ ဖေဖေနေစေချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့်ပဲ နေခဲ့သည်။ ပညာရေးကလွဲပြီး ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခွင့် မပြုတဲ့ ဖေဖေပုံစံခွက်နှင့် ဇေ ကွက်တိပဲ နေခဲ့၏။

ယခုလည်း စန္ဒကူးနှင့် အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို

တည်ဆောက်ရတော့မည်။ စန္ဒကူးလို ကောင်မလေးမျိုးကို ဇေ မထိန်းနိုင်။ ဗိုလ်ကျတဲ့ကောင်မလေး။

ဇေမှာ အသိတရား ပြည့်စုံလာထံကရော၊ ဆေးကျောင်း ပြီးသွားလို့ ဆေးရုံမှာ House ဆင်းရတဲ့ အချိန်တွေရော ယခုရော စန္ဒကူးကို ချစ်နိုင်ဖို့ကြိုးစားလာတာ မအောင်မြင်သေးပေ။ ဇေ နည်းနည်းလေး ဒေါသထွက်လာ၍ စန္ဒကူးအခန်းအထိ ကိုယ်တိုင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

စန္ဒကူး... ဒေါက်၊ စန္ဒကူး တံခါးဖွင့်ပါဦး စန္ဒကူး

ဒေါက်... ဒေါက်

ဟင်

စန္ဒကူးအခန်းက လှုပ်ရှားသံ ခပ်သဲ့သဲ့လေးမျှပင် မကြား ရပဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ကောင်မလေးအခန်းထဲမှာ သူ့ကို လက် မထပ်ချင်လို့များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်လိုက်ပြီ လား။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆေးအိတ်ပဲ ပြေးယူရမလား။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အသိပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အထိတ်တလန့်တွေ ဖြစ် သွားမယ်။ ဇေမှာ ဒီကောင်မလေးရဲ့ အခန်းသော့ပို ပါလာတာပဲ။ ဖေဖေ ပေးလိုက်တာ၊ ဇေအခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်သည့်

‘စန္ဒကူး... ဒေါက်... ဒေါက်၊ စန္ဒကူး မင်း အထဲမှာ ရှိလား၊ စန္ဒကူး... ဒေါက်... ဒေါက် သေချာသွားပါပြီ’

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲကို သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လို သင့်တော်ပါ့မလား။ ဒါပေမယ့် ဇေက ဆရာဝန်လေ၊ စန္ဒကူး အသက်လေး ငွေငွေရှိနေသေးရင်တောင် အသက်ကယ်ရမယ်။

ဒီလောက် တံခါးခေါက်နေတော့တောင် ငြိမ်သက်နေ တာ အထဲမှာ စန္ဒကူး တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်။ ဇေ တော် တော်လေး စိတ်ပူသွား၍ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စန္ဒကူးအခန်း ကို သော့အပိုနှင့်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

‘ကျွီ’

‘ဟင်’

‘ဖူး’

သေပစ်ချင်တာပဲ။ တော်တော်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ကောင်မလေး ပါလား။ အိပ်မောကျနေသည်။ ဟောက်တောင် ဟောက်နေလိုက် သေးတယ်။ အခန်းက အသံလုံနေ၍ စန္ဒကူးဟောက်သံကို မကြား မိတာလား။ သူပဲ စိတ်တွေ ပူထူပြီး စိုးရိမ်လွန်ကဲကာ စန္ဒကူး ဟောက်သံကို မကြားမိတာလား။

ကြည့်စမ်း အိမ်ရာပေါ်မှာ မှောက်လျက်အနေအထားနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီ ပေါင်လယ်လောက်ဝတ်ကာ အိပ်နေသည်။ မေမေ သာ တွေ့သွားရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ဇေအကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက် သည်။ မဖြစ်ဘူး ပြန်ထွက်မှပဲ။ ‘မေမေပြောသလိုပဲ သူနှင့် လက်မထပ်လို၍ ဖေဖေအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး အိပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဇေစိတ်ပူပြီး ဝင်လာမိတာ မှားတာပဲ။ စန္ဒကူးကိုလည်း မနိုးချင်တော့၍ ပြန်အထွက်တွင် စားပွဲခုံနှင့် ဝင်တိုက်မိသွားသည်။

‘ဒုန်း’

‘အား’

အသံတွေကြောင့် စန္ဒကူးလန့်နိုးသွားတော့ သူမ ခုတင် အနားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ဝိုးတိုးဝါးတား တွေ့လိုက်ရာ အလန့်တကြား ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထပြီး ထိုလူ နား ရောက်သွားသည်။

‘ဟင်... ကိုကိုဇေရတု၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ Lock ချ ထားတဲ့ အခန်းကို ပိုင်းစိုးပိုင်နင်း ရှင်တို့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ Extra Key နဲ့ လာဖွင့်ဝင်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟွန်း... ယဉ်ကျေးမှု မရှိလိုက် တာ စန္ဒကူးပြောထားမယ်နော်၊ အဲဒီလို အကျင့်စရိုက်တွေကို

မကြိုက်ဘူး။ ရှင်... ရှင် ကျွန်မနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ရသေးဘဲ နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲကို ခိုးဝင်လာတာလဲ။ အခွင့်အရေး ယူမယ်တော့ မကြံနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ရှင် လက်ထပ်ရမယ် ဆို ပေမယ့် တရားဝင်လက်ထပ်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဟေ့... မင်းပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို ဧည့်ခန်းမှာလာတွေ့ဖို့ ဖေဖေပြောထားတာ မလာလို့ လာကြည့်တာ၊ မင်းကို တံခါးခေါက်နိုးတာတောင် အသံမကြားရ လို့ ငါစိတ်ပူပြီး ဝင်ကြည့်တာ မင်းထင်သလို ယုတ်မာကောက် ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်တွေ ငါ့မှာ မရှိဘူး။ ငါက ဆရာဝန်လေ မင်းအသက်ကို ကယ်ဖို့ဝင်လာတာ’

‘ဟင်’

စန္ဒကူး အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြောချင်တာတွေ ပြောမိပြီးမှ ကိုကိုအား မျက်နှာပူသွားကာ အားနာမိသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ သခင်ကြီးပြောထားတာ။ သေချင်တာပဲ။ စန္ဒကူး ခဏဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချမိတာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘Sorry နော် ကိုကို၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ စန္ဒကူးအိပ်ပျော် သွားတယ်၊ ဟိုလေ ညက အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊ မာမိုကို သတိရနေ

လို့ပါ။ အခု ခဏလေး နားမယ်စိတ်ကူးပြီး အိပ်မိတာ အိပ်ပျော် သွားတယ်’

သခင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲနော်။ စန္ဒကူး ရွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရေးပျက်ပြီး အိပ်ဆေးလည်း သောက်မိသွား တာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးတော့ စန္ဒကူး အိပ်ပျော်သွား သည်။

‘မင်း အဝတ်အစားလဲပြီး မြန်မြန်လာခဲ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ လူကြီးတွေ စောင့်နေတယ်’

‘ဟုတ်’

‘မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ၊ အဲဒီလိုသာ စည်းကမ်း မဲ့ နေထိုင်ရင် မင်းကို ငါလက်ထပ်ဖို့ အများကြီး စဉ်းစားရလိမ့် မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စဉ်းစားပါ ကိုကို၊ ကျွန်မကို လက်ထပ် ဖို့ အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ လူကြီးတွေက ရှေးဆန်လွန်း တယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို စွဲလမ်းဆုပ်ကိုင်ထားချင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖူးစာရှင်တွေ ဖြစ်နိုင်ကြမှာလဲ။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုလေ၊ အဟဲ... ကိုကိုဘက်က ငြင်းပစ်လိုက် နော်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟင်’

‘လူကြီးတွေရဲ့ အပြင်းပြဆုံး ဆန္ဒကွ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပေါ့ပျက်ပျက် လုပ်ချင်တာလဲ’

‘ကျွန်မ အိမ်ရှင်မကောင်းလည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ စိတ်ညစ်ရမှာ၊ အဟဲ... ဟိုလေ အိမ်တော်စိုးကြီး မမ ပျိုမဒီကို ရွေးချယ်လိုက်ပါလား၊ အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း...’

‘တော်စမ်း ပြောင်စပ်စပ် မလုပ်နဲ့၊ ဒီကိစ္စက ရယ်စရာ လားကွ၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါကတော့ ငါ့ ဖေဖေရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ နာခံမယ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့။ လူကြီးတွေ စောင့်နေကြပြီ’

ကိုကိုဇေရတု ဒေါသတကြီးနှင့် မာမာထန်ထန် ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ စန္ဒကူး ရယ်ပစ်သည်။

ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ မိန်းမယူတာ လူကြီးတွေရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ နာခံမယ်တဲ့။ ကိုကိုဇေရတုက ခေတ်ပညာတတ်ဆရာဝန်တစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီနော်။

သူ့ကို ကြိုက်မယ့်သူပဲ မရှိတာလား။ ပြောမယ့်သာပြော

ရတာ၊ ကိုကိုဇေရတုက သန့်ပြီး ချောတယ်။ ဒါပေမဲ့နော် စန္ဒကူး ကတော့ မကြိုက်ပါဘူး။

စန္ဒကူး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရေချိုးခန်းဝင်လာကာ ရေချိုး ပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ အလှအပတွေတောင်ပြင်ချင်စိတ် မရှိတော့ ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ လူကြီးတွေစောင့်နေ၏။ စန္ဒကူးရောက်လာ ပြီး ထိုင်မိသည်နှင့် မျက်နှာပုပ်လှီးတင်းမာစွာဖြင့် ယောက္ခမ လောင်းကြီး ဒေါ်တိမ်သခင်ဓက စတင်ဆူသည်။

‘နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ လူကြီးတွေကို မထေမဲ့ မြင်လုပ်ရတာလဲ စန္ဒကူး၊ ဒီမှာ သခင်ကြီးအမိန့်ကို အားလုံး ပြားပြားဝတ် ရိုသေနာခံကြရတယ်။ နင် တမင်ခွဲပြတာ မဟုတ် လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး သခင်မကြီး၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ၊ မယုံရင် ကိုကိုကို မေးကြည့်ပါ၊ ညက အိပ်ရေးပျက်သွားတယ်၊ အိပ်လို့မရလို့ပါ၊ အိပ်ဆေးလည်း သောက်မိသွားတယ်၊ ခဏလေး လှဲအိပ်မိတာ အိပ်မောကျသွားတယ်လေ။ ကိုကို အမှန်တွေပြောပြ လေ၊ ဘာလို့ မပြောပြရတာလဲ၊ စန္ဒကူး အိပ်ပျော်နေတာ’

စန္ဒကူး မင်းတော်တော် အကျောမာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။  
ဇေတောင် ဒီအသက်အရွယ်အထိ လူကြီးမိဘတွေ ဆုံးမစကား  
ပြောနေလျှင် မှားမှားမှန်မှန် ငြိမ်ပြီး နာခံရသည်။ မေမေက  
ဒေါသတွေ ပိုပေါက်ကွဲတော့၏။ စန္ဒကူးကတော့ အေးစက်စက်  
မှင်သေသေထိုင်နေသည်။

‘နင်... နင် လူကြီးကို ပြန်ပြောနေတာလား၊ ရိုင်းစိုင်း  
လိုက်တာ၊ ယဉ်ကျေးမှုကို မရှိဘူး၊ သခင်ကြီး ဒီလိုကောင်မလေး  
မျိုးနဲ့ သခင်မသားကို လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ဖျက်ပါ သူ့အမေ  
ဆီပဲ ပြန်ပို့လိုက်တော့၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ သားအတွက် ဇနီး  
ကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သခင်မ သဘောမတူဘူး’

ကောင်းတယ်။ စန္ဒကူးကလည်း ကိုကိုဇေရတုကို လက်  
မထပ်ချင်ပါဘူး။ မာမိုဆီပဲ ပြန်ချင်တယ်။ တွေးမိတိုင်းပဲ ရူးချင်  
လာတယ်။

ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒေါ်တိမ်သခင်မ မျက်နှာကြီးကလည်း  
စန္ဒကူးကိုတွေ့တိုင်း တင်းမာခက်ထန်ပြီး ရန်လိုနေတဲ့ပုံ။ စန္ဒကူးကို  
နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါလား။ သခင်ကြီးကတော့  
လေသံအေးအေးနှင့် စန္ဒကူးကိုပြောသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ရှင်’

‘သခင်ကြီးကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သား  
ဇနွဲ့ စန္ဒကူးကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ လုံးဝမဖျက်နိုင်ဘူး’

‘သခင်ကြီး’

‘သခင်မ အသာနေစမ်းပါ၊ သခင်ကြီး အမိန့်ပဲ၊ လူကြီး  
မိဘတွေ စီစဉ်ထားတာကို မဖျက်နိုင်ဘူး၊ စန္ဒကူးလေးကို နား  
လည်ပေးရမယ်။ စန္ဒကူးက သခင်ကြီးတို့ ချွေးမလောင်းပဲ၊ သား  
ဇေရော စန္ဒကူးရော သိထားရမှာက မင်းတို့ လက်ထပ်ရမယ်။  
သခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်’

ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး သခင်ကြီး ထသွားသည်။  
ဒေါ်တိမ်သခင်မကလည်း မျက်စောင်းကြီးခဲကာ သား ကိုယ့်  
အခန်းထဲ ကိုယ်သွားနေစမ်း ဆိုပြီး ထသွား၏။

စန္ဒကူးကလည်း သခင်ကြီးအမိန့် ဆိုတာကို မကြိုက်  
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူတွေအားလုံး ထွက်  
သွားကြတော့ စန္ဒကူး မကျေမနပ်နှင့် ယောင်ချာချာကြီး ကျန်ခဲ့  
သည်။



ကိုကိုဇေရတု ရှင်ကြီးကလည်း အမေချစ်သား၊ အမေက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ။ ကျွန်မကော ဘာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လက်ထပ်ယူတာလား။ မခိုက်လိုက်တာ။

လုံးဝပဲ မာမီရေ၊ စန္ဒကူးကတော့လေ ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုးပြုတ်ကျပြီ ထင်တယ်။ ဒက်ဒီရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို သမီးထိုးအပ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရလားဟင်။ ရှင်ကြီး လက်ထပ်လေ၊ စန္ဒကူးဟာ ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးဆိုတာ ရှင်ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်။ နောင်တကြီးကြီး ရဖို့သာ ပြင်ထားပါ။ ပါးစပ်လေးက ပွစိပွစိပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။



အခန်း(၈)

စန္ဒကူး မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးလဲကွာ။ ဖေဖေ အမိန့်က ဇေတို့တစ်အိမ်သားလုံး ပြားပြားဝပ် တရိုတသေ နာခံကြရ၏။ မေမေလည်း ရိုသေလေးစားရသည်။ စည်းကမ်းကြီးပြီး ရှေးရိုးဆန်လွန်းသော ဖေဖေအမိန့်က ဇေတို့မိသားစုအပေါ် ခေါက်ရိုးကျိုးပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ စန္ဒကူးကို မေမေက သဘောမကျပေ။ ဇေနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ ကန့်ကွက်နေသည်။

မင်းကလည်း မင်းပဲ စန္ဒကူး၊ ငါ့ကို မင်းလက်မထပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ့ဘက်ကလည်း ငြင်းချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း ငါ့သားမိတ်အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး၊ သားလိမ္မာဖြစ်ချင်တာ

စန္ဒကူးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဇေ့ရှင်တွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံရသည်။ ငယ်စဉ်လေးထဲကပင် စန္ဒကူးက သူ့အပေါ် မနှစ်သက်ခဲ့ပေ။ ရန်စွာတတ်ပြီး ပုံတုံးကြီးတဲ့။

ဟုတ်တယ်။ စန္ဒကူးပြောသလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိပါဘူး။ ဖေဖေကတော့ ဒီကိစ္စကို လုံးဝစွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်။ ဦးလေးညှိုမင်းအံ့က ဖေဖေရဲ့ သွေးသားညီအရင်းလို ချစ်ရသူ။

စန္ဒကူးရယ် ငါကလည်း မင်းကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ တွေးတောခံစားခွင့်မှ မရှိခဲ့တာပဲ။

ဇေ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စန္ဒကူးရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ မလုံတလုံလေးနှင့် ကလေးဆန်စွာ ပြောဆိုနေထိုင်တတ်ပုံလေးက မထွက်တော့။

သူ့ရှင်တွေ နည်းနည်းလေးတော့ ခုန်ချင်နေသည်။

‘ကိုကိုနော် ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ စဉ်းစားပါ။ ကျွန်မက ဇနီးကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့လည်း မလိုက်ဖက်ပါဘူး’

လူ့စိတ်ဆိုတာလည်း တစ်မျိုးပဲ ထင်တယ်။ စန္ဒကူးက

လက်မခံလိုဘဲ ဇေ့ စိတ်ဝင်စားနေတာလား။ စန္ဒကူးက ဇေ့နှလုံးသားကို ဆူးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ စိုက်ဝင်နာကျင်စေသည်။

‘ဇေ့’

‘ဟင်... ပျို’

ပျိုက ဇေ့အတွက် စားစရာ ထမင်းဟင်းတွေကို ဗန်းလေးဖြင့် သယ်ပြီးယူလာသည်။ ဇေ့စားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ကင်းမဲ့နေသလို ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပျိုကိုပင် ပြုံးမပြနိုင်အောင် စိတ်ညစ်နေသည်။

‘စန္ဒကူးကြောင့် ဇေ့ စိတ်ညစ်နေလား၊ ကြည့်ပါဦး၊ မျက်နှာလေးညှိုးနေတယ်၊ သနားလိုက်တာကွယ်’

ဇေ့အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ပျိုလက်လေးက ဇေ့မျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ယခင်ကထက် ပို၍ ဇေ့အား ချောမြူယုယပေးနေ၏။

မင်းနဲ့ စန္ဒကူးမလိုက်ဖက်ပါဘူး ဇေ့ရယ်။ ပျိုကပဲ မင်းနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးပါကွယ်။ ဇေ့လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ဆရာဝန်ပေါက်စလေးပါ။

သခင်ကြီးကြောင့် ဇေ့ပုံစံလေးက လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့

သို့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ကာ လူကြီးလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

‘ညစာ စားရအောင်နော် ဇေ၊ မင်းမျက်နှာလေး ဘယ်တုန်းကများ ဒီလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနဲ့ ခံစားရလို့လဲ၊ ဇေ ပျော်ရွှင်နေအောင် ပျို ဖြည့်စွမ်းပေးနေတာပဲ၊ ကဲ... ဇေ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောစမ်း’

‘ဇေ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ’

‘စန္ဒကူးကို ဇေ မနှစ်သက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပျို သိပါတယ်၊ စန္ဒကူးက အရမ်းရိုင်းတယ်၊ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်း နားမလည်ဘူး။ ဇေ လက်မထပ်သင့်ပါဘူး’

‘ဗျာ’

‘သခင်မကြီးကလည်း သူ့သားကို စန္ဒကူးနဲ့ လက်ထပ်မပေးချင်ဘူး၊ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့လေ၊ ဇေလည်း စန္ဒကူးကို လက်မထပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား’

ပျိုမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ဇေမှာအဖြေက အဆင်သင့်ရှိမနေဘဲ တွေဝေသွားသည်။ ဇေကရော စန္ဒကူးကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား။ လက်မထပ်ချင်ဘူး ပျိုဟု ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။

ထူးဆန်းစွာဖြင့် ဇေနှလုံးသားတွေက လက်ထပ်ချင်နေ၏။ ဖေဖေနှင့် ဦးလေးညိုတို့ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းခဲ့ကြတာ။ တကယ်ပဲ စန္ဒကူးက ဇေဖူးစာရှင်လားပဲ။

‘ဇေဘဝတစ်သက်တာလုံး စိတ်သောကတွေနဲ့ နာကျင်ကြေကွဲနေရမှာကို ပျို လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ စန္ဒကူးကို ဇေ လက်မထပ်စေရပါဘူး’

‘ဟင်’

‘ဇေပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ အမြဲတမ်းမြင်တွေ့ချင်တာပါကွယ်၊ ဇေမျက်နှာလေး မညှိုးပါနဲ့၊ ပျိုနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရလို့ပါနော်’

ဇေလေ စန္ဒကူးကိုလက်ထပ်ဖို့ ငြင်းပယ်ပစ်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေ မရှိတော့သလိုပါပဲ ပျိုရယ်။ တကယ်တော့ ဒီကောင်မလေးက ဇေအတွက် ဘယ်လိုမှ ဦးကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တာလည်း ဇေ သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒကူးကို ဇေ ချစ်မိနေပြီ ထင်တယ်။ ဇေစိတ်လောက အံ့ဩဖွယ် စန္ဒကူးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေလေသည်။

‘ဇေ’

ဟင်

မင်း စန္ဒကူးကို လက်မထပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား

ဗျာ

သခင်ကြီးကြောင့် မင်းမလွဲသာ မရှောင်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာ ပျို သိပါတယ်ကွယ်၊ စန္ဒကူးက မင်းလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပါဘူး၊ မင်းဂုဏ်သိက္ခာတွေတောင် ကျစရာဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ မင်း ငြင်းပစ်လိုက်ပါ

ပျို ခဲ... ဇေလေ ဟို မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ဇေအကြောက်ဆုံးပဲ၊ ဖေဖေရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒလေး ဖေဖေအမိန့်

ဒီတစ်ခါတော့ သခင်ကြီးက သားအပေါ် အတ္တကြီးသွားပြီကွယ်၊ အမိန့်ဆိုတာနဲ့ ဇေဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးမွှော်ဖြစ်သွားရတော့မှာလားဟင်

ပျိုလက်တွေက အဆင့်ကျော်ကာ ဇေပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ဇေကတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသည်။ ပျိုနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ဇေဘယ်တော့မှ ရင်ခုန်လှုပ်ရှား အဆန်းအပြားတွေ မရှိခဲ့။ မင်းက ပျိုကို အစေအပါး မင်းကို ထိန်းကျောင်းနေသူလို့ပဲ ထင်မှတ်ထားတာပါ။

အဲဒါ သခင်ကြီးကြောင့်ပဲလေ။ အသက်ချင်း သိပ်မကွာတာတောင်မှ ငယ်စဉ်ကလေးထဲက အစ်မပျိုဟုပဲ ခေါ်စေသည်။ သခင်မကြီးကြောင့်သာ ပျိုအရေးပါအရာရောက်နေကြောင်း ဖြစ်၏။ ဇေမျက်နှာလေးကို နီးကပ်စွာ ကြည့်မိသည်။

ဇေမျက်ဝန်းလေးတွေ ကြေကွဲနေတယ် ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလိုဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ လွှမ်းနေခဲ့ဘူးလို့လဲ၊ မပူပါနဲ့ ဇေလေးရယ်၊ သူခင်မကြီးနဲ့ ပျိုပူးပေါင်းပြီး ဒီမိစ္ဆာမလေးကို ဖယ်ရှားပစ်ပေးပါမယ်

စန္ဒကူးကို မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပျိုသတ်မှတ်လိုက်တာတော့ ဇေ မကြိုက်မိ။ စန္ဒကူးကို ဇေ ချစ်မိနေတာဗျာ၊ မိစ္ဆာမလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ဇေဖူးစာရှင်ပါ။ သူရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ခက်နေသည်။

ထမင်းစားနော် ဇေ၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံသွားရမယ်လေ၊ ပျိုလည်း စန္ဒကူးကို ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်တာတွေ သင်ပေးရမယ်၊ အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း ကောင်းကောင်းပုံစံပေးရမယ်လေ၊ သခင်မကြီးကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးထားတာ

‘ဗျာ’

‘စန္ဒကူးဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်မကို ဇေအနားကနေ အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်၊ ဒီဟာမလေးက ဇေဖူးစာရှင်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ် နိုင်တာပဲ’

တကယ်တမ်း ပြောရရင် မင်းလေးရဲ့ ဖူးစာရှင်က ပျိုပါ ကွယ်။ စန္ဒကူး ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ စန္ဒကူးကလည်း ဇေကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး။ ငါနဲ့ ဇေကြားမှာ အဟန့်အတား ဖြစ်စေတဲ့ ဘယ်လို ဆူးညောင်ခလုတ်မျိုးမဆို ငါ ဖယ်ရှားပစ် မယ်။

ဇေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိတော့ ဇေမျက်ဝန်းလေးတွေ ထဲမှာ စန္ဒကူးကို ဖယ်ရှားပစ်ပေးမယ် ဆိုတာတောင် အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသလို ရီဝေညှို့မှိုင်းနေဆဲဖြစ်၍ ပျိုပင် အထိတ် တလန့် ဖြစ်ရသည်။

‘ဇေ’

‘ဗျာ’

‘မင်းပျော်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလောက်ကြီး အစွဲ အလမ်းမကြီးစမ်းပါနဲ့ ဇေရယ်၊ သခင်ကြီးအမိန့်က အမိန့်ပဲလေ။’

ဒါက ဇေဘဝတစ်သက်တာလုံး ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းသွားရမှာပါ၊ ပျိုနဲ့ သခင်မကြီးတို့ရဲ့ဆန္ဒကတော့ ဇေချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေး ဇေအပေါ် ကြင်နာယုယပေးမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ လက်ထပ် စေချင်တယ်။ ဇေက သားလိမ္မာပါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အယူအဆ တွေကြောင့် ဇေဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဇောကတွေ ခံစားနေရ မလား’

စန္ဒကူးကို ဇေနဲ့လုံးသွားတွေထဲကနေ ချစ်မိသွားတာဗျာ ဟု ပြောချင်သည်။ ပြီးတော့လည်း စန္ဒကူးကို တမင်သက်သက် မေမေနဲ့ ပျိုတို့ပေါင်းပြီး နှိပ်စက်မှာ ဇေစိတ်ပူသွားရ၏။ စန္ဒကူးမှာ အပြစ်မှ မရှိတာဘဲ။

ဇေဘက်ကပဲ အပြတ်သားဆုံးငြင်းလိုက်ရင် ကောင်း မလား။ ကိုကိုတော့ အခက်ကြီးခက်နေပြီထင်တယ် စန္ဒကူးရေ၊ အရင်ကတော့ မင်းလေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားမိတာပါ။ ဖေဖေ ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။

မင်းလေးကိုငွေမှ ကိုကို အရမ်းကြွေသွားတယ်။ ကိုကို ကြောင့် မင်းစိတ်သောကတွေ ရောက်ရမှာရော၊ မင်း ပင်ယန်း နွမ်းနယ်နေရမှာရော မလိုလားဘူးကွာ။ ကိုကို အကာအကွယ်

ပေးချင်တယ်။ မေမေကပါ စန္ဒကူးအား ချွေးမအဖြစ် လက်မခံ  
ချင်တာက အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်နေသည်။

‘ပျို’

‘ပြောလေ ဇေ’

‘ဖေဖေက ရှိပါသေးတယ်၊ ပျို သတိထားပါ၊ စန္ဒကူးကို  
အရမ်းတော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့’

‘သခင်ကြီး မှားယွင်းနေတာလေ၊ စန္ဒကူးက ဇနီး လိုက်  
ဖက်မှုမှ မရှိတာ ဇေဘဝရှေ့ရေးကိုပဲ အစ်မပျို ကြည့်ရမယ်’

သခင်ကြီးက ဇေအနားမှာ ပျိုရှိနေတာပင် မနှစ်သက်ပေ။  
ပျိုကို အစေအပါးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ရမလား ပျိုက  
တော့ ဇေကို အပိုင်သိမ်းပိုက်ပစ်ရမယ်။ ပျိုစိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးပစ်  
လိုက်၏။ သခင်မကြီးပြောသလို ဇေအား သူမရင်ထဲမှာ အပိုင်  
သိမ်း၍ ထွေးပွေ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေရန် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်သည်။

‘ဇေရယ် ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ပါလား  
ကွယ်၊ ဖျိုရင်ထဲမှာ နာကျင်ရတယ်၊ နောက်ဆုံးလေ ဇေ သေ  
သွားရင်တောင် ပျိုလည်း ရင်ကွဲနာကျပြီး လိုက်သေမလားပဲ’

‘ဇေ ဆေးရုံသွားတော့မယ် ပျို’

‘အင်း... အဝတ်အစားတွေ အဆင်သင့်ပဲ’

ပျိုနေရာမှာ စန္ဒကူးဆိုရင် အတွေးကြောင့် ဇေရင်တွေ  
ဖျတ်ခနဲ ခုန်သွားသလို ဇေနှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်မှာ အပြုံးတွေ  
ထင်ဟပ်သွား၍ ပျိုက ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်သည်။

‘ဇေ ဘာသဘောကျသွားတာလဲ၊ စောစောက လငပုတ်  
ဖမ်းထားတဲ့ မျက်နှာကြီးက ပြုံးယောင်သမ်းသွားတဲ့ အထိနော်’  
စန္ဒကူးအကြောင်း တွေးမိသွားလို့ပါဟု ပြောလိုက်လျှင်  
ပျိုဒေါသထွက်မည်။ စန္ဒကူးနှင့် သဘောမတူတာ။ ဇေ ဆက်ပြီး  
စကားမပြောချင်သဖြင့် ဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘စန္ဒကူးရယ် ကိုကိုစိတ်တွေကို စက္ကန့်မလုပ် မင်း  
အကြောင်းတွေ လွမ်းမိုးသွားစေဖို့ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးတွေက  
များ ဖန်ဆင်းပေးနေတာလားကွာ၊ မင်းကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့  
ကိုကို မငြင်းနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေဆန္ဒထက် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေပဲ ဖြစ်နေ  
တယ်’

ဇေအတွေးတွေထဲမှာ စန္ဒကူးအကြောင်းတွေပဲ ရှိသည်။  
ဇေနှင့် စန္ဒကူး အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကွာခြားပြီး ငယ်စဉ်  
လေးထဲက မာနကြီးတဲ့ စန္ဒကူးကို ဇေမနှစ်သက်ခဲ့။ အခုအချိန်

www.burmeseclassic.com

မှာတော့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားကာ စန္ဒကူးရဲ့ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနှင့် ကလေးဆန်စွာ ပွင့်လင်းမှုကို နှစ်သက်မြတ်နိုး သွားသည်။

‘မင်းဘက်ကတော့ လုံးဝမပြောင်းလဲပါလား စန္ဒကူးရာ ကိုကိုကို မုန်းနေတုန်းပဲလား’

ဇေတမ်းတမ်းတတ နာနာကျင်ကျင်လေး သတိရလွမ်း ဆွတ်သလိုလို ခံစားနေရတာက စန္ဒကူးကို မေမေနှင့်ပျိုတို့ ညှဉ်း ပမ်းနှိပ်စက်နေမှာ စိတ်ပူပြီး စိတ်ကမဖြောင့်။ မာနတွေနှင့် ဇေ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ထိန်းချုပ်မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း စန္ဒကူး ဆီ ဖုန်းဆက်မိသွားသည်။



### အခန်း(၉)

စန္ဒကူးကို သခင်မကြီးနှင့် မပျိုမဒီတို့ ပူးပေါင်းပြီး နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြံစည်နေတာ စန္ဒကူး မသိဘဲ နေမလား။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ စန္ဒကူးကို ငရုပ်သီးထောင်းခိုင်းနေတယ်။

အရူးလား။ အဲဒါ စန္ဒကူး လှုပ်ရမယ့် အလုပ်လား။ ချွေးမလောင်းကို ငရုပ်သီးထောင်းတာကြည့်ပြီးမှ ရှေးခေတ်က ရွေးချယ်တာတဲ့။ ဒါ ရှေးခေတ်လား။

စင်္ကြံဝဠာထဲကိုတောင် ဒုံးပျံတွေ ပြိုဟ်တုတွေနဲ့ လူတွေ သွားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ စန္ဒကူးက ဘယ်နှစ်ရာစုက ရှေးခေတ် ထဲ ရောက်နေရတာလဲ။ သခင်မကြီးက အမိန့်ပဲဆိုပြီး ထွက်သွား သည်။

‘ဟဲ့... စန္ဒကူး ထောင်းလေ၊ ဒီလိုပဲ ယောက္ခလောင်းတွေက ချွေးမကို လက်ကျောတင်းမတင်း စမ်းသပ်တာပဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ရှင်မကောင်းဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို အောက်ခြေ သိမ်း လုပ်တတ်ရတယ်လေ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ ကျွန်မတို့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေလေ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ၊ သက်သက်နှိပ်စက် တယ်’

‘စန္ဒကူး မင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိတူးလား၊ ဒါက သခင် ကြီးတို့ရဲ့ စည်းကမ်းလေ၊ ညည်းလူကြီးမိဘ စကားကို ဘာဖြစ်လို့ ဆန့်ကျင်နေရတာလဲ၊ ရိုင်းလွန်းတယ်’

‘ဘာပြောတယ်၊ ရှင်က ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘာ ဖြစ်လို့ မေ့နေရတာလဲ၊ ကျွန်မက သခင်ကြီးတို့ရဲ့ ချွေးမနော်၊ ကိုကိုဇေရတုရဲ့ ဇနီးလောင်း’

‘ဘာ’

အမလေး ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မာထန်ဝင်း တောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက စန္ဒကူးဆီ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာ ကာ စန္ဒကူးခန္ဓာကိုယ်လေး လောင်မြိုက်ပြာကျသွားမတတ်ပါ

လား။ မုန်းတီးမှုတွေ မနာလိုဝန်တိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကြောင့် စန္ဒကူးပင် အားတင်းထားသည့်ကြားမှ ကျောထဲက စိမ့်တက်သွားရသည်။

‘နင့်လို ကောင်မမျိုးနဲ့ ဇေလက်ထပ်ခွင့်ရမယ်ထင်လား၊ ဇေလက်ထပ်ရမယ့် ဇနီးလောင်းက တော်ရမယ်၊ ထက်မြက်ရ မယ်၊ ဇေ့ကို ကြင်နာယုယနေရမယ်၊ နင်က ဘာအရည်အချင်း တွေ ရှိလို့လဲ’

‘အရည်အချင်းဆိုတာက ရှင် သတ်မှတ်လို့ ရမလား၊ ရှင်က အစေအပါးပဲ’

‘နင်’

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စန္ဒကူးကို ပျိုမျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သားလှီးဓားဖြင့် ရင်ဝတ်တည့်တည့် ထိုးစိုက်ပစ်ချင်သည်။

ငါနဲ့ ဇေ့ကြားမှာ ဆူးညှောင့်ခလုတ်ခသင်းပဲ။ ငါ ဘယ် တော့မှ ဇေ့ကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ နင်သိလား။ မိစ္ဆာမလေး နင် ငါ့ဆီကနေ ဇေ့ကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်။

သခင်မကြီးကို ပျို သွားခေါ်ပြီး စန္ဒကူးရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံနေကြောင်း တိုင်ပစ်သည်။



‘သခင်မကြီး လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီကောင်မလေး လွန်နေပြီ  
သခင်ကြီးကြောင့်ပါ။ လာ... ပျို’

ဒေါ်တိမ်သခင်မကတော့ သမီးပျိုအတွက် စိတ်ထိခိုက်  
ကြေကွဲနေရကာ စန္ဒကူးကို ဘယ်လိုပထုတ်ပစ်ရမှန်း မသိတော့။  
သခင်ကြီးက ဇန့်စန္ဒကူးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်  
ချက်အား လုံးဝပြင်ဆင်မှာ မဟုတ်တာ မိမိသိသည်။ မရပါဘူး။  
ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ပွဲပျက်သွားအောင်လုပ်မှာပဲ။ ဇေက ငါ့သမီး  
ပျိုအတွက်ပဲ။

အရေးကြီးတာက သားဇေက စန္ဒကူးအပေါ် မတိမ်း  
ညွတ်သွားဖို့ပင်။ ပျိုနှင့်အတူတူ စားသောက်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ  
ခဲ့၏။ သခင်ကြီးမရှိတာနှင့် အတော်ပဲ။ စန္ဒကူးဒီမှာ ဆက်ပြီး  
မနေရဲလောက်အောင်ကို နှိပ်စက်ပြရမယ်။ အကြောမာမာနှင့်  
စန္ဒကူးက ထိုင်နေသည်။

‘စန္ဒကူး’  
‘ရှင်’

‘နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာပြီး ရိုင်းစိုင်းနေတာလဲ၊ ပျိုက  
ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲပေးရတာ၊ ငါ့ရဲ့ သွေးသား၊  
နင် ထင်ထားသလို အစေအပါး မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ကျွန်မကို မတရား နှိင့်ထက်စီးနင်း လာလုပ်နေတာ၊  
ဩဇာအာဏာ ပြနေတာကိုလည်း ကျွန်မ လုံးဝမနာခံနိုင်ဘူး’

‘နင် ပြောလေ ကဲလေပါလား စန္ဒကူး၊ နင့်အမေ ဘယ်  
လိုသွန်သင်ဆုံးမလိုက်လဲ၊ သားဇေနဲ့ လက်ထပ်ချင်ရင် ငါတို့  
မိသားစုကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပစ်လို့ သွန်သင်လိုက်လား’

‘မာမိကို မထိပါနဲ့’  
‘ဖြန်း’  
‘ဟင်’

သခင်မကြီးရဲ့ လက်ဝါးက စန္ဒကူးပါးပြင်လေးပေါ်  
အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာပြီး စန္ဒကူးနှလုံးသားတွေထဲအထိ  
စူးရှနာကျင်သွားစေသည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေက  
ရုတ်ချည်းငှေ့တက်လာကာ အမြင်တွေအားလုံး ဝေဝါးသွား၏။  
ဒေါ်တိမ်သခင်မရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မလိုမုန်းထားဝန်တိုမှုတွေ  
က သိသာထင်ရှားနေသည်။

‘နင် ငါ့ကို မလေးမစားနဲ့ ပြန်ပြောစမ်း စန္ဒကူး၊ နင့်ပါး  
ပြင်ပေါ်မှာ ငါ့လက်ဝါးက အရိုးရာထပ်သွားစေရမယ်’

မပျိုမဒီရှေ့မှာ အနှိပ်ကွပ်ခံလိုက်ရ၍လည်း စန္ဒကူး

အသည်းတွေ တဆတ်ဆတ်ခါ နာကျည်းကြေကွဲရသည်။ မာမီ ရယ် စန္ဒကူးအဖြစ်တွေကို လာကြည့်ပါဦး။ ယောက္ခမက ဘာ အညှိုးရှိမှန်းမသိဘဲ စန္ဒကူးပေကပ်ကပ် လုပ်ရင်လည်း ရိုင်းစိုင်း သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုပြီး မာမီကို ထိပါးလာသည်။

ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မမှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့လဲ၊ လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မက ဓားစာခံ ပါ၊ အန်တီသား ကိုကိုဇေရတုကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မထပ်ဘူး

ကောင်းတယ်၊ ငါကလည်း နင့်လို အရိုင်းအစိုင်း ဘာ အရည်အချင်းမှမရှိတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ ငါ့သားကို လက်မထပ် ပေးနိုင်ဘူး၊ နင် ငါ့သားကို လက်မထပ်ချင်ရင် ဒီကနေ ထွက် သွားလေ၊ သခင်ကြီးလည်း မရှိဘူး၊ နင်မနေချင်လို့ ထွက်ပြေး သွားတာလို့ ငါ သခင်ကြီးကို ပြောပြလိုက်မယ်၊ သွားလေ

စန္ဒကူး စိတ်အရဆိုလျှင် ဒီစံအိမ်ကြီးထဲကနေ ထွက်ပြေး ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒက်ဒီမျက်နှာကို ပြန်မြင်လာတော့ စိတ် ထဲမှာရှိနေတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို အမိန့်မပေးနိုင်။ အသိစိတ် တွေက ထိန်းချုပ်နေသည်။ လူလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့

ဒက်ဒီဆန္ဒကို အလေးမထားဘဲ ပျက်စီးသွားစေရန် စန္ဒကူး မလုပ် နိုင်တော့။ မာမီကလည်း သူတို့ရဲ့ ချွေးမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် အောင် သမီး ကြိုးစားပါတဲ့။ ဒက်ဒီကိုပေးထားတဲ့ကတိဖြစ်နေလို့ သူမျက်ကွယ်ပြုသွားတာနှင့် မာမီ မရှိမသေ မလုပ်ရက်ဘူးတဲ့။

သူမခန္ဓာကိုယ်လေးက ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေသည်။

နင် မသွားဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ့သား ဇေရမယ့် အမွေ ပစ္စည်းတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ ဂုဏ်ဒြပ်တွေက အများကြီးပဲ ဟာ၊ နင်ရော နင့်အမေရော မက်မောနေကြမှာပါ၊ ဇေလို သမက် မျိုးကို ဘယ်လက်လွတ်ခံပါ့မလဲ

ကျွန်မတို့လည်း အပူမပင်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားကြပါတယ် သခင်မကြီး၊ ကောင်းပါပြီ ကျွန်မဒက်ဒီ ရဲ့ဆန္ဒဖြစ်နေလို့ ကျွန်မနာခံမယ်

ဒီလိုမှပေါ့ စန္ဒကူးရယ်၊ ဒီမှာ ညည်းကို ပျိုက အစစ အရာရာ သားဇေအတွက် တော်လေးဝဝင်တဲ့ မိန်းမဖြစ်အောင် လှေ့ကျင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ ညည်းကြီးစားကြည့်လေ၊ သခင်မကြီး သားကို အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့



မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ သားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ၊ သခင်မကြီးတို့က ဇီဝာကြောင်ရမယ်'

စန္ဒကူးကို တမင်သက်သက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ချင်နေတာ ပါ။ သခင်မကြီးက လေသံချိုသလောက် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မုန်းတီးမှုတွေ အပြည့်ပဲ။

စန္ဒကူးမာမိုရှေ့မှာ အမူအရာက နူးညံ့ပျော့ပြောင်းနေကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စန္ဒကူးအပေါ် မလိုမုန်းထားစိတ်တွေ နှိပ်ကွပ်ဖို့ အကြံအစည်တွေ စတင်လာသည်။ စန္ဒကူးကို ချွေးမအဖြစ် လက်မခံချင်တာလား။ သခင်မကြီးက အတင်းအကျပ် စီစဉ်နေ၍ မလွဲသာမရှောင်သာ လက်ခံနေရခြင်း ဖြစ်မည်။

'ပျို'

'အမိန့်ရှိပါ သခင်မကြီး'

'စန္ဒကူးကို မိန်းကလေးတွေ တတ်မြောက်သင့်တဲ့ ကိစ္စ အဝဝ တာဝန်ယူပြီး သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးလိုက်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ပျိုက သခင်မကြီး အမိန့်ကြောင့်သာပါ။ စန္ဒကူးကိုတော့ ကြောက်တယ်၊ အကျောမာလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး မျိုး မကြုံဖူးပါဘူး'

ဒက်ဒီကြောင့် ကျွန်မ ရှင်ကြီးတို့ကို လျှော့ပေးလိုက်တာ သိလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ချွေးမတစ်ယောက်ကို ခေတ်ဟောင်းအယူ အဆတွေနဲ့ ဖိနှိပ်ထားဖို့ ကြိုးစားနေတာ ခေတ်ကုန်နေပြီ သိလား။

စန္ဒကူး အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ သခင်မကြီးက စန္ဒကူး အပေါ် အပြစ်တွေပုံကျစေရန် ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးပေးပေ မယ့် ဒက်ဒီနဲ့ မာမိမျက်နှာကို ထောက်ထား၍ စန္ဒကူးထွက်ပြေးဖို့ ဆန္ဒတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပဲ။

မပျိုမဒီရဲ့ အကြည့်တွေကလည်း လူကို အခြောက်တိုက် မုန်းတီးနေပုံပင်။ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ။ ပြောတော့ ယဉ်ကျေးမှု ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သူတို့က ရိုင်းစိုင်းနေတာ။ သူမမျက်နှာလေးက မကြည်မလင် မှုန်မှုန်သုန်သုန်။

မပျိုမဒီက ငရုတ်သီးထောင်းတဲ့ ဒီလောက် Ready Made တွေ ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ ငရုတ်သီး အပွကြီးတွေကို ထောင်းခိုင်းနေသည်။

'ထောင်းလေ၊ ဒါက ညည်း လက်ကျောတင်းမတင်း စမ်းသပ်တာ၊ အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသတယ်ဆိုတာ ငရုတ်သီး ထောင်းတာကို အကဲခတ်ရတယ်အေ၊ ထောင်းစမ်း'

လက်ကျောတင်းမတင်း ကြည့်တာတဲ့။ သူဌေးသမီးလို အစေအပါးတွေ တပုံတပင်ကြီးနဲ့ နေလာရတာ။ အားလုံးအဆင် သင့်ပဲ။ စန္ဒကူးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေက ပျာယာခပ်အောင် စိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ လုပ်ပေးနေကြရတာ။ တကယ်ပါပဲ။ ရတယ်လေ။ လက်ကျောတင်းမတင်း ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည်။

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

‘ဒုန်း’

‘ဟဲ့... ဘယ်လိုထောင်းနေတာလဲ၊ အိမ်ပြိုတော့မယ်။ မိန်းကလေးမပီသလိုက်တာ နင့်စရိုက်တော်တော်ကြမ်းပါလား’

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

‘လက်ကျောမတင်းဘူး ထင်မှာစိုးလို့လေ။ လက်ကျော ဘယ်လောက်တင်းကြောင်း ပြတာ’

‘နင် တမင်ရွံ့နေတာပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ငရုတ်သီးကို ရေမဆွတ်ဘဲ အခြောက်ကြီး ထောင်းနေတယ်။ နင် မသိဘူးလား။ ရေနည်းနည်းဆွတ်ပေးလေ’

‘ဟုတ်လား Sorry’



သိသားပဲ။ တမင် ဒီမိန်းမ အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်တာ။ တော်တော် ဆရာလုပ်ချင်တယ်။ စန္ဒကူးကို အသုံးမကျတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောချင်နေတာသိ၍ စန္ဒကူး အရွဲ့ တိုက်ကာ ငရုတ်သီးကို ရေဆွတ်လိုက်သည်။

အရေးထဲ ဖုန်းကဝင်လာ၍ သူမ Hand Phone ကို ဖွင့် နားထောင်လိုက်သည်။

‘စန္ဒကူး... ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ အိမ်မှာ မင်းလေးအဆင် ပြေရဲ့လားလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာလေ’

‘ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဟုတ်လား၊ မကြားဘူးလား ဒီမှာ လေ လက်ကျောတင်းမတင်း သိချင်လို့တဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းခိုင်း နေတာ’

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

‘အား... မျက်စိထဲ ဝင်သွားပြီ။ စပ်တယ်၊ အား... စပ်တယ်၊ သေပါပြီ’

မပျိုမဒီက သူမလက်ထဲမှ Hand Phone ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလုယူသဖြင့် စန္ဒကူးက မပေးပေ။ သူမ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ။

ကိုကိုဇေရတု ဖုန်းဆက်၍ မျက်နှာကြီးက စူတင်းပုပ်သိုး မည်း  
မှောင်သွားသည်။

‘ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းနော်၊ ဒါကို လာယူလိုကတော့  
သခင်ကြီးဆီ တိုင်မယ်၊ သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် အသုံးပြုခွင့်ပေး  
ထားတာ’

‘အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်၊  
ဒီကိစ္စ သခင်မကြီးကို တင်ပြရမယ်၊ ဇေကလည်းလေ ရောင့်  
တက်အောင် ဘာဖြစ်လို့များ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ’

‘ကျွန်မနဲ့ ကိုကိုက လက်ထပ်ကြမယ့်သူတွေလေ၊ ကိုကို  
က စိတ်ပူလို့ မေးတာ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘အား... စပ်လိုက်တာ၊ အရေးထဲ ရေတစ်ခွက်ပေးပါ၊  
ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်ရော ညာရော မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးဝင်တော့ မဖြစ်  
ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ခြေမနှစ်ဖက်လုံးကို ရေလောင်းရမယ်၊ အား...  
စပ်တယ်၊ စပ်တယ်’

‘အသုံးမကျတဲ့ဟာမလေး နင့်အပြစ်နင်ခံ၊ လူကြီးတွေ  
ကို အရွံ့တိုက်ချင်ဦး၊ ဘာရေမှ မပေးဘူး’

‘အား... စပ်တယ်... စပ်တယ်၊ ရှင်ကြီးမှာ လူစိတ်မရှိ  
ဘူးလား၊ ဒီမှာ မျက်စိနှစ်ဖက်လုံး ငရုတ်သီးအရည်ဝင်သွားတာ  
အား... စပ်တယ်... စပ်တယ်၊ ကယ်ကြပါဦးဗျို့’

စန္ဒကူး ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘဲ မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးကို  
ပိတ်ကာ အသံပြုကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။



အခန်း(၁၀)

စန္ဒကူး

ဟင်

ကိုကို ထင်တယ်၊ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ဒါကြောင့် စိတ်ပူပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တာလေ။ အနားမှာလည်း ငရုတ်သီး ဖတ်တွေ ဖိတ်စင် ပေပွနေတာပါလား

စပ်တယ်၊ အား... စပ်တယ် ရေယူလာပေးစမ်းပါ

လာ... လာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်ပေးမယ်

ဒီမှာ စပ်လို့မထနိုင်ပါဘူးဆိုမှ အကန်းဖြစ်နေပြီ၊ ရေပဲ ပေးပါ

ဖိုးလပြည့်စာပေ



သင်မြတ်နိုး

ရေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ

ခြေမနှစ်ဘက်ကို ရေလောင်းရမယ်လေ၊ ရေတစ်ခွက် မြန်မြန်၊ အား... စပ်တယ်... စပ်တယ်

ခဏလေးနော်၊ ကိုကို သွားယူပေးမယ်၊ ခြေမကို ရေ လောင်းရတာ ဟုတ်လို့လား စန္ဒကူးရယ်

ဒီလောက်ရှေးဆန်တဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်က မြန်မာတွေရဲ့ ရှေးနည်းရှေးဟန်ကို မသိဘူးလား၊ ပြောတော့ ယဉ်ကျေးမှုကို သူတို့လောက် ထိမ်းသိမ်းတာ မရှိဘူး၊ သွားပါ ရေတစ်ခွက် မြန်မြန်နော်၊ ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ ခပ်ခဲ

အေးပါ... အေးပါ

ဧကတိုင်ဘိုင် ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေ တာ၊ စန္ဒကူးအတွက် စိတ်ပူပြီး စန္ဒကူးလေး အမြန်သက်သာသွား စေရန် ရေကို ဇလုံကြီးနှင့် သယ်လာခဲ့သည်။

ရော... ရေရပြီ

လောင်းပါ၊ ခြေမကိုလောင်းပါ၊ နှစ်ဖက်စလုံးနော်

အင်းပါ

ဧလည်း စန္ဒကူးခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ ရေခပ်ပြီး ခြေမနှစ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဖက်ကို လောင်းပေးနေသည်။ သွယ်လျနေတဲ့ ခြေချောင်းဝင်းအိအိ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးပေါ်မှာ ခြေသံနီအစိမ်းရောင် တောက်တောက် လေးဆိုးထားတာ မြင်တွေ့ရတာ အရမ်းပဲ လှပနေသည်ဟု ဇေ ထင်မှတ်နေမိသည်။

မေမေကတော့ ဒီကောင်မလေး ကလက်တယ်။ မိန်း ကလေး လုံးဝမပီသဘူး၊ သားနှင့် မလိုက်ဖက်ပါဘူးဟု ပြော တတ်သည်။

‘လောင်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘အို... ဟာ လောင်းနေတာပဲ စန္ဒကူးလေးရ၊ မင်း သက်သာလား၊ ရေက တစ်ခန်းလုံးရွဲနေပြီ’

‘မသက်သာဘူး၊ စပ်တယ်၊ အား... မျက်လုံးဖွင့်လို တောင် မရတော့ဘူး ကန်းလွှားပြီ ထင်တယ်’

‘ပြစမ်း ကိုကိုကို’

စန္ဒကူးလက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်ဖယ်ရှားဖို့ ဇေ လက်တွေက စန္ဒကူးလက်လေးကို ထိတွေ့မိသည်နှင့် ဇေရင်တွေ ဆတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ဇေခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်ပတ်နေတဲ့ သွေး တွေ ဆူပွက်ထုံထိုင်းသွားသလို စန္ဒကူးလေးကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုး

သွားရ၏။ သနားလိုက်တာ ဇေရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့စက်ချောမြူပစ် ချင်သည်။

‘စန္ဒကူးလေးက သားဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်စစ်စစ်ပဲကွယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မင်းဦးလေးညှိမင်းအုံတို့ သစ္စာဆိုပြီး သားဇေရဲ့ ဖူးစာရှင် မိန်းကလေးပဲ မွေးဖွားပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ကြတာလေ’

စန္ဒကူးလေးက ကိုကိုဖူးစာရှင် ထင်တယ်ကွာ။ မြင်မြင် ချင်းမှာပဲ ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲမှာ စန္ဒကူးလေးကို ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ သူ့အတွေးလွန်နေစဉ် စန္ဒကူးက အော်ဟစ်နေ သည်။

‘စပ်တယ်၊ အား... စပ်တယ်’

‘ကိုကိုကို ပြစမ်းပါကွာ၊ ကိုကိုက ဆရာဝန်လေ၊ လက် လေးကို ခဏလေးဖယ်နော်’

‘စန္ဒကူးကို လက်ကျောတင်းမတင်း စမ်းသပ်တာတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ တမင်သက်သက် ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်နေ တာ၊ အား...’

‘ရေချိုးခန်းထဲအထိ ကိုကိုတွဲခေါ်သွားမယ်၊ ပြီးရင် မျက် နှာသစ်လိုက် ရေကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်လာနော်’

\*အင်း\*

ဇေက တွဲဖို့ စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် စန္ဒကူး ကိုယ်လေး အား ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီသယ်မလိုက်သည်။

\*ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ အောက်ကိုချပေး၊ အခွင့်အရေး တော့ ယူမယ်မကြံနဲ့နော်၊ အောက်ချပေးပါ\*

\*မချပေးဘူးကွ၊ မင်းအိပ်ခန်းထဲ သွားပို့ပေးမလို့၊ မင်းက သူဌေးသမီးလေးလေ၊ အောက်ထပ်က ရေတွေ သုံးချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းအိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးမလို့\*

ဇေ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စန္ဒကူးကို ပွေ့ချီကာ အပေါ် ထပ်တက်မည်အပြုတွင် မေမေနှင့် ဖျိုတို့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန် ပြူးတွေနှင့်ကြည့်ကာ လှေကားထိပ်မှ တားဆီးသည်။

\*သားဇေ ဘာလုပ်တာလဲ ချစမ်း၊ မင်းဆေးရုံမှာ Duty လေ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရတာလဲ၊ အခုပဲ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်တယ်၊ အရေးပေါ်ရှိလို့ အမြန်ပြန်လာပါတဲ့။ မင်း Hand Phone လည်း ဆေးရုံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား\*

ဟုတ်သားပဲ။ ဇေစိတ်ပူပြီး အရေးတကြီး ပြေးထွက်လာ ခဲ့တာ၊ ဇေ Hand Phone ပင် မေ့ကျန်ခဲ့သည်။

အရေးတကြီး လူနာတစ်ယောက်ကို Operation လုပ်ဖို့ ဇေလည်း ပါနေ၏။

ဒါပေမဲ့လည်း ဇေ ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ စန္ဒကူး ကို အပေါ်အထိ ပွေ့ချီသွားကာ ရေချိုးခန်းထဲအထိ ပို့ပေးခဲ့ သည်။

\*ကလေးမလေး မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်၊ စောစောက ကိုကိုပြောသလို ရေကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့် လိုက်ပွင့်လိုက်လုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်သူက ခိုင်းခိုင်း မလုပ်နဲ့ တော့ အနားယူ\*

\*Ok\*

ကိုကိုဇေရတုက အရေးတယူနှင့် ဂရုတစိုက် ကြင်နာ ယုယပြု၍ စန္ဒကူး သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ရယ်ပစ် သည်။

အရေးထဲ မျက်စိတွေက တစ်လုံးမှဖွင့်လို့မရဘူး။ ကိုကို ဇေရတုရဲ့ အပြုအမူအတွက် ယောက္ခမလောင်းကြီး ဒေါ်တိမ် သခင်မနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမဖျိုမဒီတို့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လို အရှောင်တွေနဲ့ ပုပ်သိုးသွားမလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်တယ်။



စန္ဒကူးကတော့ သဘောကျနေသဖြင့် မျက်နှာသစ်  
နေရင်း တခွဲခွဲ ရယ်နေသည်။

‘ဟဲ့...စန္ဒကူး၊ နင် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ငါ့သားဇေလို ရိုးသား  
ထုံအတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်း သိမ်း  
သွင်းတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူး သခင်မကြီးရယ်၊ ငရုတ်သီးအရည်  
မျက်စိထဲဝင်သွားတာ မစပ်ဘဲ နေမလား၊ တကယ်စပ်တာ’

‘တော်စမ်း၊ နင်က ဘာသဘောကျပြီး ရယ်နေရတာလဲ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ စန္ဒကူးမိန်းကလေး မပီသတာကို  
တွေးပြီး ရယ်ချင်သွားတာပါ’

‘နင် အဝတ်အစားလဲ ပြီးရင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့’

‘ကိုကိုက ပြောသွားတယ်၊ ဘယ်သူ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း  
မလုပ်နဲ့တော့တဲ့၊ အနားယူတဲ့၊ ကိုကိုက ဆရာဝန်လေ’

‘တိတ်စမ်း၊ နင်ပြဿနာကို တော်တော်ရှာတဲ့ ဟာမလေး၊  
စားသောက်ခန်း တစ်ခန်းလုံးလည်း ပွပြီး ရေတွေရွဲနှစ်နေတယ်၊  
နင်ကိုယ်တိုင် သန့်ရှင်းရေးဆင်းလုပ်’

‘ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်  
က ညွှန်ကြားထားတာလေ’

‘တောက်’

စန္ဒကူးကို ဆက်ပြီး ပြောမနေချင်တော့သဖြင့် ဒေါ်တိမ်  
သခင်မ ဒေါသတွေ ဆူပွက်ကာ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့  
သည်။

‘သခင်မကြီး တွေ့လား၊ ဒီကောင်မလေး တမင်အရွဲ့  
တိုက်ပြီး လုပ်နေတာ၊ ဇေကိုယ်တိုင် ဒီဟာမလေးကို ချစ်သွား  
ပြီလားဟင်’

ပျိုမဒီကိုယ်တိုင်ပင် ဇေအပြုအမူအတွက် စိတ်တွေ  
ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှမှုတွေ ပြင်းပြင်း  
ပြပြ ခံစားနေရသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြည့်စမ်း၊ ဇေ ဒီလောက်အရေးကြီး  
တဲ့ Duty ကြီးကို မေ့ထားပစ်ခဲ့လောက်အောင် စန္ဒကူးဆီ ပြေး  
လာခဲ့၏။

ပျိုအားကိုးရာက သခင်မကြီးပဲ ရှိတော့သည်။

‘ပျိုရယ် ဒီလောက်အထိ ပျာယာခတ်မသွားစမ်းပါနဲ့၊

ဇေက ဆရာဝန်လေ၊ သားဇေက လူနာတွေပြီဆိုရင် အပူတပြင်း ကူညီချင်တာပါ'

'ဇေ ဒီလောက်အထိ ပျာယာခတ်စရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး သခင်မကြီးရယ်၊ စန္ဒကူးကိုလက်ထပ်ဖို့လည်း ဇေ မငြင်းဘူး၊ ဒီလိုဆတ်စလူးမလေးကို သခင်မကြီး ချွေးမတော်ချင်နေတာလား'

ဘယ်တော်ချင်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ မေမေလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာထဲက ဇေနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်လို့ ကြံစည်အားထုတ်နေခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သမီးလေးကို ဇေအနား အတင်းအကျပ် ပို့ပေးခဲ့တာလေ။

သခင်ကြီးကြောင့်ပါ။ ပျိုကို အစေအပါးတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ ထင်မှတ်ထားစေရန် ဇေကို ပုံစံသွင်းထားသည်။ သမီးလေး ပျိုမဒီက မေမေရင်သွေးဖြစ်ပြီး မေမေအိမ်မှာ အစေအပါးအဖြစ်နေရတာ မေမေစိတ်ထိခိုက်မှာ ကျင်လွန်းရပါတယ်။

ပျိုကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို အားပေးနှစ်သိမ့်ရမှန်းပင် မသိ။ ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ ဦးမိုးသခင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ကျရင်

သားဇေ လက်ထပ်ရမှာက ပျိုမဒီပဲ ဖြစ်စေရမည် ဖြစ်သည်။

'လာကြည့်ပါဦး သခင်မကြီးရယ်၊ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ပွစာကြဲနေတာပဲ၊ သခင်ကြီးကို ပြချင်တယ်'

'ပျို'

'ရှင်'

'သခင်မကြီးကတော့ စန္ဒကူးနဲ့ သားဇေကို လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ မရရအောင် ခွဲပစ်မယ်၊ စန္ဒကူးက သခင်မကြီးရဲ့ချွေးမလုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး'

'တကယ်လားဟင် သခင်မကြီး'

'တကယ်ပေါ့'

သခင်မကြီးကတော့ ပျိုအပေါ် အရမ်းကောင်းတယ်။ ကြင်နာတယ်။ ငယ်စဉ်လေးထဲက ပျိုဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးလာတာပါ။ မိခင်လိုပဲ။ သခင်မကြီးက ပျိုကို ချွေးမတော်ချင်ကြောင်း အရိပ်အမြွက်တွေ ပြောနေတာ ကြာပါပြီ။

ခက်တာက ဇေပဲ၊ အစ်မပျိုဆိုပြီး အစ်မတစ်ယောက် ထက် ပို၍ သံယောဇဉ် မတွယ်ငြိပေ။ သခင်မကြီးက မထူးတော့ဘူး။ စန္ဒကူးကို ခိုင်းမနေနဲ့တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကောင်မလေး

တွေခေါ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ဆို၍ ပျိုမကျေမနပ်နှင့် တခြား အလုပ်သမား ကောင်မလေးတွေကို အော်ခေါ်ရင်း စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ဂွက်ထော်နဲ့ ချိုချိုလာစမ်း၊ ဟိုမိစ္ဆာမလေး ဖွသွားတဲ့ အခန်းကို ရှင်းကြရမယ်၊ မုန်းလိုက်တာ အသေတောင် သတ်ပစ်ချင်တယ်’

‘အား...’  
‘ဘိုင်း... အမလေး...’

ပျိုစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ လွတ်ထွက်သွားကာ ရေတွေစိုနေတဲ့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်မိစဉ် ရေတွေနှင့် ချော်ပြီး ပစ်လဲကျသွားသည်။ ဂွက်ထော်နှင့် ချိုချိုတို့ ပြေးဝင်လာကာ ဆွဲထူကြရ၏။

နင့်ကိုတော့ ငါ လုံးဝ မကျေဘူး စန္ဒကူး။ ငါ့အကြောင်း နင်ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်။ ပျိုခါးတွေ နာသွား၍ မနည်းပဲ လာရသည်။

‘မမပျို ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’  
‘ခါးနာတယ် ဟဲ့၊ တောက်... မိစ္ဆာမလေး ပြိုဟ်မလေး’

‘မမပျို’  
‘ဘာလဲဟဲ့’  
‘မိစ္ဆာမလေး ဆိုပေမယ့် အရမ်းချောတယ်နော်၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် ချစ်ချင်တယ်’  
‘ဘာ’  
‘အမလေး’

ဂွက်ထော်လည်း မမပျိုက မိုးထစ်ချုန်းသံကြီးလို အော်ပစ်လိုက်၍ တွဲထားတဲ့လက်က လွတ်သွားမတတ် ဖြစ်ကာ မမပျို ပြန်ပြုတ်ကျတော့မလို ဖြစ်သွား၍ သတိနှင့်အမြန် ပြန်တွဲရသည်။

‘ကောင်းကောင်းတဲ့စမ်း ကောင်မတွေ၊ အလုပ်ပြုတ်သွားချင်လို့လား’

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ဟာမလေးတွေ အလုပ်ကို ဖြုတ်ပစ်မယ်။ အပြောအဆို မတတ်လိုက်ကြတာ။

ဇေရယ် အဖြစ်အပျက်တွေက မထင်မှတ်လောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲကုန်ပြီ ထင်တယ်။ ပျို ရူးတော့မယ် ထင်တယ်။ ဇေကို ပျို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လွတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါဘူး။

စန္ဒကူးလို ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ ဇေက လုံးဝမလိုက်ဖက်ဘူး။

အချစ်ဆိုတာကို ဇေ ခံစားမိသွားပြီလားကွယ်။ ပျို စိုးရိမ်  
လိုက်တာ စန္ဒကူး နင်တော်တော် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးနေတယ်။ ချော်လဲ  
တဲ့ဒဏ်ကြောင့် ပျိုခါးက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။



အခန်း(၁၁)

‘မင်း စန္ဒကူးကို လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး သားဇေ၊  
မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းဖေဖေဆီမှာ အပြတ်သားဆုံး ငြင်း  
ပစ်လိုက်တော့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် မေမေ’

‘ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်း ဒီကောင်မလေးကို ချစ်နေပြီလား’

‘ဖေဖေပြောသလို သားဇေရဲ့ ပူးစာဖက်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်  
တယ် မေမေ’

‘ဘာပြောတယ်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ လွင့်စင်မတတ်  
အော်မိသည်။

ဘာဖူးစာရှင်လဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ဇေဟာ ပျို  
အတွက်ပဲ။

‘မေမေတော့ ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး  
သားဇေ၊ လူကြီးမိဘတွေကိုလည်း မရှိသေတတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှု  
လည်း မရှိဘူး၊ မင်း လက်မထပ်ရဘူး၊ မင်းဖေဖေကို မေမေ  
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်မယ်’

‘မေမေ’

‘ပြော’

‘သားဇေ လက်ထပ်မယ်၊ စန္ဒကူးကို ချစ်တယ်’

‘မင်း... မင်း’

‘စန္ဒကူးက သားရဲ့ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်ပဲ’

‘မရဘူး၊ မေမေလုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြဿနာကို

အမြဲတမ်းရှာနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲ’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ပျိုအတွက် သမီး  
လေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဒေါ်တိမ်သခင်မ မလုပ်သင့်တာ လုပ်ရ  
မှာပဲလေ။ သားဇေက စန္ဒကူးကို ချစ်နေပြီဟု ဝန်ခံသည်။

‘မင်း ပျိုကို သွားကြည့်ဦး’

‘ပျို ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟို ဆတ်စလူးကောင်မလေးကြောင့် စားသောက်ခန်းကို  
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ သွားတာ ရေတွေနဲ့ ချော်လဲတာလေ’

‘ဟုတ်လား ဇေ သွားကြည့်လိုက်မယ် မေမေ’

‘ပျိုက ဇေငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာပြီး  
သားဇေအပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ အမြဲတမ်းအနစ်နာခံ  
ယူယူကြင်နာနေတယ်၊ မေမေ လိုချင်တဲ့ ချွေးမမျိုးပဲလေ’

‘ပျိုလို မိန်းမမျိုးဖြစ်အောင် စန္ဒကူးကိုလည်း သွန်သင်  
ဆုံးမရမယ်လေ၊ ငယ်သေးလို့ပါ မေမေ’

မေမေ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ခင် ဇေ ပျိုအခန်းထဲ ဝင်လာ  
သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျို လှဲနေ၏။ ဇေရောက်သွားတော့ ပျို  
မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။

‘ဇေ... ပျို ခါးတွေ လှုပ်လို့တောင် မရတော့ဘူးကွယ်၊  
စားသောက်ခန်းထဲမှာ ချော်လဲတာလေ၊ စန္ဒကူးကြောင့်ပေါ့၊  
တကယ့်ကို အသုံးမကျဘူး နန့်စိန်မလေး’

‘ပျို ဆေးခန်းသွားလေ၊ ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့’

‘မပြချင်ပါဘူး၊ ဇေပဲ ကုပေးပါ’

‘ပြလေ’

ဇေရောက်လာသဖြင့် ပျို ပို၍ ချွဲပစ်ပြသည်။ ဇေလက်လေးကို ဆွဲပြီး သူမခါးနားကို ကိုင်ကြည့်စေ၏။ ဇေက ဖိနှိပ်နေတော့ ပျို ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ဇေမျက်ဝန်းတွေက ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်၊ ပျိုက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

‘ပျိုကို ပလာစတာ ကပ်ပေးမယ်၊ အနာအကျင့်ပျောက်ဆေး ထိုးပေးမယ်လေ’

‘ဇေ’

‘ဗျာ’

‘စန္ဒကူးကို လက်မထပ်ပါနဲ့လား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ပျို’

‘ဒီကောင်မလေးက ဇေနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး၊ ဇေ စိတ်ဆင်းရဲမယ်၊ ဇေ့ကို ဒုက္ခတွေပဲ ပေးနေမှာ’

‘ဖေဖေ စိစဉ်တာပါ၊ ဇေ့မှာ ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလေ’

‘ပျိုလေ ဇေနဲ့ လုံးဝအဝေးမခံနိုင်ဘူး ဇေရယ်၊ ပျိုကို မထားခဲ့ပါနဲ့လား’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ ပျို၊ ဇေလက်ထပ်တာနဲ့ မဝေးသွားနိုင်ပါဘူး’

‘ဒီကောင်မလေးက အရမ်းဆိုးတယ်၊ ပျိုကိုလည်း မလေးစားဘူး၊ စန္ဒကူး အိမ်ကြီးသခင်ဖြစ်လာမှာ ပျို အရမ်းကြောက်တယ်’

‘တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေးလာအောင် ဇေတို့ စုပေါင်းကြိုးစားကြမယ်လေ၊ သည်းခံပေးပါ ‘ပျိုရယ်နော်’

‘ပျို စိတ်ညစ်တယ်၊ ငေတောင်ပစ်ချင်တယ် သိလား၊ ဒီကောင်မလေးက ဇေနဲ့ လက်မထပ်ချင်တိုင်း တစ်အိမ်လုံးကို ဒုက္ခပေးနေတာပါ’

‘ငယ်သေးလို့ပါဗျာ၊ ဖေဖေအကြောင်းလည်း ပျိုသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စန္ဒကူးနဲ့ ဇေက လက်ထပ်ရမှာလေ’

‘မင်း ငြင်းလေ’

‘ဒီမှာ... ပျို’

‘ပြော’

‘ဇေ ပြောရဦးမယ်၊ အရမ်းထူးဆန်းတာက စန္ဒကူးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ဇေ့ ချစ်မိသွားတယ်၊ ဟိုနေ့ကနေ စန္ဒကူးအော်

သံကြားတာနဲ့ ဇေလေ အရာရာမေ့လျော့ပြီး ထွက်ပြေးလာမိတယ်။ အချစ်ကြောင့်ထင်တယ်’

‘တော်စမ်း... အား’

‘ပျို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မထနဲ့လေ... စန္ဒကူးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်’

‘မင်း စန္ဒကူးကိုလက်မထပ်ပါနဲ့လား၊ ဇေရယ်၊ ပျို ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ဇေချစ်ရင် ဇေပဲ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရမှာ’

‘ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ အရေးကြီးတာက ပျို ခါးနာ သက်သာဖို့ပဲ ဆေးခန်းသွားမယ်’

ဇေရယ် မင်းက စန္ဒကူးကိုတော့ ပွေ့ချီပြီး ပြုစုယုယုတယ်၊ အခု ပျို ခါးနာနေတယ်၊ ပွေ့ချီလေ။ မင်း အမြဲတမ်းပဲ အစေအပါးတစ်ယောက်လို သဘောထားနေမှာလား။

ဇေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေထိုင်လာခဲ့ပေမယ့် ဇေနှလုံးသားက မလှုပ်ရှားခဲ့။ စန္ဒကူးနဲ့ကျမှ၊ ဇေကို ပျိုဘက်ကပဲ စတင်ဖျားယောင်း သွေးဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

‘ပျို... ဆေးခန်းမသွားချင်ဘူး၊ ဇေပဲ လိမ်းပေး၊ မင်းကို အမြဲတမ်း ပျို ပြုစုပေးခဲ့တာနော်၊ ရော့... ဆေး’

‘ရပါတယ် ပြုစုပါ့မယ်ဗျာ၊ ဘယ်နားလဲ ပြော ဆေးလည်း ထိုးပေးမယ်’

ဇေက ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း ပျိုခါးကို ဆေးလိမ်းပေးသည်။ ပျိုက ထမီကို ဖြေလျှော့လိုက်၏။ ပျိုလည်း ချောမောသူပါပဲ ဇေရယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်မာနေရတာလဲ။ ပျို အရမ်းချစ်တယ်။ ဇေလက်ကို နာတယ် နာတယ်ဆိုပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

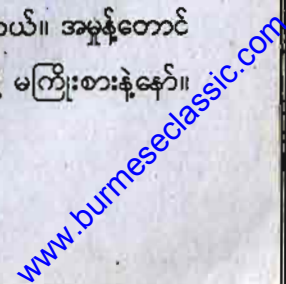
‘ဇေကတော့ ဓာတ်မှန်သွားရိုက်စေချင်တယ် ပျိုရယ်’

‘ဟင့်အင်း... ပျို မသွားချင်ဘူး၊ ဘာမှလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်’

ဇေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရ၏။

ပျိုက ဘာလဲ။ သခင်ကြီးကိုလည်း ကြောက်တယ်။ ပျိုအား မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာ အကြောက်ဆုံးပင်။ ဇေနဲ့ အဝေးမခံနိုင်တာပါ။

စန္ဒကူး နင့်ကိုလေ ငါ သတ်ပစ်ချင်တယ်။ အမှုန့်တောင် ကြိတ်ပစ်ချင်တာ။ ဇေကို ငါ့ဆီကနေ လုယူဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်။



သူမစိတ်တွေက ဇေကို ဘယ်လိုစည်းရုံး သိမ်းသွင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေသည်။

‘သားဇေ’

‘ဟင်... ဖေဖေ’

‘ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ပျိုမဒီ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့သားကို ဆေးလိမ်းခိုင်းနေတယ်’

‘ပျို ချော်လဲကျသွားလို့ပါ ဖေဖေ’

‘မင်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ သားဇေ၊ အခု မင်းမှာက လက်ထပ်ရမယ့် ဇနီးလောင်းရှိနေပြီ’

သခင်ကြီး ခရီးထွက်နေရာကနေ ပြန်ရောက်လာပြီး ပျိုကို အလိုမကျတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။ ကြောက်လိုက်တာ၊ ပျိုထတော့ ခါးက မနာတော့ပေ။

‘မင်း စောစောက ခါးနာနေတယ်ဆို ပျိုမဒီ၊ အခု ထလို့ ရနေတာပဲ’

‘ပျို ချော်လဲပြီး တကယ်ပဲ ခါးနာသွားတာပါ သခင်ကြီး၊ ဆေးလိမ်း ဆေးထိုးလိုက်လို့ ထင်တယ်၊ သက်သာသွားတာပါ’

‘ဇေ... ဖေဖေနဲ့ လိုက်နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သခင်ကြီးက ပျိုနှင့် ဇေတို့ ပူးပူးကပ်ကပ်နေလျှင် အမြဲ တမ်းရောက်ရောက်လာပြီး ဇေကို ခေါ်သွားတတ်သည်။ ရှင်ကြီးကြောင့် ဇေက ပျိုကို အစေအပါးလိုပဲ သဘောထားတာ။ သခင်မကြီးကြောင့်သာပါ။ ပျို မကျေမနပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ပျို’

‘ဟင်... သခင်မကြီး’

‘သက်သာရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပျို ဘာမှ မပူပါနဲ့ သခင်မကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိပါ သေးတယ်ကွယ်’

ပျိုကို သနားလွန်း၍ ဒေါ်တိမ်သခင်မ နှစ်သိမ့်မှုပေးဖို့ အတွက် ပျိုအနားမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

‘သခင်မကြီး သတ်မှတ်ထားတာက ပျိုပဲလေ’

‘ရှင်’

‘သားနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးက ပျိုပါ’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဘယ်လိုမှ စိတ်တွေထိန်းချုပ် မထားနိုင်



တော့ပဲ ပျိုကို ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ သမီးလေး မိမိသမီးလေး မိမိကြောင့် အစေအပါးဘဝနဲ့ နေရတာ။ မိမိရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးလေး ငိုကြွေးနေသည်။

‘အားမငယ်ပါနဲ့ ပျို၊ သခင်မကြီး စီစဉ်ပါ့မယ်ကွယ်’

‘စန္ဒကူးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ သခင်မကြီးရယ်၊ ပျိုလေး ဇေကို ချစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဇေက ပျိုကို အစေအပါး တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေတယ်’

‘ဘာအစေအပါးလဲ၊ ပျိုက သခင်မကြီးရဲ့ သမီးပါ၊ ပျိုအတွက် သခင်မကြီး အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ မငိုနဲ့တော့ စန္ဒကူးကလည်း သားကို မချစ်ပါဘူး၊ လက်ထပ်ပွဲက ပျက်မှာပါ’

‘ဇေ... ဇေကလေ စန္ဒကူးကို ချစ်နေတယ်၊ ဒီဟာမလေးကိုပဲ အရမ်းဂရုတစိုက် ရှိလွန်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ သခင်မကြီးကလည်း ပျိုကို နှိမ်တယ်၊ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ပျို’

‘ရှင်’

‘သခင်မကြီး ချေးမက ပျိုပဲ အဲဒါကို အသေအချာ မှတ်ထား’

‘မေမေရယ်’

‘ဟင်’

‘ကျွန်မကို မေမေလို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်မ အမေကို မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာလေ၊ မေမေကို မုန်းပေမယ့် သခင်မကြီးကိုတော့ ချစ်တယ်၊ မေမေလို့ပဲ အမြဲတမ်း ခေါ်ချင်နေခဲ့တယ်။ ပျိုကို အမေတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြုမူစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာလေ’

‘ခေါ်ပါကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်မကြီးရှေ့မှာတော့ မခေါ်နဲ့နော်၊ အချိန်ကာလတစ်ခုကိုတော့ စောင့်ပေးပါလား၊ သမီးပျိုက မေမေသမီးပါ’

ပျိုမဒီကို ဒေါ်တိမ်သခင်မ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

အခန်း(၁၂)

ဖေဖေက စန္ဒကူးကို ခေါ်ပြီး လိုအပ်တာတွေ သွားဝယ် ပေးရမယ် ဆိုတော့ ဇေ အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဝမ်းသာသွား သည်။ ဖေဖေက စန္ဒကူးနှင့် သူ့ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိစေရန် ချွေးမလောင်းအား အခွင့်အရေး ပေးလိုက်၏။ မေမေကတော့ ထိုကိစ္စအတွက် အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်နေသည်။

‘သခင်ကြီး ချွေးမက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း၊ ဒါကို အခွင့် အရေးတွေ ပေးနေရသေးလား၊ သခင်မတော့ ကန့်ကွက်တယ်၊ သားဇေ မင်းအရေးတယူလုပ်စရာ မလိုဘူးနော်၊ မေမေကတော့ ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုမှ သဘောမကျဘူး’

သင်မြတ်နိုး

‘သခင်မ... အသာနေပါ၊ သခင်ကြီး အမိန့်နော်၊ ဘယ် သူမှ ဝင်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဘာမှ ဆက်မပြောရဲတော့ဘူး။ မိမိက သခင်မကြီး အစစ်အမှန်မှ မဟုတ်တာဘဲ။ သခင်ကြီးမျက်နှာ ကြည့်နေရတာပါ။

ရှင်ကြီး လွန်တယ်။ သမီးပျိုနဲ့ နီးစပ်သွားမှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်လား။ သားဇေကိုယ်တိုင်က စန္ဒကူးကို ချစ်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ စောင့်ကြည့်နေလေ။ ငါ့ချွေးမက ငါ့သမီး ပျိုမဒီပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ဒေါ်တိမ်သခင်မ ငြိမ်ကုတ်သွားရသည်။

‘ဖေဖေကတော့ သားနဲ့ စန္ဒကူးတို့ကို နီးစပ်စေချင်တယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်စေချင်တယ်၊ သားကို ဖေဖေပြောချင်တာက စန္ဒကူးလေးကို သည်းခံပါ၊ ငယ်သေးတယ်၊ မင်းကရော စန္ဒကူး လေးကို ချစ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သားဇေ’

‘ဗျာ’

ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ ဖူးစာရှင်လား

မေမေက အထိတ်တလန့်အော်ပစ်လိုက်၍ ဇေလန့်သွားသည်။ ဇေလည်း ဖေဖေမေးတာကို ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသည့် အတိုင်း အဖြေပေးလိုက်မိ၍ မေမေက ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

‘သခင်မကြီး ဒီကိစ္စမှာဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ စန္ဒကူးက သခင်ကြီးတို့ရဲ့ ချွေးမပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး’

‘သခင်ကြီး’

‘သားဇေကိုယ်တိုင်က ချစ်နေပြီ၊ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ် တွယ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဖူးစာပဲ၊ ရှေးရေစက်ပဲ’

ဦးမိုးသခင်ကတော့ စန္ဒကူးလေးကို အချိန်ပေးပြီး ပြုပြင် သွန်သင်ဆုံးမရမည်။ သားရဲ့ ဇနီးပဲ။

ပြီးတော့ သခင်မအရေးပေးလွန်းနေတဲ့ ပျိုမဒီကို မနှစ်သက်။ သားကို လိုအပ်တာထက်ပိုမို ပြုစုပေးနေသည်။ သခင်မကလည်း အလွန်အမင်း အရေးပေးလွန်းနေ၏။ မိမိ မကြိုက်ဘူး။

သားက စန္ဒကူးနှင့်ပဲ လက်ထပ်ရမယ်။ စန္ဒကူးကတော့ နည်းနည်းလေးရိုင်းသည်။ မိမိတို့ပုံစံခွက်ထဲ မဝင်ချင်။ အချိန်တွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ သားဇေကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်နေသည်။

‘စန္ဒကူးလေးက သားကို ချစ်ခင်နှစ်သက်လာအောင် ကြိုးစားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

‘သွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဇေကို မေမေက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခေါင်းခါပြုသည်။ စန္ဒကူးကို မေမေက မနှစ်သက်ဘူး။ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံချင်။ စန္ဒကူးကလည်း စန္ဒကူးပဲလေ။ ဒီကောင်မလေးကိုက ထောင့်မကျိုးတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဇေက ချစ်နေသည့် စန္ဒကူးကို ခေါ်ဖို့ ဇေအပြင်ထွက်လာတော့ ပျိုနှင့် ဆုံ၏။ ခါးနာပျောက်သွားပုံပင်။ မနေ့ကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေသည်။

‘ပျို ခါးနာပျောက်သွားပြီလား’

‘အင်း... ဇေ ဆေးလိမ်းပေးလို့လေ၊ ဇေဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီနေ့ OFF လေ’

‘ဇေ အပြင်သွားမလို့ပါ ပျို၊ ဖေဖေအမိန့်လေ၊ စန္ဒကူးကို ခေါ်ပြီး လိုအပ်တာတွေ လိုက်ဝယ်ပေးရမယ်တဲ့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဇန့် ရင်းနှီးအောင်လေ’

‘ဇေ’

‘ဗျာ’

‘သခင်မကြီးက လုံးဝသဘောမတူဘူးနော်’

‘ဖေဖေကြောင့်ပါ’

မင်းကိုယ်တိုင်က သွားချင်နေတာ မဟုတ်လား ဇေ။  
ပျို အိပ်မရ။ ခါးနာက ဇေကို ချွဲပြတာ ကောင်းနေပါပြီ။ ဇေနှင့်  
စန္ဒကူးတို့ သွားကြမယ်ဆိုတော့ ပျို မနာလိုဖြစ်ရသည်။ ဒါပေမဲ့  
လည်း ဇေနှင့် ပျိုလိုက်ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

‘ဇေ’

‘ပြောလေ ပျို’

‘ပျိုလည်း လိုက်ချင်တယ်၊ စန္ဒကူးကိုလည်း အိမ်မှာ  
လိုအပ်တာတွေ ဝယ်တတ်အောင် သင်ပြရမယ်လေ’

ဇေက နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာပါ။ ပျိုကိုလည်း  
မလိုက်နှင့်ဟု မပြောချင်။ ဇေက ရှက်သည်။ စန္ဒကူးလို ကောင်မ  
လေးမျိုးကို ဇေချစ်နေတယ်ဟု ဝန်မခံချင်။ ဖေဖေက အတင်း  
အကျပ် လက်ထပ်စေ၍ လက်ထပ်ရသည့် ပုံစံမျိုးချိုးနေတာပါ။

ပျိုလိုက်လာရင်လည်း ကောင်းတာပဲဟု ပြောလိုက်၏။ မေမေ  
လည်း စိတ်ကျေနပ်သွားစေရန် ဖြစ်သည်။

‘လိုက်ခဲ့လေ ပျို၊ ဇေလည်း ဟိုကောင်မလေးကို သွား  
ပြောရမယ်၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ ဖေဖေကြောင့်ပါ’

‘ပျို သွားပြောမယ်လေ ဇေ’

‘ရပါတယ်၊ ဇေပဲ သွားမယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ပျိုနဲ့ဆို  
မဖြစ်ဘူး’

စန္ဒကူး။ ငါလေ မင်းကို အမြဲတမ်းပဲ တွေ့ချင်နေတယ်။  
မင်းကရော ငါ့ကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့ပုံစံကို မင်းမကြိုက်  
တာပါ။ ငါက ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ရှိနေတာတောင် မင်း  
အထင်မကြီးဘူး မဟုတ်လား။

ဇေကိုယ်တိုင်ရော ခေတ်အရမ်း နောက်ကျနေပြီလား။  
ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒအရ သူမိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရပြီး  
ရိုးသားစွာ ဝတ်ဆင်နေရသည်။ စန္ဒကူး နှစ်သက်စေရန် ဝတ်စား  
ပြင်ဆင်လို၏။ ခက်နေတာက သူ့မှာ Style Pan တော့ရှိတယ်။  
သူ့စိတ်တွေကိုတင်းကာ စန္ဒကူးအခန်း ရောက်လာသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဟာ’

ဒီကောင်မလေး အော်လိုက်တဲ့အသံကြီးက ကျယ်ကျယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေက မကြိုက်တာ။ သူက တံခါးဖွင့်ခိုင်း မနေတော့ဘဲ အပြင်ထွက်ဖို့ရှိတယ်။ အဝတ်အစားလဲထားပြီး အောက်ဆင်းလာခဲ့ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ အမိန့်လား၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ အတွက်သင်တန်းက ဈေးဝယ်တတ်ဖို့လား’

‘ဟေ့... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်း လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးမလို့လေ’

‘မလိုအပ်ဘူး’

စန္ဒကူးလည်း ငရုတ်သီးထောင်းခိုင်းထဲက ဒေါသတွေ ဖြစ်ပြီး သူတို့ပေးတဲ့သင်တန်းတွေ တက်ရတာ သေချင်နေသည်။ လာပြန်ပြီ ဈေးဝယ်ထွက်မယ်တဲ့။ ဒါလည်း သင်တန်းပေးဖို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ စန္ဒကူး တစ်နေ့ တစ်နေ့ Shopping ပဲ ထွက်နေတာ။ ဘာတွေ သင်ပေးဦးမလဲ မသိပါဘူး။ မသွားချင်ဘူးလို့လည်း ငြင်းမရ ဖြစ်နေသည်။

‘စန္ဒကူး... မင်းကို သင်တန်းပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဖေဖေက မင်းလိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ပါ၊ စိတ်ချ ဘာသင်တန်းမှ မပေးစေရဘူး’

‘တကယ်နော်’

‘အင်း’

‘ဒါဆို စန္ဒကူး ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်’

‘Ok’

စန္ဒကူး အပြင်တော့ ထွက်ချင်တယ်။ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ စိတ်ညစ် စိတ်အိုက်လွန်းလို့ သေတော့မယ်။ စန္ဒကူး အတွက် သခင်ကြီးက ညှာတာထောက်ထားပေးသားပဲ။ သူမ အလှအပတွေ ပြင်သည်။

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ သခင်မကြီးနှင့် မပျိုမဒီ တို့လည်း ကိုကိုဇေရတုနှင့်အတူ စောင့်နေသည်။

‘ပျို... ဒီကလေးမကို ဈေးဝယ်နည်းတွေ၊ တို့အိမ်ရဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တတ်အောင် သင်ပေးလိုက်’

ဘာကြီးလဲဟ၊ ကိုကိုပြောတော့ ဘာသင်တန်းမှ မပေးဘူးတဲ့။ စန္ဒကူးလိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးမလို့တဲ့။ ဒီမိန်းမက

လိုက်မှာလား။ ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ဒီမိန်းမက လိုက်ပြီး ဆရာကြီးလုပ်နေဦးမှာလား။ စိတ်ပျက်တယ်။ သူမမျက်နှာလေး ရဲ့ မဲ့သွားသည်။

‘ပျို ဒီကလေးမလေးအတွက် လုံလုံခြုံခြုံ အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ခဲ့၊ အခုဝတ်ထားတာ ကြည့်ဦးလေ’

ဒုက္ခပါပဲ။ စန္ဒကူးက စပိုရှပ် Body Fit ကို ဝတ်ထားပေမယ့် ထမိနဲ့ တွဲဝတ်တာလေ။ အရင်ကဆို ဘောင်းဘီအတိုနဲ့ ဝတ်တာ။ အပြင်ထွက်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဝတ်ဆင်တာ။ ထမိတောင် အတော်လေး ကြိုးစားဝတ်ရသည်။ ခါးမှာ ခါးပတ်ပတ်ထားရသည်။

‘ဟဲ့’

‘ရှင်’

‘ညည်းလေး အကျောကို ပြင်စမ်း၊ တို့အိမ်က ချွေးမဆိုတာ အရမ်းဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားပြီး မိန်းမပီသရတယ်အေ့၊ ကြားလား’

ဒေါ်တိမ်သခင်နှင့် စန္ဒကူးအတိုက်အခံ မပြောလိုပေ။ မတော်လည်းမရတဲ့ ယောက္ခမကြီး။

ကိုကိုဇေရုတုကို မျက်စောင်းထိုးပစ်သည်။

‘သွားကြတော့’

ဇေလည်း စန္ဒကူးရဲ့ မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတတ်ဒေါသမျက်စောင်းကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ သူကတိမတည်သလို ဖြစ်ရ၍လည်း ရှက်သွား၏။ စန္ဒကူးကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

သူက မင်းလိုအပ်တာဝယ်ဖို့ပဲ၊ သင်တန်းမပေးပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ။ ဖေဖေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲလေ။ မေမေက လက်မခံတာ။ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနှင့် အပြင်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

‘လူလိမ်ကြီး’

‘ဘာ’

စန္ဒကူးက သူ့အနားကပ်လာပြီး လူလိမ်ကြီးဟု ပြောကာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

‘စန္ဒကူး... မင်း နောက်မှာ ပျိုနဲ့ အတူတူ လာထိုင်ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သွန်သင်စရာရှိတာတွေ သွန်သင်ပေးမလို့ နင်နဲ့ တွေ့ထိုင်နေတာ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်နေနိုင်

မလဲဟဲ့ မိစ္ဆာမလေးရဲ့ ပေကပ်ကပ်ကောင်မလေး။ မကျေမနပ်နှင့် နောက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဦးဇေရတု’

‘ဗျာ... အဲ... ဘာလဲ စန္ဒကူး’

‘ရှင်ကြီးပြောတော့ ဘာသင်တန်းမှ မပေးပါဘူးဆို၊ စန္ဒကူး လိုအပ်တာတွေပဲ ဝယ်ဖို့ဆို’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး နင် ဇေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ၊ ရိုင်းလွန်းတယ်’

‘ကျွန်မက ကတိမတည်တဲ့လူကို မုန်းတယ်၊ လူပုံကြည့်ရင်တော့ ရိုးပုံရိုးလျက်နဲ့ လျှာမှာ အရိုးမရှိဘူး ထင်တယ်’

‘စန္ဒကူး’

ကိုကိုဇေရတုက ဘာမှမပြောဘဲ ဒီမိန်းမကပဲ သည်းသည်းလှုပ် ဝင်ပါနေသည်။ ဟုတ်တယ် အမြင်ကတ်လို့ပြောတာ။ စန္ဒကူးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းပါဆိုလည်း မငြင်းဘူး။ ကိုကိုဇေရတု မျက်နှာကြီးက မည်းနေ၏။ မပျိုမဒီက သူမအား ကိုက်စားတော့ မတတ် မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်သည်။

‘နင် ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ စန္ဒကူး၊ ဇေက နင်ပြော

ချင်တိုင်း ပြောလိုရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်’

‘သူက ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းပါ၊ မဆိုဘဲ ဝင်ပါနေတာက ရှင်ကြီးပဲ’

‘စန္ဒကူး’

ဒီတစ်ခါတော့ စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောဖို့ တားဆီးလိုက်သူက ဇေပင်။ ပျိုက တာဝန်အရ လုပ်ပေးနေတာပါ။ စန္ဒကူးက ငယ်သည်။ သူ တားဆီးရမှာပဲ။ စန္ဒကူးက တော်တော်လေးရိုင်းတယ်။ သူ့ကို လက်မထပ်ချင်လို့ဘဲ ဖြစ်မယ်။ ပျိုက သူမဆက်မလိုက်တော့ဘဲ နေခဲ့မည်ဟုပြောပြီး ကားကို အတင်းရပ်ခိုင်းသည်။

‘ကားရပ်တော့ ဇေ၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ရိုင်းပျစော်ကား နေမှုတွေကို ပျို လုံးဝမခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ စိတ်ထိခိုက်လိုက်တာ၊ ရပ်လေ’

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ပျိုရယ်၊ ဇေတောင်းပန်ပါတယ်၊ စန္ဒကူးက ငယ်သေးလို့ပါ၊ မနေခဲ့ပါနဲ့နော်’

‘ကားရပ်ပေးပါတော့ ဇေရယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို သွန်သင်ဆုံးမဖို့ တာဝန်လည်း ပျို မယူတော့ပါဘူး၊ သခင်မကြီးကို

၁၅၈

ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ ဖူးစာရှင်လား

ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောမယ်၊ ကားရပ်ပေးပါ၊ ဇေတို့ဟာဇေတို့ သွားကြတော့

\*ပျိုကိုတော့ လမ်းမှာ မထားခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမယ်\*

ဖေဖေလည်း ပြောချင်တာ ပြောပါစေတော့။ မေမေက လည်း စန္ဒကူးကို ချွေးမတော်ဖို့ လုံးဝငြင်းဆန်နေသည်။ ဖေဖေပဲ ဇွတ်စီစဉ်နေတာပါ။ ဇေ ကားကို အိမ်ဘက်ပဲ ပြန်မောင်းလာ သည်။

အခန်း(၁၃)

စန္ဒကူးကလည်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုကိုဇေရ တုကိုမှ လက်မထပ်ချင်တာ။ ရှေးရိုးဆန်ပြီး အတ္တကြီးတဲ့ အိမ်တစ် အိမ်က ချွေးမဘဝကို စန္ဒကူးလုံးဝ မခံယူလိုပေ။ သူတို့ဟာသူတို့ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ။

မပျိုမဒီက ကိုကိုဇေရတုကိုများ ကြိတ်ပိုးနေလားပဲ။ အမလေး စကားပြောတာကအစ ချွဲပျစ်ပျစ်၊ ရှင်ကြီးကလည်း အဖြစ်သည်းသည်း စန္ဒကူးဘက်ကနေ မရပ်တည်ဘဲ၊ အစေ အပါးတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ကနေ ရပ်သည်။ ရှင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်ပဲ ယူလိုက်ကြပါလားလို့ စန္ဒကူး ခပ်တည်တည်ပဲ ထိုင်နေသည်။



‘ဇေ... ပျိုကို ထားခဲ့ပြီး မင်းတို့ပဲ သွားကြပါ။ ဟုတ်ပါ တယ်လေ၊ ပျိုက ဝင်ရှုပ်နေတာပါ။ တော်ကြာ သခင်ကြီး သိသွား ရင် ပျို မောင်းထုတ်ခံနေရပါမယ်’

ဇေက သနားကြင်နာတတ်တာ ပျို သိသည်။ သခင်ကြီး က နှစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ အမိန့်ပေးထားတာ။

ပျို တမင် ဇေကြော့သွားစေရန် ကြေကြေကွဲကွဲ မျက်နှာ လေးနှင့် ပြောမိသည်။

‘အိမ်လည်းရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ပျို နေခဲ့လေ၊ ဇေတို့ ကတော့ သွားရမယ်၊ ဖေဖေအမိန့်ကြောင့်ပါ’

‘အင်း... သွားပါ’

ဖေဖေအမိန့်ကြောင့်တဲ့။ ဘာအမိန့်လဲ မိန်းမတစ်ယောက် ကို လက်ထပ်တာ အမိန့်ကြောင့်လား။ ဟွန်း... မုန်းလိုက်တာ။ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝ မရှိဘူး။ ကားလေးက အပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။

‘စောစောထဲက အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာ’

‘စန္ဒကူး’

‘ပြောပါရှင့်’

‘လူကြီးမိဘတွေအပေါ် မင်းဆက်ဆံတာက...’

‘သူတို့ကရော ကျွန်မကို တမင်သက်သက် ရန်သူလို သဘောထားပြီး နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလေ’

‘မဟုတ်သေးဘူး စန္ဒကူး၊ ဒါက ကိုကိုတို့ အိမ်ရဲ့ စည်း ကမ်းပါ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ’

‘ထားလိုက်ပါတော့ကွာ’

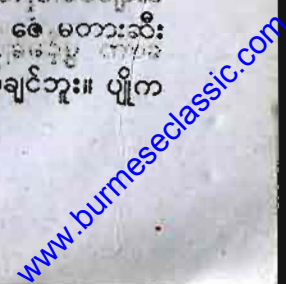
‘မထားနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

အစေအပါး မိန်းမတစ်ယောက်ဘက်ကနေ ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြီး အကာအကွယ် ပေးနေရတာလဲ၊ စန္ဒကူးက ဘာလဲ၊ သခင်ကြီးကလွဲပြီး ဒီအိမ်ကလူတွေ စန္ဒကူးကို ဘယ်လို သဘောထားနေကြတာလဲ’

ဇေက ကားကို လူရှင်းတဲ့ နေရာမှာ ထိုးရပ်သည်။ သူ ရင်တွေတော့-တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ စန္ဒကူးကို သူချစ်နေ၏။ အပြစ်မမြင်မိ။

မေမေက ပျိုကို နှိပ်ကွပ်ခိုင်းနေသည်။ ဇေ မတားဆီး နိုင်။ မေမေ့ကိုလည်း စိတ်ညစ်အောင် ဇေမလုပ်ချင်ဘူး။ ပျိုက



လည်း နေကို ငယ်စဉ်လေးကတည်းက တယုတယ ဂရုတစိုက်နဲ့ ပြုစုခဲ့တာပါ။ ဓနုကူးကလည်း သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်တိုင်း ရိုင်း ရိုင်းလှူပူနှင့် တုံ့ပြန်သည်။

‘ပျိုကို အစေအပါးလို သဘောမထားပါနဲ့၊ ကိုကိုကို ငယ်စဉ်လေးထဲက ထိန်းကျောင်းယုယလာတာပါ’

‘အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းပစ်ပေးပါ။ ကျွန်မ လုံးဝပဲ ကိုကိုနဲ့ လက်မထပ်ချင်ဘူး’

‘ဟင်’

‘အချစ်မပါဘဲ အစိန်တစ်ခုကြောင့် လက်ထပ်သင့်လား ဟင်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မက အသက်ကွာတယ်၊ ကျွန်မက ငယ်လွန်းတော့ ကိုကိုရဲ့ ဓနိုးကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်း လုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကျွန်မကို လှေကျင့်ပေးနေတာကိုက နှိပ်စက်နေတာပဲ’

ဓနုကူးမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိပြီး ဓနုကူးပြောနေတာတွေလည်း အမှန်တွေပဲဟု ထင်သည်။ ခေငြင်းသင့်လား။ အချစ်မပါဘူးတဲ့။ ကိုကိုက ဓနုကူးကို ချစ်နေပြီ ဆိုရင်ရော ဓနုကူး ဖွင့်မပြောရဲ မျက်နှာတွေ ထူပူနေသည်။

အချစ်တွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဘူးတဲ့ ဓနုကူး ဓနုကူးနှင့်တွေ့တော့ နှလုံးသားတွေ လှုပ်ခတ်ကာ ရင်ခုန်တတ်နေသည်။

‘ကိုကို’

‘ဟင်’

‘ကျွန်မကတော့ ဒက်ဒီဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ရဲတာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ လုံးဝကို ခံစားလို့မရတာပါ။ ကိုကိုကို ချစ်လို့လည်း မရဘူး’

တော်ပါတော့ ဓနုကူးရယ်။ ကိုကို ဆက်မကြားပါရစေ နဲ့လို့ တားဆီးပစ်ချင်နေသည်။ ကိုကိုဘက်ကနေ ငြင်းပါတဲ့ ဖေဖေက ရမလား။ ဇွတ်အတင်းပဲ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်။ ဓနုကူးလည်း အဲဒီလို ဖြစ်ချင်တာ။

ဖေဖေက လိုက်ကန်ကွက်နေ၍ စိတ်ညစ်သည်။ ဓနုကူး ကိုချစ်နေပြီဟုလည်း ပေါ်ပေါ်တင်တင် ထုတ်ဖော်မပြောရဲ၊ ရှက်နေသည်။

‘ကျွန်မနဲ့က ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်ပါဘူး ကိုကိုရာနော်၊ ကျွန်မတို့ လက်မထပ်သင့်ပါဘူး။ ကိုကိုပဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းပါ’

ကိုကိုက ငြင်းလို့မရဘူး စန္ဒကူး၊ မိခင်စကားကို တသွေ မတိမ်း ပြားပြားဝပ် နာခံခဲ့ရတာပါ။ ကိုကို ငြင်းလည်း ဖေဖေက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး

အမိန့်လား

ကိုကိုတို့ ဒီအခြေအနေကို အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံ လိုက်ကြရအောင်ပါ စန္ဒကူး

ကျွန်မကို ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ကြတော့မယ်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြား ပြီး သူတို့အမိန့်ကို နာခံစေတဲ့ မိန်းမအဖြစ် သူတို့သားရဲ့ ကျွန် အဖြစ်

တော်ပါတော့ကွာ

သူဆက်ပြီး နားမထောင်နိုင်တော့သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားကာ စန္ဒကူးခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဆွဲယူဖွဲ့ဖက်ထား မိပြီး သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်နှင့် ပိတ်မိသွားသည်။

ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်ပါ

စန္ဒကူးက သူ့လက်တွေကို ဒေါသတကြီး ဖယ်ရှားပစ် သည်။

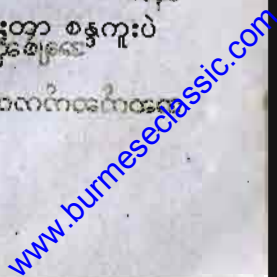
ပြောရမှာပဲ၊ ကျွန်မက ကျွန်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဝိုက်

ထဲမှာကတည်းက ချွေးမအဖြစ် အပိုင်သိမ်းပိုက်ပြီး နာမည်လည်း သူတို့စိတ်ကြိုက် ပေးတယ်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ သူတို့ဆီ ခေါ်ပြီး ချွေးမလောင်းအဖြစ် လေ့ကျင့်တယ်။ သူ့သားအတွက် လား၊ သူတို့အတွက်ပဲလား။ ကျွန်မမာမိ ဘယ်လောက်အထိ ခံစားရမလဲ။ ကိုကိုတို့မိသားစု အတ္တကြီးတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် နည်းနည်းလေးမှ မရှိဘူး

ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ

ကျွန်မကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း သခင်ကြီးကို အပြတ်သားဆုံး ငြင်းပေးပါ။ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိတာပဲ။ ကျွန်မက ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ ချွေးမ တော်ပါတော့

ကျွန်မက ကိုကိုရဲ့ ဖူးစာရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင် မှာလဲလို့ ကိုကိုက စန္ဒကူးကို ချစ်နေပြီလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ဟမပြော ရဲရတာလဲ။ သတ္တိမရှိလိုက်တာ။ ဇေဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နှင့် တရင်းတနီး နေထိုင်ပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတာ စန္ဒကူးပဲ ရှိပါတယ်။



မျိုးကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အစေအပါးပဲ သဘောထားသည်။

'ကိုကို'

'ဟင်'

'ငြင်းပေးပါ'

'မဖြစ်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ အမိန့်ကြောင့်လား'

စန္ဒကူးကို ချစ်မိသွားလို့ဆိုတဲ့ စကားကို ဧပြောမထွက်။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ သူ့ဆန္ဒက စန္ဒကူးလေးအား ပွေ့ဖက်ထားချင်ပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ရှက်စိတ်တွေကြောင့် ထူပူနွေးထွေးလို့က်ဖို့ နေသည်။

သတ္တိမရှိဘူး။ လူကြီးတွေက ဇွတ်အတင်းပေးစားလို့ လက်ထပ်လိုက်ရတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။ ကိုကို ရှက်လို့ပါ စန္ဒကူးရယ်။ ကိုကိုကို ငြင်းခိုင်းမနေပါနဲ့တော့။ လက်ထပ်ကြမယ်နော်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲကွာ။ ဟိုးဘဝ အဆက်ဆက်ကတည်းက ချစ်လာခဲ့ကြသူတွေ ဖူးစာဖက်တွေပါ။

နေရင်ထဲက စကားတွေကို စန္ဒကူးသိစေရန် အယ်လို ထုတ်ဖော်ပြသရမန်းပင် မသိ။ စန္ဒကူးချစ်လာစေရန်လည်း ဘယ်လိမ္မ မလုပ်တတ်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

'ကိုကို'

'အား... လန့်လိုက်တာ စန္ဒကူးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ

မလက်အကျယ်ကြီး အော်ရတာလဲ'

'ပြန်မယ်'

'ဟင်'

'ကျွန်မ' သေပစ်မိတော့မယ် သိလား'

'ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရင်လေ နောက်ဘဝငါးရာအထိ ဒီလိုပဲ သတ်သေရမှာ၊ အဲဒီလောက်တောင် မကပါဘူး၊ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာအထိတဲ့'

'သွားပါ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ခံရပါစေ ကိုကိုနဲ့ လက်မထပ်ရရင်ပြီးရော'

'နေပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုနဲ့ ဒီလောက်အထိ

ခါးခါးသည်းသည်း လက်ထပ်ချင်ဘူး ဖြစ်နေတာလဲ  
အနှိပ်စက်ခံရလို့ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးမြှိုက်ပြီး  
အရည်ပျော့ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်နေကြလို့

အဲဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ စန္ဒကူးပြောတာ မှန်တယ်။  
မေမေက လွန်တယ်။ ပျိုကလည်း နှိပ်စက်နေတာပဲ။ ဇေလည်း  
မနှစ်သက်မိ။ စန္ဒကူးဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးဖို့ကလည်း သူတို့  
မိသားစုရဲ့ ရိုးရာထုံးတမ်းစဉ်လာ ဖြစ်နေသည်။

သခင်ကြီးထက် သခင်မကြီးနဲ့ ရှင်ရဲ့အထိန်းတော်ကြီး  
က နှိပ်စက်နေကြတာလေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဒီအဝတ်အစားတွေ  
ဝတ်ရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ အိမ်မှူကိစ္စတွေလည်း ကျွန်မ  
လုံးဝမလုပ်ချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှိတာပဲ အလုပ်သမားတွေလည်း ရှိ  
တယ်။ ကျွန်မကို သက်သက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်နေကြတာ

ဇေခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံနေသည်။ စန္ဒကူးကို  
လည်း သနားမိ၏။ သူ ငြင်းပစ်ရမလား။ စန္ဒကူးကတော့ ငယ်  
စဉ်လေးထဲက သူ့ကို မနှစ်သက်ခဲ့။

ပြန်မယ်... ပြန်မယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှ ဆက်မပြောချင်  
တော့ဘူး ပြန်မယ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စန္ဒကူး  
ဘာလဲ

မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်  
ဘယ်ကိုလဲ  
မင်း မာမီဆီကိုလေ

ဘာပြောတယ်  
မင်း ထွက်သွားပါ။ ဖေဖေ အတင်းအကျပ် လိုက်မခေါ်

ရဲ့ပါဘူး။ မင်းကို ငါ့ဘက်က လုံးဝမငြင်းနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ  
မင်းထွက်ပြေးသွားတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့

အယ်  
ဘာဖြစ်လို့လဲ

ကျွန်မလည်း အဲဒီလို မလုပ်နိုင်တော့လို့ပေါ့ရှင်။ မာမီက  
လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒက်ဒီစီစဉ်ထားခဲ့တာကို ကျွန်မ ဘယ်လို  
လုပ်ပြီး ဖျက်ရမလဲ

ဒါဆိုလည်း ကိုကိုကို လက်ထပ်လိုက်လေ  
ချစ်မှ မချစ်တာ

ကိုကိုက မင်းကို ချစ်နေပြီဟု ပြောမထွက်။ စန္ဒကူးလို့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်မလေးမျိုးကို ချစ်တယ်ပြောရတာ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် အရှက်ရစရာကြီးဟု ထင်သည်။

‘ပြန်မယ်’

‘စန္ဒကူး လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဦးလေ’

‘အမိနဲ့ကြောင့်လား’

‘ဝယ်ပါကွာ’

‘မဝယ်ဘူး’

‘မင်း လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ဘာဖြစ်လို့များ ဆန့်ကျင်နေရတာလဲကွာ’

သူမ ထသည်။ ဖေဖေပြောသလိုပဲ သူနှင့် စန္ဒကူးက ပူးစာရှင်တွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့နလုံးသားတွေထဲမှာ စန္ဒကူးကို ချစ်နေမိ၏။ ကိုကိုငြင်းပယ်ဖို့ ဝန်လေးနေတာ စန္ဒကူးကို ချစ်နေမိလို့လေ။ မရေမရာနှင့် ပြန်လာကြသည်။

အခန်း(၁၄)

‘စန္ဒကူး’

‘မာမိ’

‘ကူးလေး’

‘မာမိ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ဘာကူးလေးလဲ၊ သမီးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သူများလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ပြီး’

မာမိက စန္ဒကူးဆီ ဖုန်းဆက်တော့ စန္ဒကူး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ စန္ဒကူးက စတင်ဆက်သွယ်ခွင့် မရှိ။ မာမိတောင် တစ်လမှ တစ်ကြိမ်သာ ခွင့်ပြုထား၏။ ဘာကြောင့်လဲ သူတို့က ဘာကြောင့်များ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်ရတာလဲ။ မာမိက သမီးလေး လိမ္မာပါဟု ပြောသည်။

‘မောင်ဇေရုတက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အားကိုးအားထားပြုထိုက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ စန္ဒကူး၊ မာမိစုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ’

‘ဘာ ယောက်ျားကောင်းလဲ၊ အဖေချစ်တဲ့လား၊ ပြီးတော့ အိမ်တော်စိုးက တစ်မျိုး’

‘ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး၊ စန္ဒကူး လက်ခံပါ၊ သူတို့စကားကို နာခံပါ၊ သမီး ဘယ်လောက်အထိ ခက်ခဲနေမယ်ဆိုတာ’

‘သမီး ထွက်ပြေးချင်တယ်၊ သူတို့က စန္ဒကူးကို အမြဲတမ်းပုံစံပေးနေတာပဲလေ’

‘သမီး ကောင်းစားရေးပါကွယ်’

‘မာမိ’

‘သမီး နေရမယ်၊ လူကြီးမိဘစကားကို နားထောင်ပါ၊ သူတို့ သွန်သင်ဆုံးမတာ လက်ခံရမယ်၊ သမီးနဲ့ မောင်ဇေရုတတို့ လက်ထပ်ပြီးမှ မာမိနဲ့ ကူးလေးတွေ့ရမှာပါ’

‘သမီးက ဘာလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ သူ့ကိုလည်း သမီးဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရဘူး’

‘သမီးတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာရှင်တွေပါ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပထမအကြိမ်

‘သမီးက လူသားတစ်ယောက်ပါ မာမိ’

‘သမီး လက်ထပ်ရမယ်၊ သခင်ကြီးတို့ကျေးဇူးတွေက သမီး ဖေဖေအပေါ်ဆပ်လို့တောင် မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဒက်ဒီဆန္ဒဖြစ်နေလို့ပါကွယ်’

မာမိ

‘မာမိ’

‘မာမိ’

‘မာမိဖုန်းပိတ်သွားသည်။ ကူးပြန်ဆက်သည် မရ။ ပြီးပြီလေ။ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့။ ယောက္ခမလောင်းကြီးနှင့် ကူးက ရန်သူတွေပဲ။’

‘သခင်ကြီးကတော့ စန္ဒကူးကို ခွင့်လွှတ်သေးသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ မာမိရယ်၊ စန္ဒကူးက အရှုပ်လား၊ စန္ဒကူးပါးပြင်လေးပေါ် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။ ကိုကိုဇေရုတကို မချစ်ဘူး၊ လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရှေးဆန်လွန်းတဲ့ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ စန္ဒကူးအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ရောက်နေရသလိုပဲ ထွက်ပြေးချင်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘စန္ဒကူး’

‘ရှင်’

‘ဘာရှင်လဲ၊ နင်လုပ်နေတာတွေ သွားလုပ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မထူးတော့ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဇနီးကောင်းအဖြစ်ပဲ ကြီးစားမယ်။ ရှင်ကြီးတို့ ဘယ်လောက်နှိပ်စက်မလဲ။ ကျွန်မဒက်ဒီကြောင့် သိလား။ စန္ဒကူး စားသောက်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ပြောပါ’

‘နင် ထမင်းအိုးတည်ရမယ်’

အရေးမပါတာ၊ အလုပ်သမားက ထမင်းအိုးမတည်ဘဲ အိမ်ရှင်က တည်ရမလား။ ပြောဦးမယ် တတ်အောင်သင်ပေးတာ လို့ မပျိုမဒီမျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်တင်းမာနေသည်။

‘ဆန်ခြောက်လုံးချက်၊ ဒီအိုးထဲ ဆန်ထည့်ပြီး ချက်’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘ဟဲ့... နင့်လေသံက မထေမဲ့မြင်နဲ့’

စန္ဒကူး ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်းအိုးထဲ ဆန်

ခြောက်လုံး ထည့်သည်။ တော်တော်ခေတ်နောက်ကျတဲ့ဟာတွေ ထမင်းအိုးကို ပေါင်းအိုးနှင့် မချက်ဘဲ ငွဲ့ချက်ရမည်။ စိတ်ပျက် လိုက်တာ။ စန္ဒကူးက ပေါင်းအိုးနဲ့တောင် မချက်တတ်တာ။ မပျို မဒီကပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ဘယ်လိုလူတွေမှန်း မသိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ သေချင်တယ်၊ ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်တွေလဲ’

စန္ဒကူးပါးစပ်ကနေ ပွစိပွစိလေးပြောပြီး ထမင်းအိုးထဲ ဆန်ထည့်သည်။ တကယ်ဆို အစအဆုံး သင်ပြပေးရမှာပေါ့။ တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်နေသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီဂက်စ်မီးဖိုလည်း မဖွင့်တတ်ဘူး’

သူမ ဆန်ကို ရေဆေးသည်။ အိုးထဲ ရေဘယ်လောက် ထည့်ရမှန်းမသိ။ နေပစေ တတ်သလောက်ပဲ လုပ်မယ်။ ရေဆေးပြီး အိုးထဲ ရေအပြည့်ထည့်ကာ ဂတ်စ်မီးဖိုကို ဖွင့်တော့ မီးတွေ ဟုန်းခနဲ ထတောက်တော့ သူမ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။

‘အမလေး’

စန္ဒကူး ငယ်သံပါအောင် အော်ပြေးတော့ ကိုကိုဇေရတု ဝင်လာသည်။





‘ဟင်... ဇေ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ တကယ်ပဲကွယ်  
ဇေက ယောက်ျားလေးလေ ဘုန်းနိမ့်မယ် ထွက်... ထွက်’

ပျိုဝင်လာပြီး ဇေလက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ စန္ဒကူးက  
မျက်စောင်းလေးထိုးသည်။ ဇေနှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်သွား  
ရ၏။

စန္ဒကူးက ငယ်သေးတယ်။ ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်  
စုံစုံ နေထိုင်လာရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ပျိုက သူ့ဝေယျာဝစ္စအတွက်  
ပျိုပဲ လုပ်ပေးနေတာလေ။

သူ အပြင်ထွက်လာရသည်။

‘ဇေရယ်... မင်းလေး ဘယ်တုန်းက မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့  
ဘူးလို့လဲ၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် နေစမ်းပါ။ ပျိုတို့က စန္ဒကူးရှေ့ရေး  
အတွက် လေ့ကျင့်ပေးနေတာပါ’

‘အရမ်းကြီးတော့ မနှိပ်ကွပ်ပါနဲ့ ပျို’

‘နှိပ်ကွပ်တာလား၊ သခင်မကြီးရဲ့ ဆန္ဒလေ၊ ဒီကောင်မ  
လေးက ရိုင်းတယ်’

စန္ဒကူးကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောနေလျှင်  
ဇေ မကြိုက်ပေ။ ချစ်သူမျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သန်မှုန်နေတာကို

ဇေမကြည့်ရက်။ ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် သူ့မှာ အခွင့်  
အရေး မရှိပေ။

‘ဇေ အသာနေစမ်းပါ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းမပီသရ  
မယ်လေ၊ ဇေက ဘာလဲ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ပညာတတ်ဆရာဝန်  
တစ်ယောက်ပါ၊ ဇေနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမက ပေါ့ပျက်ပျက်  
ယဉ်ကျေးမှုမရှိ နေချင်သလိုနေရင် ဇေဂုဏ်သိက္ခာတွေ ညှိုးနွမ်း  
စေရသလို ဇေဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း စိတ်သောကတွေ  
ရောက်ရလိမ့်မယ်’

ဇေရယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် အဖြစ်သည်းနေတာပါ။ ပျို  
နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ စန္ဒကူးအတွက် ဇေပျာယာခတ်  
အောင် ဂရုစိုက်ချင်နေသည်။ ဇေရင်ထဲမှာ စန္ဒကူးကို ချစ်နေပြီ  
ဆိုတာ ပျိုသိလေ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲချင်လေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပျို  
ဟန်ဆောင်ပစ်သည်။

‘ဇေ... ဆေးရုံသွားရမယ် မဟုတ်လား၊ စည်းစနစ်ကြီး  
ပြီး သားလိမ္မာလေး ဒေါက်တာဇေရတုရယ်၊ မင်းလေး လက်  
ထပ်မယ့်ဇနီးက တော်လေးဝ ဝင်ရမယ်လေ’

စန္ဒကူးအတွက် ဇေ စိတ်ဝူသည်။ တော်လေးဝဝင်တွေ

အိမ်ရှင်မပီသဖို့ကိုပင် ထည့်မစဉ်းစားချင်တော့။ ဇန့်လုံးသားတွေ က စန္ဒကူးကို ချစ်နေပြီပဲ။ စန္ဒကူး စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာ ပင် ဇေ စိတ်ပူရ၏။

ပျိုက သူ့ကို ဆေးရုံသွားဖို့အတွက် အဝတ်အစားကအစ ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ ပျိုနေရာမှာ စန္ဒကူးဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ သူ့စိတ်တွေ မသက်မသာနှင့်ဘဲ ဆေးရုံကို ထွက် လာရသည်။

စန္ဒကူးကတော့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထမင်းအိုးတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ထမင်းအိုးကို ငဲ့့ရမလဲ။

ကြည့်လေ။ မပျိုမဒီက ကိုကိုအပေါ် အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် တယုတယနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ဇနီး လောင်းရှေ့မှာတောင် ဘာလဲဟာ။ အရှက်မရှိလိုက်တာ။ သခင်မ ကြီးကလည်း ဒီမိန်းမကိုများ ချွေးမတော်ချင်နေလား မသိပါဘူး။ အရေးပေးလွန်းတယ်။ စန္ဒကူး မကျေနပ်မိ။ ကိုကိုအပေါ် ပိုင်စိုး ပိုင်နှင်း လုပ်လွန်းသည်။

‘ဗွတ်... ဗွတ်’  
‘ဗွတ်’

‘ဟဲ့... စန္ဒကူး၊ အမလေး ကြည့်ကြပါဦး၊ ထမင်းအိုးက ပွက်နေလိုက်တာ ရေတွေတောင် ခမ်းနေပြီ’

‘ဟင်’

ဟုတ်သားပဲ။ စန္ဒကူး အတွေးလွန်နေတာပါ။ ထမင်းအိုး ကိုပင် မကြည့်မိ။ မပျိုမဒီ ဝင်လာပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်နေ သည်။

‘နင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ စန္ဒကူး၊ နင် တမင်အရဲ့ တိုက်ပြီး ပျော့ပြဲသွားအောင် လုပ်နေတာလား၊ ဒီအိမ်က စည်းစနစ် ရှိတယ်ဟဲ့၊ အလဟဿ ကုန်သွားတာမျိုး မကြိုက်ဘူး’

‘မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မမှ မငဲ့့တတ်တာ၊ ရှင်ကြီးက အစ အဆုံးစောင့်ကြည့်ပြီး သင်ပေးရမှာလေ’

‘နင့်မှာ အသိဉာဏ်မရှိဘူးလား စန္ဒကူး၊ ကြည့်လေ ထမင်းလေးတောင် မချက်တတ်ဘူးလား’

‘မချက်တတ်ဘူး၊ ကျွန်မက သူဌေးသမီးလေ၊ မသိ တော့ဘူး၊ ရှင်ကြီး မကျေနပ်လည်း တိုင်ချင်တဲ့သူ သွားတိုင်တော့ ရူးချင်လာပြီ’

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး စန္ဒကူး

ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာတာ။ သူလာသင်ပေးပါလား။

စန္ဒကူးပြဿနာတက်အောင် ထွက်သွားပြီးတော့ ကိုကိုအပေါ် ဒီလောက်အထိ အဖြစ်သည်းနေရင်လည်း ရှင်ကြီးပဲ ယူလိုက်။ သူမ ခြေကလေးဆောင့်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာသည်။

‘စန္ဒကူး’

‘ဟင်’

‘နင် ပျိုကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပြောဆိုလာပြန်ပြီလား’

စန္ဒကူး ဘာမှမပြောနိုင်ခင် မပျိုမဒီ ရောက်လာပြီး ထမင်းအိုးတည်ခိုင်းတာ အရွဲတိုက်တယ်။ တမင်ပစ်ထားတယ်။ ပြဿနာရှာနေတာဟုပြောတော့ သခင်မကြီးက စန္ဒကူးကို ဆူသည်။

‘နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ တို့ကို မရှိမသေလုပ်တာလား၊ နင် ငါ့သားနဲ့ လက်မထပ်ချင်ရင် ထွက်သွားလေ၊ နင် စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေမက်ပြီး လက်ထပ်မှာ မဟုတ်လား၊ နင်သာ ငါတို့အပေါ်

စိတ်ကောင်းထားရင် ငါတို့ စည်းကမ်းလိုက်နာရမှာပေါ့၊ နင် ဘာလုပ်ချင်တာလဲ’

စန္ဒကူး ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။



အခန်း(၁၅)

‘သခင်ကြီး... သားအတွက် သခင်မဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပူရလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကို ချွေးမတော်ဖို့ လက်လျှော့လိုက်ပါ တော့ သခင်ကြီးရယ်’

‘သခင်မကြီးကို ဝင်မပါနဲ့လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်လေ၊ ဒါ သခင်ကြီးသား ကိစ္စပါ၊ သခင်မ ဝင်မပါသင့်ဘူး’

‘ရှင်’

‘စန္ဒကူးက သခင်ကြီးချွေးမပဲ၊ သားဇန့် လက်ထပ်ရ မယ်၊ မင်း ဝင်မပါသင့်ဘူး မတိမ်ဖြူ’

‘သခင်ကြီး’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

မိမိအား ငယ်နာမည်မတိမ်ဖြူဟု ခေါ်လိုက်၍ ဒေါ်တိမ် သခင်မ အလွန်အမင်းဒေါသ ဖြစ်ရသည်။ သခင်ကြီးက မင်း... သား မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ငယ်နာမည်ကိုပါ ခေါ်လိုက်သေး၏။ အသည်းနာလိုက် တာ။ ဒေါ်တိမ်သခင်မ နာကြည်းသွားသည်။

‘သခင်ကြီး အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ဇေက သခင်မသားပါ၊ သားအရင်းထက်တောင် ချစ်ရပါသေးတယ်’

ဦးမိုးသခင်ကတော့ မတိမ်ဖြူ (ခေါ်) ဒေါ်တိမ်သခင်မ အား အယုံအကြည် မရှိတော့ပေ။ မိမိစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ ဝင်နေသည်။

ပျိုမဒီက ဘာလဲ။ သခင်မက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ပင် အရေးပေးနေ၏။ ဦးမိုးသခင် သံသယဖြစ်ရတာက သားဇန့်နှင့် ပျိုမဒီအား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေရန် သခင်မကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနေ သည်ဟု ထင်သည်။

‘မတိမ်ဖြူ မင်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်း ငါ့အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ချင်နေတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ ကျွန်မပြောနေတာက သား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စေ ဘဝအတွက်ပါ။ စန္ဒကူးက ရိုင်းစိုင်းပြီး လူကြီးတွေအပေါ် လေးစားမှု မရှိဘူး။

‘အဲဒါကြောင့် အချိန်ယူပြီး မင်းကို သွန်သင်ဆုံးမခိုင်းနေ တာလေ။ စန္ဒကူးက ငယ်တယ်၊ ငါတို့နဲ့ ကင်းကွာနေတယ်။ မင်း နားလည်ပါ။ ပြီးတော့ သားနဲ့ စန္ဒကူးနှစ်ယောက်တည်း နီးနီးစပ်စပ် နေပါစေ၊ ပျိုမဒီ ဝင်မနှောင့်ယှက်ပါစေနဲ့။’

သခင်ကြီး ထွက်သွားတော့ ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဒေါသ တကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ မတိမ်ဖြူတဲ့ ရှင်ကြီးက ကျွန်မကို ဒေါ်တိမ်သခင်မနေရာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းချင်တဲ့ သဘောလား။ သိ မယ်။

ရှင်သားက ကျွန်မသမီး ပျိုအတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ စန္ဒကူးလည်း လွင့်ထွက်သွားစေရမယ်။ စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါး နေသည်။

‘သခင်မကြီး’

‘ပျို’

‘ပျိုတို့ ပြတ်သားမှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ပျို’

‘ဇေကိုယ်တိုင်က စန္ဒကူးကို ချစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုဟာမလေးက မာန်မာနတွေ တက်နေတာလေ’

‘အင်း... ဘာဆက်လုပ်ချင်တာလဲ ပျိုရယ်၊ တော်ကြာ သခင်ကြီးသိသွားရင် ပြဿနာတွေ တက်လိမ့်မယ်။ စန္ဒကူးက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချွေးမတော်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘သခင်မကြီး’

‘ပြောလေ’

‘စန္ဒကူးကို ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ပျို၊ သခင်ကြီးနဲ့ အတိုက်အခံဖြစ် နေရတာပါ’

‘ပျိုနဲ့ရော’

‘ပျိုရယ် ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကွယ်၊ သခင်မကြီး သမီးပါ’

‘သခင်မကြီး’

‘ဟင်’

‘အကောင်းဆုံးက ဦးမိုးသခင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ပဲလေ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘အမြန်ဆုံး ရှင်းရမယ် သခင်မကြီး၊ ဇေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွတ်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို မေမေ ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်လျောပေးပါ’

‘ဘာ’

‘သခင်မကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့အမေဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ကျွန်မ သိနေပါတယ်’

‘ဟင်’

‘ကျွန်မကို ဒီလို လိုက်ပို့တဲ့ အဒေါ်ကြီးလေ၊ သူက လျှို့ဝှက်ပြီး ဖုန်းဆက် အသိပေးခဲ့တာပါ’

‘သမီးရယ်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ဘယ်လိုမှ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ဘဲ သမီးပျိုမဒီအား ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ကြည့်စမ်း၊ သမီးလေးက မျိုသိပ်ပြီး မိမိအိမ်မှာ အစေအပါးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည်။

‘မေမေက ပျိုကို အခွင့်အရေးတွေ ပေးခဲ့တာ သိပါတယ်၊ အခြေအနေအရ သမီးမသိဟန်ဆောင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဇေက စန္ဒကုန်း သံယောဇဉ်တွယ်နေ

ပြီ၊ ပျို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်၊ သခင်ကြီးက ပျိုကို သားနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး မနေပါနဲ့တော့တဲ့’

‘ဟင်’

‘ပျို ဒီလိုပဲ အစေအပါးဘဝနဲ့ နေထိုင်သွားရတော့မှာလား မေမေရယ်၊ ပျိုရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေပါပြီ၊ ဇေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပါ’

‘မေမေ သိပါတယ်၊ ဘယ်လက်လွှတ်ခံလို့ ဖြစ်မလဲ၊ သမီးပဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်တာပါ၊ မေမေ တမင်ဖန်တီးထားခဲ့တာလေ’

‘သမီးတို့ နောက်ကျနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အမြန်စီစဉ်မယ်၊ သခင်ကြီးက သမီးနဲ့ နီးစပ်မှာ လုံးဝကြောက်ပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားထားတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီးပြောတာ အမှန်ပဲ၊ သခင်ကြီးက မေမေကိုတောင် သားဇေရဲ့ အမေနေရာကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်ချင်နေတယ်လေ’

‘သမီးတို့ ကြံစည်ရအောင်၊ ဦးမိုးသခင် မရှိတော့ရင် ဇေက သမီးတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်သွားပြီလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပျိုပြောတာ အမှန်ပဲ၊ မေမေကိုတောင်

ဒေါ်တိမ်သခင်မနေရာကနေ ဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်'

စန္ဒကူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုတောင် အရေးအရာ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့။ ဘာဖူးစာရှင်လဲ။ ဧရဲ့ ဖူးစာရှင်က ကျွန်မသမီး ပျိုမဒီပဲ။ အမွေပစ္စည်းတွေ အားလုံးက သားဧရတုနာမည်တွေနှင့် ပြောင်းထားသည်။

'သခင်ကြီးက' နှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ သွေးတိုးလည်း ရှိတယ်လေ၊ သူ့သောက်နေကျ ဆေးတွေကို သူ့သောက်မယ့် ကော်ဖီထဲ အလွန်အကျွံထည့်ထားရင် သူ့နှလုံး ဘယ်ခံနိုင်တော့မှာလဲ၊ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ သူက တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြတာ၊ ဒီကိစ္စတွေ သမီး ဘာမှမပတ်သက်နဲ့၊ မေမေအားလုံး စီစဉ်မယ်၊ ခံစရာရှိရင် မေမေပဲ ခံမယ်'

သမီးလေးဘဝတလျှောက်လုံး အိမ်ဖော်မလေးအဖြစ်နဲ့ နေထိုင်လာခဲ့ရတာပါ။ ဦးမိုးသခင်အား အပျိုအဖြစ် လက်ထပ်ခဲ့မိ၍ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်မပြောပြရဲခဲ့။ သိသွားရင်လည်း ဦးမိုးသခင်က လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိအား မောင်းထုတ်မှာ သေချာသည်။

'ပျိုကတော့ ဇနီးကိုပဲ အပိုင်ကပ်ထားပါ၊ ကျန်တာတွေ

မေမေအားလုံး စီစဉ်မယ်၊ မေမေသမီးလေးကို ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေရင်ထဲမှာ သမီးလေးက အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့တာပါ'

'မေမေရယ် ပျို အားရှိလိုက်တာ၊ သခင်မကြီးက ပျို မေမေဆိုတာ သိနေခဲ့ပေမယ့် ထုတ်ဖော်မပြောရဲဘဲ အားငယ်နေရတာပါ'

'အခုချိန်ကစပြီး အားမငယ်နဲ့တော့ ပျို မေမေသမီးလေး အတွက်ပဲ အရာအားလုံး ဖြစ်စေရမယ်'

ပျို စိတ်လက်ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ စန္ဒကူး ညည်းက မာန်တက်နေတယ်။ ဇနီး အရေးပေးနေလို့ လေ သခင်မကြီးက ငါ့အမေဟဲ့၊ နင့်လို ကောင်မမျိုး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေ၊ ပျိုစိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးရင်း ဇနီးအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

'ဧ'

'ဟင်... ပျို'

'ဘယ်သွားမလို့လဲကွယ်'

'ဧ အပြင်သွားစရာရှိလို့ပါ၊ ပျိုရောက်လာတာနဲ့



အတော်ပဲ၊ စန္ဒကူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပျိုကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ စန္ဒကူးက ဇေတို့ကို အထင်လွဲနေတာပါ။ သူ့ကို နှိပ်စက်တယ်လို့ ထင်နေတာလေ'

'ရပါတယ် ဇေရယ်၊ ပျိုက ဘာပြောလို့ရမှာလဲ၊ သခင်ကြီးရဲ့အမိန့်ပဲလေ၊ တကယ်တော့ ပျိုက သည်းခံပေးရမှာ မဟုတ်လား ဇေရယ်၊ စန္ဒကူးက တစ်နေ့ကျရင် ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်လာမှာလေ'

'စန္ဒကူးကို သည်းခံပေးပါဗျာ၊ ဇေလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်တော့ဘူး၊ စန္ဒကူးကို ချစ်နေတယ်၊ သိလား ပျို၊ ဒါကို စန္ဒကူးသိအောင် ပြောဖို့လည်း ခက်နေတယ်လေ'

ဇေက ပျိုကို အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်နေပေမယ့် ပျိုက တော့ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတယ်၊ ဇေအကျင့်ကိုက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ ပျိုကို ဖွင့်ပြောပြတတ်တာ အကျင့်ပင်။

'စန္ဒကူးနဲ့ ဇေက ဖူးစာရှင်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ် ပျို၊ ဇေလေ စန္ဒကူးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသွားတာ'

'အမလေး'  
'ဟင်... ပျို'

ဇေ ပြောနေတာတွေကို မကြားချင်တော့သဖြင့် ပျို ခလုတ်တိုက်မိသလိုနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်လဲပြိုကျသွားရာ ဇေရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် ပိကျသွားသည်။

'ပျို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'ဇေရယ် ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ ပျိုခေါင်းထဲမှာ ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထိန်းတာ အရေးထဲ ခလုတ်က တိုက်မိသေးတယ်'

ဇေရင်ခွင်ကိုမှီကာ အကြာကြီး နေပစ်မိသည်။ ဇေလည်း ပျာယာခတ်ကာ ဆေးအိတ်ယူလာ၏။ သွေးပေါင်တွေချိန်သည်။

'ပျို သွေးတိုးနေတယ်နော် သတိထား၊ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ၊ အရင်က သွေးမတိုးပါဘူး၊ အသက်ကြီးလာလို့ ထင်တယ်'

ပျိုကို ဇေက အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံပြောဆိုနေတာကိုပဲ ပျို မကျေနပ်မိ။ မင်း ပျိုအပေါ် နည်းနည်းတောင် ချစ်တဲ့စိတ်တွေ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား ဇေရယ်။ ဇေလက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

'စန္ဒကူးကြောင့် ပျို စိတ်သောကတွေ ရောက်ရတာ



ထင်တယ်၊ အချိန်လေးနည်းနည်းစောင့်ပေးပါဗျာ၊ စန္ဒကူး လိမ်မာ  
လာမှာပါ။

‘ဇေအတွက်ပဲ ပျို စိတ်ပူတာပါကွယ်၊ အရမ်းစိတ်ပူ  
တယ်’

‘စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ အားလုံး သူ့ဟာသူ ဖြစ်သွားမှာပါ။  
ဇေကတော့ စန္ဒကူးနဲ့ ဇေ တကယ့်ကို ဖူးစာရှင်စစ်စစ်တွေဖြစ်  
မယ်လို့ စိတ်က ခံစားနေရတယ်’

တော်ပါတော့ကွယ်။ ပျို ဆက်ပြီး မကြားပါရစေနဲ့တော့။  
မင်းလေးကို ဘယ်သူမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မပေးနိုင်ပါဘူး။ ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်  
ရမှာပါ။ ပျို အသာလေးမှိန်းနေသည်။

‘ကဲ... ပျိုအခန်းကို ဇေတွဲပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊  
ဇေလည်း အပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ အနားယူလိုက်ပါ၊ နောက်ဆို  
စန္ဒကူးကို ဘာမှမသင်နဲ့တော့၊ ပျို စိတ်ပင်ပန်းပါတယ်’

မင်းဟာမလေး ပင်ပန်းမှာစိုးရိမ်လို့ မဟုတ်လား ဇေ။  
ပျိုကတော့ ဘာမှ အတိုက်အခံပြောမနေတော့ဘဲ သဘောကောင်း  
ချင်ယောင်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဇေက တွဲပြီး ပျိုအိပ်ခန်း  
အထိ လိုက်ပို့၏။ တို့နှစ်ယောက်ပဲ ဖူးစာရှင်ဖြစ်သင့်တာပါ ဇေ  
ရယ်၊ ပျိုက သခင်မကြီးရဲ့သမီးအရင်းပါ။

ဇေက အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်စေပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။  
ပျို သွေးတောင်တိုးတယ်။ ဘယ်လောက်အထိများ စိတ်လှုပ်ရှား  
ရလဲလို့။ မေမေသမီးအရင်းဆိုတာ သိတဲ့နေ့က အတိုင်းအဆမရှိ  
အောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကာ ဇေနှင့် ပိုနီးစပ်သွားသလို ခံစား  
လိုက်ရသည်။ စန္ဒကူး နှင်ကတော့ မောင်းထုတ်ခံရမှာပါ။ ပျို  
စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲမတတ် မွန်းကျပ်နာကျင်နေသည်။



အခန်း(၁၆)

မပျိုမဒီ ပဲများနေတာပါ။ အားနည်းနေလို့တဲ့။ အိပ်ရာပေါ်  
လဲနေတယ်။ စန္ဒကူး ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုစေရတုကို  
ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် လက်ထပ်တော့မည်။ မာမီကိုယ်တိုင်က စန္ဒကူး  
ထွက်လာမှာကို လက်မခံပေ။ ဒက်ဒီစီစဉ်ထားခဲ့တာကို ဖျက်ဆီး  
ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့။

စန္ဒကူး အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အိမ်ဖော်ကောင်မလေး  
တွေနှင့် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နည်း သင်ရသည်။

‘ပျိုကို သခင်မကြီးက ချွေးမတောင်တော်ချင်နေတာ၊  
အရမ်းအရေးပေးတယ်’

သင်မြတ်နိုး

‘ဟဲ့... ညိုညို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်  
အလုပ်ပြုတ်ချင်လို့လား’

စန္ဒကူးကတော့ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့သည်။ တော်လိုက်ပါလား  
သူ့သားနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးက ဒီမိန်းမပဲဟာ။ စန္ဒကူး စိတ်ပျက်  
နေ၏။ တခြားအလုပ်သမား ကောင်မလေးတွေက ပျိုလောက်  
မဆိုးကြ၊ ရိုသေလေးစားကြသည်။

‘မမလေး နားနေလေ၊ ကျွန်မတို့ ချက်တာပဲ ကြည့်ပါ’

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ မိန်းကလေးဆို  
တာကတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ တတ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်၊  
မမလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခိုင်းပါလား၊ လူကို အကျော  
ကြီးနဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သလို ခိုင်းရင်တော့ စန္ဒကူးတို့က ပြဿနာ  
ရှာပစ်မှာပဲ’

စန္ဒကူးကို တခြားအိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေကလည်း  
ထောက်ခံကြသည်။ စန္ဒကူးပျော်လာ၏။ ပျိုမဒီကိုပဲ အမြင်ကတ်  
တာပါ။ သူမအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတုန်း သခင်ကြီး ဝင်လာ၏။  
အလုပ်သမားကောင်မလေးတွေ ပြားပြားဝပ်သွားသည်။

‘စန္ဒကူး’

ရှင်

မင်း အခုချိန်ကစပြီး မီးဖိုဆောင်ကိစ္စတွေ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ပါ

ရှင်... သခင်ကြီး

မင်းက ငယ်သေးတာပဲ၊ သခင်ကြီးတို့က အရမ်းမတင်း ကျပ်သင့်ဘူးလေ၊ သားဇနီးလည်း မင်းသံယောဇဉ်တွယ်လာမှ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နှစ်သက်လက်ခံလာမှ လက်ထပ်စေရမှာပါ

အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်ကြီးရယ်၊ စန္ဒကူး လေ သေပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေတာပါ၊ ကိုကိုနဲ့လည်း သိပ်မရင်းနှီးသေးတော့ စန္ဒကူး လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ ဆန္ဒမရှိ သေးပါဘူး

ဟုတ်ပါတယ် စန္ဒကူး မမှားပါဘူး၊ သခင်ကြီးတို့က အတ္တကြီးနေကြတာပါ၊ သားဇနီး ဆန္ဒကလည်း သခင်ကြီး ဆန္ဒအတိုင်းပဲ

ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ စန္ဒကူး ဘက်ကလည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်

သမီးလေး ပျော်သလိုနေပါကွယ်၊ အချိန်တော့ပေးရ

မှာပေါ့၊ သားဇောကလည်း သမီးလေးကို စိတ်မညစ်စေချင်ဘူး၊ သံယောဇဉ်တွယ်နေတယ်

ရှင်

သားဇောက သမီးလေးကို ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံတယ်လေ သခင်ကြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ စန္ဒကူး ခပ်ကြောင်ကြောင် အူလယ်လယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘာကြီးလဲ ကိုယ်တိုင် တော့ မပြောဘဲ ဖခင်ကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းတာလား။ ဘာလဲ ရှင်က မာနပြတာလား။ စန္ဒကူးလို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အောက်ကျမခံနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ စန္ဒကူး ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် မီးဖိုခန်းအပေါက်ဝ၌ ပျိုမဒီနှင့် တန်းတွေ့သည်။

စန္ဒကူး

သခင်ကြီးက စန္ဒကူးကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး

ဘာပြောတယ်

အမိန့်လေ

‘အေးပေါ့လေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း အရမ်းပျော်မနေနဲ့ဦး၊ ရယ်ပြီးရင် ငိုရတတ်တယ်တဲ့’

‘စန္ဒကူးဘဝမှာ ငိုတယ်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး၊ ကိုကို ဇေရတုနဲ့ လက်ထပ်ရလည်း ဝမ်းနည်းမယ် ထင်နေလို့လား၊ မချစ်ဘူး’

ကောင်းတယ် စန္ဒကူး၊ ညည်း အဲဒီလိုပဲ ဆက်နေလိုက် စမ်းပါ။ မကြာခင် ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်က ပျိုမဒီဖြစ်လာ တော့မှာလေ။ နင်တို့ သခင်ကြီးလည်း မကြာခင် မရဏလမ်းကို ကြွမြန်းရတော့မယ်။ ပျို စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းနေသည်။

‘မပျိုမဒီရေ... စန္ဒကူးနဲ့ ကိုကိုဇေရတုက ပူးစာရှင်တွေ ပါနော်၊ သခင်ကြီးက ပြောတယ် ကိုကိုက ကျွန်မကို ချစ်နေတာ တဲ့’

‘ဘာ’

မပျိုမဒီ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တာကို တွေ့ရ၍ စန္ဒကူး အရမ်းသဘောကျသွားသည်။ ရှင်ကြီးက ကြိတ်ပိုးနေတာ လား။ ကျွန်မနဲ့ ကိုကို လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ရှင်ကြီး အလုပ်ပြုတ် ပြီသာ မှတ်ထားတော့။

စန္ဒကူး ပျော်နေ၏။ ကိုကိုက သူမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံတယ်ဆို၍လည်း ပိုပြီး ပျော်မိသည်။

‘သခင်ကြီးက ကိုကို မပြောဘဲနဲ့တော့ လူကြီးဖြစ်ပြီး လိမ်ညာမပြောပါဘူး’

သူမလည်း ဒီစကားကြားရတာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှား နေသည်။ စန္ဒကူးတောင် ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား။ တစ်နေ့ကုန်ပဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ လိုမ့်ပိတ်အိပ်ပစ်သည်။

‘စန္ဒကူး... စန္ဒကူး’

‘စန္ဒကူး’

‘ဟင်’

အပြင်မှ သူမနာမည်ခေါ်သံကြောင့် စန္ဒကူး အိပ်မောကျ နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုကို ရပ်နေသည်။

‘စန္ဒကူး မနက်ကတည်းက အိပ်နေတာဆို’

‘အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ သခင်ကြီးက စန္ဒကူး အိမ်မှုကိစ္စတွေ’

လုပ်စရာမလိုတော့ဘူးတဲ့ နေတတ်သလိုနေတဲ့၊ ကိုကိုနဲ့လည်း စန္ဒကူး သံယောဇဉ်တွယ်မှ လက်ထပ်ပါတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်လေ ပျော်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တယ်'

'ဪ... ဒီလိုလား'

စန္ဒကူးက ဇေကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားဟန်မပြ။ ဇေနှင့် လက်မထပ်ရတာကိုပင် ပျော်နေသည်။

ဇေ စိတ်မောသွားရ၏။ ဇေနှင့် စန္ဒကူးတို့ ပေါင်းဖက်မှု က မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးလေးပဲ ရှိတော့၏။ မင်းပျော်မယ်ဆိုရင် လည်း ကိုကို ကျေနပ်ပါတယ်လေ။ စန္ဒကူးမျက်နှာလေးက ဝင်း တောက်နေသည်။

'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအိပ်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုကို စိတ်ပူတာပါ။ မင်း ဆန္ဒအတိုင်းပဲ နေပါ။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် လည်း ကိုကိုကို ပြောနော်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

စန္ဒကူးက ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာလေးနှင့် အရိုအသေ ပေးပြီး ဟုတ်ကဲ့ပါဟု ပြောသည်။ မင်းဟာ ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မရှိတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ သူပြန်ထွက်လာသည်။

'ကိုကို'

'ဟင်'

'သခင်ကြီးက ပြောတယ်၊ ကိုကိုက ကျွန်မကို ချစ်နေ တယ်ဆို၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလားဟင်'

'ဘာပြောတယ်'

'ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ။ ကိုကို ကျွန်မကို ချစ်လား'

'ဘာတွေ မေးနေတာလည်း စန္ဒကူး၊ အဲဒါ မိန်းကလေး မေးရမှာလားကွ'

'ဟွန်း... သိချင်လို့ပါဆို ပြောပါ ကိုကိုရာ၊ သခင်ကြီး ပြောတာ အမှန်ပဲလား'

'တော်ပြီကွာ'

'ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက် ယောက်က ချစ်နေမယ်ဆိုရင် တော်သေးတယ်လေ၊ ကိုကိုက ချစ်ရေးဆိုမှ ကျွန်မက ပြန်ချစ်ဖို့ စဉ်းစားမိမှာ၊ ကျွန်မ သိပါပြီနော်၊ ကိုကိုလည်း ကျွန်မကို မချစ်ပါဘူး'

'ဒုန်း'

တံခါးကို ဒုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပစ်သည်။ ဇေ နောင်တရ မိသလိုလိုနှင့် စန္ဒကူးအခန်းဝမှာ ရပ်နေမိ၏။

တကယ်ဆို ဇေက ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံရမှာ။ ဂုဏ်သိက္ခာ  
တွေအတွက် ဇေနှုတ်တွေက ဆွဲအနေသည်။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ  
ချစ်နေမိပါပြီကွာ၊ ကိုကို ဝန်ခံချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ပြော  
မထွက်ဘူး။ ဖေဖေကိုလည်း စန္ဒကူးရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေ အစိုင်  
အခဲကြီးမသွားစေရန် လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါဟုပင်။

ဇေစိတ်အစဉ်ကို အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုးနေတာက စန္ဒကူးပဲ။  
တံခါးပြန်ခေါက်ပြီး စန္ဒကူးမေးတဲ့မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလိုက်ရင်  
ကောင်းမလားပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူ ရယ်နေမိသည်။

‘သား’

‘ဟင်... မေမေ’

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးက သားကို တံခါး  
မဖွင့်ပေးဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ အခုပဲ စကားပြောပြီး ပြန်ထွက်  
လာခဲ့တာပါ’

‘မင်း ဖေဖေကတော့ စည်းကမ်းတွေ ထုံးတမ်းစဉ်လာ

တွေကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီ ထင်တယ်၊ အင်းလေ... သခင်ကြီး  
အမိန့်အတိုင်းပဲပေါ့’

‘သားကိုယ်တိုင်ကလည်း စန္ဒကူးကို ချစ်မိနေပြီ မေမေ’

‘သားချစ်ရင် မေမေ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ  
နှစ်သက်သဘောကျတဲ့ ချွေးမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မက သားကို အချိုသပ်လိုက်သည်။ မင်း  
ဟာမင်း ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေပါစေ။ လက်ထပ်ခွင့် မရှိဘူး။  
သခင်ကြီးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငါ့သဘောပဲလေ။  
မင်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

မိမိအား သားဇေရတုက မိခင်အရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ  
မသိခင် ဦးမိုးသခင်ကို ရှင်းပစ်ရမယ်။ ဒင်းက ပြောတော့မှာ  
ပါ။ မိမိနှင့် ယှဉ်အကြောင်းလည်း သခင်ကြီး ရိပ်မိနေပုံရသည်။  
သားနှင့်လမ်းခွဲပြီး ဒေါ်တိမ်သခင်မ သခင်ကြီးအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာ  
သည်။

‘သခင်ကြီး’

‘ပြောပါ မတိမ်ဖြူ’

မတိမ်ဖြူတဲ့၊ ရင်နာတယ်။ မိမိအား မူရင်းနေရာကို

ဖြန်ထားချင်ပုံပင်။ ရမလား ရှင်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ ကျွန်မတို့ သားအမိအကြောင်း ရိပ်မိသွားလို့ မဟုတ်လား။ ဒေါ်တိမ်သခင်မ အဲကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ကပ်ထားသည်။

‘သခင်ကြီးထားရာမှာ မတိမ်ဖြူ နေပါ့မယ်၊ သခင်ကြီး အမိနဲ့အတိုင်းပါပဲလေ’

‘မင်းက မတိမ်ဖြူနေရာပဲ တန်တယ်ထင်တယ်၊ သား ဇေရဲ့ အမေနေရာနဲ့မတန်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပျိုမဒီက မင်းရဲ့သမီးပဲ’

‘ရှင်’

‘မင်း သွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီးရယ်၊ မတိမ်ဖြူ မှားသွားပါ တယ်၊ သားဇေကိုတော့ မသိစေချင်ပါဘူး၊ မတိမ်ဖြူကို ဒီအခွင့် အရေးလေးပဲ ပေးပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ စန္ဒာကုန်းနဲ့ လက်ထပ် ဖြစ်ဖို့လည်း မတိမ်ဖြူ အားပေးပါမယ်၊ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးမယ် လေ’

ရှင်ကြီးက အားလုံးသိနေတာပဲ။ မတိမ်ဖြူက အောက် ကျိုလိုက်ပြီး သခင်ကြီးအား ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ ချောမြူယုယကာ မိမိဖျော်လာတဲ့ ကော်ဖီကိုတိုက်၏။

မိမိရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေပြီး သခင်ကြီးက လိုလိုလားလား မော့သောက်ပစ်လိုက်မှ စိတ်အေးသွားရသည်။

‘မတိမ်ဖြူ... မင်း... မင်း ဘာတွေလုပ်လာလဲ၊ ငါ့ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းတုန်နေတယ်၊ သားကို ခေါ်ပေးပါ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း’

‘မတိမ်ဖြူ... မင်း... မင်း မိန်းမယုတ်မပဲ၊ ငါ့ကို သေကြောင်းကြံစည်တယ်’

ဦးမိုးသခင် သိလိုက်သည်။ မိမိနှလုံးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလာပြီး ခြေလက်တွေပင် မသယ်နိုင်တော့။ မျက်ဝန်းတွေ လည်း ပြာဝေလာသည်။

‘ဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း၊ အဲဒါ ရှင်ကြီးကြောင့်ပဲလေ၊ ကျွန်မ အတိတ်ကို သိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကြီးသောက်နေကျဆေးကိုပဲ အလွန်အကျွံ ထည့်တိုက်မိတာ ပါ၊ ကျွန်မ သွားပြီနော်’

‘မတိမ်ဖြူ... မင်း... မင်း... အား...’

ဦးမိုးသခင် ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့မရတော့။ အိပ်ရာ ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။



ရက်စက်တယ်။ မတိမ်ဖြူ ငါ မင်းကို မြှောက်စားလာ ခဲ့တာ မှားတာပဲ။ ငါ့သားဇေကို မင်းရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေး တော့မယ်။ ဦးမိုးသခင် သားကိုခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရ။ ဖေဖေကို ကယ်ပါဦး သားရယ်။ မင်းဘယ်မှာလဲ၊ မတိမ်ဖြူတို့ သားအမိအတွက် အခွင့်အရေးတွေ ရနေပြီပဲ။

ရင်တွေက တုန်ရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခုန်နေတဲ့နလုံး တွေက ရပ်တန့်သွားတော့သည်။



အခန်း(၁၇)

‘ဇေရေ... သားဇေ၊ ပျိုရေ... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ သခင်ကြီး... သခင်ကြီး’

‘မေမေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘သခင်မကြီး... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သခင်ကြီး ဘာဖြစ် လို့လဲ’

‘သခင်ကြီး... အသက်မရှိတော့ဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ် နေတယ်၊ မေမေက ဆေးသောက်ချိန်ရောက်လို့ သွားကြည့်တာပါ၊ အမလေး... သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်မတို့ သားအမိကို ဘာဖြစ် လို့များ နှုတ်မဆက်ပဲ ထားခဲ့ရတာလဲ’

ဒေါ်တိမ်သခင်မ ရင်ပတ်စည်တီး ငိုပစ်သည်။ အားလုံး သခင်ကြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ဦးမိုးသခင် ဘာတတ် နိုင်သေးလဲ။ ရှင်ကြီးက ကျွန်မကို နေရာမှန်ပြန်ပို့ချင်တဲ့ သူလေ။ သေပြီ။ ပျိုလည်း ငိုသည်။

‘သခင်ကြီးရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သနားလိုက်တာ ပျိုတို့ကို ထားခဲ့ပြီလား’

ဇေကတော့ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဖေဖေရုပ် အလောင်းအား ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ခံညားချောမောပြီး စည်းစနစ်ကြီးမား သူပါ။ ဖေဖေမှာ နှလုံးရောဂါတော့ရှိသည်။ ဇေ အသေအချာ စမ်းသပ်ခဲ့၏။ နှလုံးကြောင့်ပါပဲ။

ဖေဖေခန္ဓာကိုယ်က ပြာနှမ်းနှမ်း။ နှလုံးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှု ဒဏ်ကို အလွန်အမင်းခံရတဲ့ လက္ခဏာပင်။ ဇေ့မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံကျလာ၏။ ဖေဖေက ဇေ့ကို မျက် ကွယ်ပြုသွားတာ စောလိုက်တာ။

စန္ဒကူးပါ ရောက်လာသည်။

‘စန္ဒကူးကြောင့်လား သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီး ဖြစ်စေ

ချင်တဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်ပုံစံကို စန္ဒကူးမဝင်လို့ စိတ်ထိခိုက်သွား ရတာလားဟင်’

သခင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး စန္ဒကူးရင်ထဲကနေ ပြောမိ သည်။ သခင်ကြီး ကွယ်လွန်ရတာ ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ စန္ဒကူးပင် မယုံနိုင်။ ဒေါ်တိမ်သခင်မနှင့် ပျိုကတော့ လူးလိမ့် ငိုယိုနေကြသည်။

‘သားဇေရယ်... သခင်ကြီး မရှိတော့ရင် မေမေတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ မေမေက ဘာမှလုပ်တတ်တာ မဟုတ် ပါဘူး၊ သခင်ကြီးအမိန့်ကို အမြဲတမ်း နာခံခဲ့ရတာပါ’

‘သားရှိပါသေးတယ် မေမေ၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဘယ် တတ်နိုင်မလဲလေ၊ မေမေပါ ရောဂါရသွားပါဦးမယ်၊ ပျိုလည်း မငိုပါနဲ့တော့’

‘ဇေလေးရယ်’

မပျိုမဒီက အဖြစ်သည်းစွာ ကိုကိုဇေ့ရတုကို ဖက်ငို သည်။ Over ပဲ။ စန္ဒကူးလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြော့ကွဲရ၏။ ဒါပေမဲ့ မငိုတတ်။ အရေးထဲမျက်ရည်တွေက ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ ပါဘူး။



ဒက်ဒီကွယ်လွန်တုန်းကလည်း စန္ဒကူး မငိုခဲ့။ ကြေကွဲမှု  
တွေက စန္ဒကူးရင်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

‘ဟဲ့... စန္ဒကူး၊ အံ့ပါရဲ့အေ ညည်းက မျက်ရည်တစ်  
စက်တောင် မကျဘူး၊ အင်းလေ... သားဇန့် အတင်းအကျပ်  
လက်ထပ်ပေးမယ့် သခင်ကြီးမှ မရှိတော့တာ ညည်းပျော်နေမှာ  
ပေါ့’

ဒုက္ခပါပဲ။ ယောက္ခမလောင်းကြီးက အပြစ်တင်နေသေး  
သည်။ စန္ဒကူးကတော့ ဒေါ်တိမ်သခင်မနှင့်မပျိုမဒီကို ဟန်ဆောင်  
ကြေကွဲပြနေတာဟုပဲ ထင်နေ၏။ ကြည့်ပါလား Over ဖြစ်လွန်း  
တယ်။

အမြဲတမ်း သခင်ကြီးအမိန့်ပဲ နာခံနေရတဲ့သူတွေ ဒီ  
လောက်အထိ ကြေကွဲနေကြမလား။ စန္ဒကူး ထွက်လာခဲ့သည်။

‘အမလေး... သခင်ကြီးရယ်၊ ခုထိ အကျောမာတုန်းပဲ  
သခင်မကြီးကိုတောင် မလေးစားတော့ဘူး’

ဇန့်စိတ်ထဲမှာလည်း စန္ဒကူးရိုင်းသည်ဟု ထင်သည်။  
ဖေဖေသေဆုံးသွားရတာ စန္ဒကူးအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းလား။ မင်း  
က ဒီလောက်အထိတောင် ကိုကိုကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား

စန္ဒကူးရယ်။ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း စန္ဒကူးနှင့် ဝေးကွာ  
သွားပြီဆိုတဲ့ အသိဝင်လာသည်။

‘သခင်ကြီးရယ် သခင်မကြီးတို့ သားအမိအတွက် မှီခို  
အားထားရာ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလဲသွားပါပြီရှင်’

‘ဟီး... အီး... အီး...’

‘အဟင့်... ဟင့်... အဟင့်...’

ဒေါ်တိမ်သခင်မနှင့် ပျိုမဒီတို့ကတော့ အပြိုင်ငိုနေကြ  
သည်။ သခင်ကြီးကလည်း မကြာခဏ နှလုံးကဖောက်တတ်  
သဖြင့် သားဇေပင် မရိပ်မိ။ အလောင်းကို အမြန်ဆုံးသဂြိုဟ်ဖို့  
ဒေါ်တိမ်သခင်မ ပြောရ၏။ သခင်ကြီးရဲ့ဆန္ဒလေ။

သခင်ကြီးမရှိတော့ စံအိမ်ကြီးရဲ့အမိန့်အာဏာတွေ အား  
လုံးက ဒေါ်တိမ်သခင်မလက်ထဲ ရောက်လာသည်။

‘သခင်ကြီးကို ချက်ချင်းသဂြိုဟ်မယ် သားဇေ၊ သခင်  
ကြီး ဆန္ဒပဲ၊ သူက အကြီးအကျယ် သဂြိုဟ်တာတွေ မကြိုက်ဘူး၊  
ကဲ... အိမ်တော်ဝန်ထမ်းတွေ ပြင်ဆင်ကြ’

သခင်မကြီးအမိန့် ဆိုတော့လည်း အားလုံးနာခံကြသည်။  
ဇေကိုယ်တိုင်ပင် မိမိအမိန့်ပဲ အကြောင်းကြားစရာလည်း သိပ်မရှိ

ပါဘူး။ နဂိုထဲက သခင်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကင်းနေသည်။

‘အကြောင်းကြားစရာ လူဆိုလို့ စန္ဒကူးအမေ ဒေါ်မြတ်မြတ်ပဲ ရှိတယ်၊ ခေါ်လိုက်ပါ သားဇေ၊ အင်းလေ... သူလည်း ကြိတ်ပြီးပျော်နေမှာပဲ’

ဇေရှင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်ကိုယ်တိုင် ဇေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို မနှစ်သက်ခဲ့။ သမီးကို ခေါ်ပြီး ဝေးရာမှာ သွားနေထိုင်ခဲ့သည်။

သူက အကြောင်းမကြားချင်ပေမယ့် ပျိုက မေမေအမိန့်နှင့် စန္ဒကူးမာမိုကို ခေါ်ခဲ့၏။ ဖေဖေ ဇေ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဇေနဲ့ စန္ဒကူးလက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဖူးစာရှင်တွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဖေဖေ။

ဝန်ထမ်းတွေက ဖေဖေကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ဒေါ်မြတ်မြတ်လည်း ရောက်လာ၏။ အရာရာတင်းမာနေသည်။

‘ကိုမိုးသခင်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးပြီလား ဇေ၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မနက်ကပဲ အန်တီမြတ်ဆီ ဖုန်းဆက်

တယ်၊ သားနဲ့ စန္ဒကူးကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ချင်တယ်တဲ့’

‘မြတ်မြတ်... ညည်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ အသေအချာစစ်ဆေးရအောင် ဘယ်သူ့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမသခင်မရယ်၊ မြတ် အံ့ဩလွန်းလို့ပါ၊ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ လက်ခံဖို့တောင် ခက်နေတယ်’

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဇေ၊ သခင်ကြီးမရှိတော့ ညည်း သမီးနဲ့ ဇေကို လက်ထပ်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ညည်းတို့ဘေးအမိ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေကြမှာပါ’

‘မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သခင်ကြီး ကျေးဇူးတွေက မြတ်တို့မိသားစုအပေါ် အများကြီးပါ၊ ဆပ်လို့တောင် မကုန်ဘူး’

‘တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဖေဖေ သေဆုံးသွားပါပြီ၊ ဖေဖေ ဆန္ဒဆိုတာလည်း ဖေဖေနဲ့အတူတူ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်ပါတော့’

‘မောင်ဇေရတု’

‘သားဇေ’



ထပြီး ခုန်ပေါက်ကပစ်ချင်သည်အထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင် သွားရသူက ဒေါ်တိမ်သခင်မနှင့် ပျိုမဒီတို့ပင်။ ဇေကိုယ်တိုင်က အပြတ်သားဆုံး ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

‘မောင်ဇေရတု... ဒီကိစ္စတွေ နောက်မှပြောသင့်တယ်၊ ကိုမိုးသခင်တောင် မသဂြိုဟ်ရသေးဘူးလေ’

‘ဇေဆုံးဖြတ်ချက်ပါ’

ဒေါ်မြတ်မြတ်ကို မနက်က ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့ စကားများ ထဲတွင် ဒေါ်တိမ်သခင်မကို မယုံကြည်တော့ကြောင်းပါသည်။

‘မြတ်မြတ်... သားနဲ့စန္ဒကူးလေးကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ် ပေးကြရအောင်၊ သခင်ကြီးကတော့ ဒေါ်တိမ်သခင်မကိုတောင် မယုံတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး၊ မမသခင်မက သားဇေရဲ့ မိခင်ပဲလေ၊ ကိုယ့်သား အဖိုးတန်လေးကို မြတ်တို့ သမီးနဲ့ ဘယ် သဘောတူပါ့မလဲ၊ မြတ်တောင် သဘောမတူလို့ အစ်ကိုကြီးတို့ ဘက်က ပျက်ကွက်ပါစေလို့ ဟိုအရင်ထဲက ဆုတောင်းနေခဲ့တာ ပါ’

‘ဒီကိစ္စက မြတ်မြတ်တို့ အခြေအနေနဲ့ မတူဘူးလေ၊

အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြချင်တယ်၊ မြတ်မြတ်တို့မသိသေးတဲ့အကြောင်း အရာတွေ ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ တွေ့ကြရအောင်’

‘ရှင်’

‘သားဇေကိုယ်တိုင်လည်း စန္ဒကူးလေးကို ချစ်နေပြီ၊ သူတို့က ဖူးစာရှင်တွေပါ၊ ဒါပေမယ့် အကြံပက်စက်ပြီး နှောင့် ယှက်ဖျက်စီးဖို့ ကြံစည်နေကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်’

‘ဟင်’

‘အစ်ကိုကြီး ပြောပြမယ်၊ တွေ့မှပြောမယ်လေ’

ကိုမိုးသခင်ပြောသွားတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာ တွေ့လဲ။ အသေစောလိုက်တာ၊ ဒေါ်တိမ်သခင်မကို မယုံကြည် ဘူး ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ ဇေကိုယ်တိုင်က သမီးနှင့် လက် ထပ်ပွဲအတွက် ငြင်းပယ်နေသည်။

‘ကဲ... သခင်ကြီးကို ကန်တော့ကြလေ၊ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ အတွက် စီစဉ်တော့မယ်’

ဒေါ်တိမ်သခင်မက သခင်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီ လောက်အထိ အရေးတကြီး သဂြိုဟ်ချင်နေရတာလဲ။ ဒေါ်မြတ် မြတ်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာမိ။ ဒါပေမယ့် ဘာပြောနိုင်တော့

မလဲ။ မိမိပဲ အလွန်ဖြစ်မှာပါ။ သခင်ကြီးကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ လုပ်နေသည်။

‘မာမီ’

‘စန္ဒကူး’

‘ဒေါ်တိမ်သခင်မနဲ့ မပျိုမဒီက သမီးကို ညှင်းပန်း နှိပ်စက်နေတာပါ’

‘မာမီ သိပါတယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲလေ၊ အခြေ အနေကြည့်ပြီး နေကြတာပေါ့’

စန္ဒကူးလည်း သခင်ကြီးအတွက် နာကျင်ဖြောင့်ကွဲနေသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဇေရတုကို စန္ဒကူးချစ်မိသွား၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကိုကတော့ စန္ဒကူးကို မုန်းသွားပြီလား။

မာမီရင်ခွင်ထဲ စန္ဒကူး တိုးဝင်ဖက်ထားမိသည်။

‘စန္ဒကူး အရမ်းမှားသွားပြီ မာမီ၊ ကိုကိုဇေရတုက စန္ဒကူးကို အရမ်းဂရုစိုက်ခဲ့တာပါ။ သမီးလေ... သမီး’

‘သမီးရယ်’

ဒေါ်မြတ်မြတ် ထင်ထားတာက မောင်ဇေရတုကို သမီး

မချစ်ဘူး ထင်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သမီးနှလုံးသားထဲမှာ မောင်ဇေရတုက ရှိနေသည်။

‘သားနဲ့ သမီးက ဖူးစာရှင်တွေပါ မြတ်မြတ်၊ သခင်ကြီး သိပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှမကွဲဘူး၊ ပေါင်းဖက်ကြရမှာပါ’

သခင်ကြီး ပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားယောင်နေရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။ ဇေက လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ ပျက်ပြယ်သွားပြီတဲ့။ သမီးစန္ဒကူး မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။

‘သခင်ကြီးနဲ့အတူ သခင်ကြီးရဲ့ဆန္ဒတွေက ပျောက်ကွယ် သွားတော့မယ် ထင်တယ်နော်’

‘အင်းလေ... ဖူးစာရှင်မှန်ရင်တော့ ဘယ်လိုလူကမှ လာပြီး မျက်ဆီးပစ်လို့မရပါဘူး၊ ကူးလေးရယ်’

‘အင်းနော်’

‘လာလေ... သခင်ကြီးကို နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုရမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ သခင်မကြီး အမိနဲ့ပဲလေ၊ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး’

ရှင်းလင်းစရာရှိတာတွေကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ရှင်းရ

မည်။ လောလောဆယ်မှာ မိမိအမှားဖြစ်မယ်။ သခင်ကြီး နောက် ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို အသံသွင်းထားခဲ့သည်။

ဒေါ်တိမ်သခင်မကို သံသယဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သခင်ကြီး

အား သတ်တဲ့အထိတော့ အထောက်အထား မရှိပေ။

ဒေါ်မြတ်မြတ် မကျေနပ်ပေ။ ကံကြမ္မာပဲလေ။ သခင် ကြီးရုပ်ကလပ်အား ကန်တော့ရန်လာတော့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်တိမ်သခင်မက တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံနေသည်။ သဂြိုဟ် ပြီးတာနှင့် ထွက်သွားစေချင်တဲ့သဘော ပြနေကြ၏။ မောင်ဇေ ရတုကိုယ်တိုင်က စိမ်းနေသည်။

‘သခင်ကြီးကို သဂြိုဟ်ပြီးတာနဲ့ မြတ်မြတ်သမီးကို ခေါ်ပြီး ပြန်ကြပါ။ ပတ်သက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး လေ’

ဒေါ်မြတ်မြတ်ကလည်း ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပြီးပြီပေါ့ ဖူးစာမရှိကြလို့ပဲလေ။ မိမိ မကျေနပ်တာက သခင်ကြီး အလောင်းအား ဒေါ်တိမ်သခင်မက အလောတကြီး မီးသဂြိုဟ် ပစ်ဖို့ ပျာယာခတ်အောင် မလိုအပ်ဘဲ စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။



အခန်း(၁၈)

သခင်ကြီးအား မီးသဂြိုဟ်ပြီးတော့ စန္ဒကူးအတွက် ပြန် ဖို့ပဲရှိသည်။

ကိုကိုဇေရတုကိုယ်တိုင်ကပင် အေးစက်စက်။ ဒေါ်တိမ် သခင်မက ပြန်ကြတော့ အမိန့်တဲ့။ စန္ဒကူး ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှဆန္ဒမရှိတဲ့ သူမနှလုံးသား တွေက ဒေါ်တိမ်သခင်မကိုပင် ခြေသလုံးဖက်၍ သခင်မကြီး ထားရာမှာ နေပါ့မယ်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေအတိုင်း နေထိုင် လိုက်နာပါမည်ဟု တောင်းပန်ချင်သည်။

‘စန္ဒကူး... ညည်းက ငါ့သားကို လက်ထပ်ချင်တာမှ မဟုတ်ဘာပဲ၊ အမြဲတမ်း ပြဿနာရှာနေတာလေ၊ အခုတော့

ငါ့သားနေ့ လက်ထပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ပြန်ကြပါတော့'

'စန္ဒကူး... တောင်းပန်ပါတယ် သခင်မကြီး၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်'

'ဘာ'

'စန္ဒကူး မှားသွားပါတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေ၊ သခင်မကြီး ချမှတ်ထားတဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စည်းကမ်းတွေနဲ့ နေထိုင်ပါ့မယ်၊ ကိုကိုနဲ့နီးကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း ကြိုးစားသင်ယူပါမယ်'

သခင်မကြီးမျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်သွားသလို ကိုကိုအကြည့်တွေကလည်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲပစ်သည်။

'ဘာလဲ၊ ငါ့သားရမယ့် အမွေတွေအတွက်လား စန္ဒကူး၊ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ သခင်ကြီးမရှိမှ ငါ့သားကို လက်ထပ်ပါ့မယ်ပြောတာ မရိုးသားမူပဲ'

'စန္ဒကူး တောင်းပန်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးက စန္ဒကူးကို ကိုကိုက ချစ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ထဲက ကိုကိုကို စန္ဒကူးချစ်မိ သွားရတာပါ'

'အပိုတွေ... ညည်းအကျင့်စရိုက်ကို ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ပြန်ကြတော့၊ ညည်း မူရာမာယာ များမနေနဲ့တော့၊ ပြန်ကြ၊ ချက်ချင်းပဲ၊ ငါတို့ခြံထဲက ထွက်သွားကြစမ်း'

ဒေါ်တိမ်သခင်မ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ ရမယ့် ထင်လား၊ ဇေက ငါ့သမီး ပျိုအတွက်ပဲ ပျိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်။ တကယ့် ပူးစာရှင်အစစ်က ပျိုပဲ။ ဒီဟာမလေးကို အမြန်ဆုံးထွက် သွားစေချင်သည်။

'ကိုကို'

'ဟင်'

'စန္ဒကူး ကိုကိုကို ချစ်တယ်'

'ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင် အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ သခင် ကြီးရှိတုန်းက နင်ပဲ ငြင်းနေတာ၊ အခု ငါ့သားအမွေတွေအတွက် နင်အရှက်မရှိ လာပြောနေတယ်၊ သားဇေ မင်းယုံလား၊ မာယာ တွေများနေတာ၊ မင်းကို ချစ်တာမထင်နဲ့၊ မင်းရမယ့် အမွေတွေ မက်နေကြတာ၊ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ အမျိုးယုတ် တွေ'

စန္ဒကူးက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေ



ကို စူးခနဲ စိုက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲက စကားတွေကို ပြောပြီးပြီပဲ ကိုကို၊ အမွေတွေအတွက် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မလည်း ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးလေး တစ်ယောက်ပါပဲနော်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားတွေက ထူးဆန်းစွာနဲ့ ကိုကိုကို ချစ်မိနေတယ်။ ဒေါ်တိမ်သခင်မပြောသလိုပဲ အားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပါပြီလေ။ ကျွန်မ သွားပါတော့မယ်၊ သူမနှင့် မာမိပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘သားဇေ...တွေ့လား၊ သခင်ကြီးက ဒင်းကြောင့် စိတ်စောကတွေ့ရောက်ပြီး သေရတာ၊ ဒင်းပဲ မရိမသေနဲ့ ပြဿနာတွေရှာနေတာ’

ဇေ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ စန္ဒကူးကိုတော့ ဇေ မယုံပေ။ မေမေပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အမွေတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ စန္ဒကူး မင်းက တော်တော်လေး မာယာများတာပဲ။ အရှက်မရှိလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ငါက မင်းအတွက် မက်မောစရာတွေ ပြည့်နှက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

စန္ဒကူးတို့သားအမိ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူ

စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် စန္ဒကူးကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်သလိုလို ရင်တွေဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ စန္ဒကူးစကားတွေက ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိပေမယ့် ဇေ ခံစားနေသည်။

‘ပျို’

‘အမိန့်ရှိပါ သခင်မကြီး၊ သားဇေ အနားယူပါစေ၊ အိပ်ခန်းထဲ ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်’

ပျိုကလည်း ဇေလက်မောင်းလေးကို ဆွဲမထူသည်။ စန္ဒကူး ညည်းဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဇေကို ငါပိုင်ပြီ။ ဇေကို ဖေးဖေးမမနှင့် အခန်းထဲခေါ်လာသည်။

‘ဇေ’

‘ဗျာ’

‘နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလေး အရမ်းညှိုးငယ်နေတာပဲကွယ်’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ပျို’

‘ဇေရယ်... ဇေကိုကြည့်ရတာ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်လေးလိုပဲ၊ ပျို အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ရတယ်’

ဇေပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို ပျိုက သူမလက်ဝါးပြင်တွေနှင့် ထိကပ်ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

'ဇေ နေကောင်းပါတယ် ပျို၊ ထားခဲ့ပါ'

'ဇေ'

'ဟင်'

'ပျိုကို ကြည့်ပါဦးကွယ်'

ပျိုရဲ့ညှို့မြူမျက်ဝန်းတွေကိုမြင်မိရင်း ဇေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ပေဖေက ပျိုကို အစေအပါးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပဲ ဆက်ဆံ စေ၏။ ဇေအနေနှင့် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့် မရှိပေ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ စန္ဒကူးအား တမ်းတလွမ်းဆွတ် သတိရနေသည်။

ဒေါ်တိမ်သခင်မလည်း သမီးပျိုဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သားဇေနှင့်ကိစ္စ အမြန်ဆုံး ပြတ်သွားအောင် လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ သားဇေ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

'သားဇေ'

'မေမေ'

'သားလေး စိတ်ထိခိုက်နေမယ်ဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်

လေ

သားဇေကို မိမိရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ပြီး ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ ဇေက မိခင်ကို ချစ်၏။ မိခင်စကားကိုလည်း နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာလေးပါ။ မိမိကိုလည်း မိခင်အရင်းဟု ပင် ထင်မှတ်နေသည်။

'သခင်ကြီး မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ အရာရာ သားရှေ့ရေး အတွက် မေမေပဲ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရတော့မယ်၊ ပြီးတော့ မေမေလည်း သခင်ကြီးလို ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ရင် သား အတွက် စိတ်အေးသွားစေချင်ဗာယ်'

'သား ဆရာဝန်တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ မေမေ၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့'

'မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မေမေကတော့ စီစဉ်သွားရမှာပဲ၊ မေမေ့အမိန့်လေ'

'မေမေ ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဇေတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ'

'မေမေကတော့ ချွေးမ ရှာထားပြီးပြီလေ'

'ဗျာ'

'ပျိုလေ'

'မေမေ'

'သား ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံး အပြည့်

ဆုံး ဇနီးကောင်းက ပျိုမဒီပဲ၊ မေမေလက်ခံနိုင်မယ့် ချွေးမလေ’  
‘မေမေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပျိုနဲ့ဇေ ဘယ်လိုမှ မလိုက်  
ဖက်တာပါ၊ သား လက်မခံပါရစေနဲ့’

‘မင်း လက်ခံရမယ် ဇေ၊ မေမေအမိန့်ပဲ၊ မင်းလက်ခံပါ  
စန္ဒကူးက မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင် မဟုတ်လို့ သခင်ကြီးသေဆုံးရတာ  
လေ၊ အခု မေမေဆန္ဒပြည့်ပြီ၊ ပျိုပဲ သားဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်  
အမှန်ပါ’

‘ပျိုကို အစ်မတစ်ယောက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပါတယ်’

‘သခင်ကြီးမရှိတော့ရင် အရာရာ မေမေအမိန့်ကိုပဲ နာခံ  
ရမယ် ဇေ၊ သားဇေက မေမေစကားကို မဖယ်ရှားသင့်ပါဘူး  
အမိန့်ပဲလေ’

တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်မည့်အကြောင်း  
သားဇေကို အပြတ်သားဆုံးပြောခဲ့သည်။ သခင်ကြီးရှိစဉ်ကတည်း  
ကပဲ သားဇေက မိဘစကားကို တသွေမတိမ်းနာခံရ၏။ မေမေ  
ရွေးချယ်ထားတဲ့ သားဇနီးလောင်းက ပျိုပဲလေ။ မင်း လက်ထပ်  
ရမယ်။ ပျိုလက်ထဲမှာ မင်းကိုအပ်ထားမှ မေမေအသေဖြောင့်မှာ  
ပါသားရယ်ဟု မျက်ရည်အပြည့်နှင့်ပြောပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။



### အခန်း(၁၇)

‘ကိုကိုကို စန္ဒကူး ချစ်တယ်’

စန္ဒကူးပြောသွားတဲ့ စကားတွေကို သူကြားယောင်ပြီး  
ဆောင်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

မေမေအမိန့်နှင့် ပျိုကို လက်ထပ်ရတော့မည်။ မေမေ  
သဘောကျတဲ့ ချွေးမတဲ့။ ပျိုက ဇေကို အမြဲတမ်း ပြုစုယုယပေး  
ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ဇေ ဇနီးအဖြစ်ပေါင်း  
ဖက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ကိုကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စန္ဒကူး။ ကိုကို ဖူးစာရှင်က  
ဘယ်သူလဲကွာ။ ကိုကိုဖြစ်စေချင်တာက မင်းပဲ။ မေမေစကား  
ကိုလည်း ဇေ ငြင်းဆန်လို့မဖြစ်ပေ။ မိဘစကားတွေကို ဇေ  
ငယ်စဉ်လေးကတည်းက နာခံရသည်။

ကိုကို ရူးချင်နေပြီ စန္ဒကူးရေ၊ မင်းအတွက် ကိုကို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းငွေမက်တဲ့ ကောင်မလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုချစ်တာ မင်းပဲလေ၊ ကိုကို ဖူးစာရှင်က မင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

မေမေကတော့ ပျိုနှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေသည်။ ဇေ ငြင်းခွင့်မရှိ။ ဖေဖေမရှိတော့လို့ မေမေကို မလေးမစား ကလန်ကဆန် လုပ်တာမျိုးလည်း ဇေမလုပ်လိုပေ။ မေမေကို လည်း ချစ်သည်။ မေမေဆန္ဒကို ဇေ ဖြည့်စွမ်းပေးရမည် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စည်းတွေဘောင်တွေကြားမှ သူ့ဘဝကိုလည်း မုန်းတီးနေမိသည်။

ပျိုက သားဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ဇနီးလောင်းပဲ၊ ပျိုက သားအပေါ် သည်းခံမယ်၊ သားကို အနစ်နာခံ ပြုစုမယ်၊ သားထက်ငယ်တဲ့ စန္ဒကူးဆိုရင် သားဟစ်သက်လုံး စိတ်ညစ်နေရမယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ငွေမက်တယ်၊ ရိုင်းတယ်၊ ထင်ရာစိုင်းမှာလေ”

ဖေဖေရှိစဉ်ကတောင် မေမေက ဒီလောက်အထိ စန္ဒကူးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကန့်ကွက်နေတာပါ။ သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုနှင့် မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ဇေ”

“ဟင်”

“ဇေလေး... ဆေးရုံသွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ထတော့ လေကွယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်တော့လေ၊ ပျို စားစရာတွေ ပြင်ပြီး ဖြီ”

ပျိုက သူ့အပေါ် ဇနီးမယားတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေ သည်ဟု ထင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့၏။ စိတ်ညစ်တယ်။ အဲဒီလိုကြီး မဆက်ဆံချင်ဘူး။ သူ့အသိထဲမှာ ပျိုက သူ့အထိန်းတော် အစေ အပါးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အကြာကြီးနေ တော့ အပြင်မှ ပျိုက တံခါးဖွင့်ခိုင်းနေသည်။

“ဇေရေ... ကြာတယ်၊ ဒီလောက်အထိ ရေမချိုးနေနဲ့ လေ၊ အအေးပတ်မယ်၊ ထွက်တော့၊ တံခါးဖွင့်စမ်း”

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

“ဇေ”

သူ အပြင်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ပျိုက သူ့အဝတ်အစားက အစ ပြင်ဆင်ပေးထား၏။ စိတ်ညစ်တယ်။ စိတ်ရှုပ်တယ်။ သူ

လုံးဝမပျော်တော့ဘူး။ ပျို ရှိနေတာကိုပင် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

‘ဧကြိုက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလေ၊ အစ်မပျိုချက်ထား တယ်၊ ထမင်းချိုင့်လည်း ဧကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ အသုပ်တွေပဲ ပြင်ထားပြီးပြီကွယ်’

ပျိုကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိထားတာက သူ့အထိန်း တော်ပင် အစေအပါးတစ်ယောက်ပါ။ မေမေက ဘာဖြစ်လို့များ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံချင်ရတာလဲ၊ ရှက်စရာကောင်းသည်။

‘ပျိုကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး ဧရယ်၊ ဘာဖြစ်နေ တာလဲ၊ ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာတာ၊ ပျိုပဲ တယုတယနဲ့ ဇေ့ကို ပြုစုယုယလာခဲ့ရတာပါ’

ဇေ့လက်မောင်းတွေကို ဖက်တွယ်ပြီး ဇေ့မေးစေလေးကို ဆွဲမော့ကာ ပျိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စေသည်။ မေမေကတော့ လက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဥပဒေပညာရှင်တွေနှင့် ညှိနှိုင်းကာ အိမ်ဝင်းထဲမှာပဲ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်နေသည်။

‘ပျိုကို မစိမ်းပါနဲ့ ဧရယ်၊ ပျိုလေ ဇေ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့ရ တာပါ၊ ကံကောင်းလို့ ဧနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့သူပါနော်’  
ဧ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။ ပျိုအသံလည်း မကြား

ချင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဧ လွဲဖယ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့အသိပဲ ရှိသည်။ မေမေကြောင့်ပါ။ မိတ်ဆွေ နည်းနည်းဖိတ်ပြီး ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ် ပြီး တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပွဲလေးလောက်ပဲလုပ်လို့ သူ နည်း နည်းလေး စိတ်သက်သာရာရသည်။

‘နောက်တစ်ပတ်ဆို ပျိုနဲ့ ဧ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်ကြ တော့မှာပါ၊ ဧ ရှက်နေလားဟင်၊ မရှက်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းဘဝ အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ပျိုပါ’

‘ဖယ်ပါ ပျို၊ ဧ တောင်းပန်တာပါ၊ ဒီလိုအခြေအနေကို ဧ လက်ခံနိုင်ဖို့တော့ အများကြီးအချိန်ယူ ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အချိန်ပေးပါ’

‘ဧက စိမ်းသွားတာကို ပျိုဘယ်လောက် စိတ်သောက တွေ ရောက်နေရလဲ’

‘ဧ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မေမေဆန္ဒအရ ပျိုနဲ့ လက် ထပ်ပါ့မယ်လို့ -ကတိပေးထားပြီးပါပြီ’

‘ဇေ့ဘက်က စိမ်းနေတော့ ပျိုအရမ်းစိတ်ပူရတယ် သိ လား’

‘တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဇေ့ကို အချိန်ပေးပါဗျာ’

‘အေးပါကွယ်၊ ဇေလေး ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ ပျိုက ဇေ ထားရာနေ စေရာသွားမှာပါ’

ပျိုက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ စားသောက်ခန်းထဲ ခေါ်လာ သည်။ မေမေလည်း ရှိနေ၏။ မိသားစုမျက်နှာချင်းဆိုင် မနက်စာ စားကြသည်။

‘သားဇေ’

‘ပြောပါ မေမေ’

‘ပျိုနဲ့ သားဇေတို့ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးပွဲကို မင်းသူငယ် ချင်း ဆယ်ယောက်လောက် ဖိတ်ပါ’

‘မဖိတ်တော့ပါဘူး မေမေ၊ သားပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မပတ် သက်ချင်တာပါ’

‘ဖိတ်ရမယ်၊ ဒါမှ ပျိုအတွက်လည်း ကောင်းမှာလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဖိတ်ပါ’

မေမေက ဖိတ်စာဆယ်စောင်ပေးတော့ ဇေ စိတ်ညစ် သည်။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ ဒီမိန်းမကို ဘယ်လိုသွင်းမလဲ။ မေမေက ဇွတ်စီစဉ်နေ၏။ မဖိတ်လို့ မရ။

သားရဲ့ဆန္ဒကို မေမေက ဖေဖေထက်ပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

‘မင်း ဖိတ်ဖြစ်အောင်ဖိတ်နော်၊ ပျိုအတွက်လည်း စဉ်းစား ပေးရမယ်၊ ပျိုပဲ မေမေချွေးမအစစ်အမှန်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်း က မေမေ ရည်မှန်းထားတာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

ဇေ ဘယ်လိုမှ လွှဲဖယ်မရနိုင်တော့ကြောင်း သိလိုက် သည်။ ထွက်သွားချင်လာ၍ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲကို အမြန်စားသည်။ ပျိုက အသားတွေထည့်ပေးရင်း တယုဇာယ ပြုစုနေတာ ဇေ မကြိုက်။

မေမေရှေ့မှာဖြစ်နေ၍ ငြိမ်သက်နေရသည်။

‘ဇေသွားပြီ မေမေ’

‘သားဇေ မင်းဖိတ်နော်၊ သခင်ကြီးမရှိတော့တာနဲ့ မေမေ ကို မလေးမစားမလုပ်ပါနဲ့ ဇေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဇေ ဖိတ်ပါ့မယ်၊ မေမေ့ကို ဇေ ဖိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ် တော့ ဇေ့ကို အချိန်ပေးပါ’

‘အင်းလေ... လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ သူဟာနဲ့သူ ဖြစ် သွားမှာပါလေ၊ မင်းက သားလိမ္မာပါ၊ မေမေဆန္ဒကို မင်း ဖြည့် စွမ်းပေးမယ် မဟုတ်လားကွယ်’

ဇေ ထလာခဲ့သည်။ စန္ဒကူး မင်းကြောင့်ပဲ။ တကယ်လို့ သာ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက မင်း အမိန့်ကိုနာခံခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ် မလား။ မင်းကြောင့်လည်း ဖေဖေ စိတ်သောကတွေရောက်ပြီး နှလုံးဖောက်သွားတာပါ။

မင်းကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ ဘာ ကိုကိုကို ချစ်တာလဲ။ မင်း အရမ်းပျော်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့ကို မင်းလက်ထပ်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ။

ဘယ်လိုမှ မလွဲသာတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းဆယ်ယောက် ကို ဖိတ်လိုက်ရသည်။

‘ဒီမိန်းမက မင်းအထိန်းတော် မဟုတ်လား ဇေ၊ ဘာဖြစ် တာလဲ၊ မင်းဖူးစာရှင်က စန္ဒကူးဆို... အရမ်းလှတဲ့ ကောင်မ လေးဆို...’

‘ဘာမှ မမေးပါနဲ့ကွာ၊ ပျိုက မေမေရွေးချယ်တဲ့ ချွေးမ လောင်းလေ’

ဇေစိတ်ညစ်လွန်း၍ ဆေးရုံဂျူတီပြီးလည်း အိမ်မပြန်ပဲ ဆေးရုံမှာပဲ နေပစ်သည်။ ဇေ Posting ကျရင်တော့ နယ်ကို ပြောင်းရမှာပါ။ အဲဒီတော့လည်း ပျိုက လိုက်မှာပဲ။ ရှောင်လွှဲလို့

မရပါလား။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ ဇေ ပြန်ရောက်လာတော့ ပျိုက သူ့အိပ်ခန်းထဲအထိ လိုက်လာသေးသည်။ အိပ်ရာပေါ်တက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်မှ ထွက်သွားသည်။

‘ဖေဖေရေ... ဇေရဲ့ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်က စန္ဒကူးပဲဆို၊ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မကြာခင် အစ်မပျိုနဲ့ လက်ထပ် ရတော့မယ်၊ မေမေအမိန့်လေ၊ သား ဖေဖေနောက်ကိုတောင် လိုက်ချင်တယ်’

ဇေ နာကျင်စူးရှတဲ့ နှလုံးသားတွေနှင့် ဖေဖေကို တမ်းတ မိသည်။ ဇေချစ်တာက စန္ဒကူးပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဇေဖူးစာရှင် က ပျို ဖြစ်နေရတာလဲ။ ညဉ့်နက်မှ ဇေ အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘သားဇေ’

‘ဟင်... ဖေဖေ’

‘ပျိုမဒီဆိုတဲ့ ကောင်မကို သားလက်မထပ်ရဘူး၊ တိမ် ဖြူကိုလည်း မယုံနဲ့’

‘တိမ်ဖြူ... ဘယ်က တိမ်ဖြူလဲ’

သူ့ကို ဖေဖေက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ဖေဖေသေဆုံးစဉ် ကဝတ်စုံနှင့် စေ့စေ့စူးစူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြောနေသည်။

‘တိမ်ဖြူဆိုတာ သားမိထွေးလေ၊ တိမ်သခင်မအမည် ခံထားတာ၊ မင်းအမေအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ မိထွေးပဲ၊ ဖေဖေကလွဲ ပြီး ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ သူ့နာမည်က မတိမ်ဖြူပဲ’

‘ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မေမေက သားအမေ အရင်း မဟုတ်ဘူးလား’

‘အေး... မိထွေးပဲ၊ ဖေဖေကိုလည်း သူ့သတ်တာ၊ ဖေဖေ သောက်နေကျ နှလုံးဆေးကို အလွန်အကျွံ ကော်ဖီထဲ ထည့်ပြီး သူတိုက်တာလေ၊ ဖေဖေအိပ်ခန်းထောင့်မှာ ရှိတယ်၊ စစ်ဆေးပါ’

‘ဖေဖေ...’

‘မြတ်မြတ်ဆီမှာ သက်သေရှိတယ်၊ စန္ဒကူးက သားရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲ’

‘ဖေဖေ’

‘ဖေဖေ’

ဖေဖေက သူ့ရဲ့ကနေ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။ နောက်ကနေ သူလိုက်ခေါ်ရင်း လန်နီးသွား၏။ ဧ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ဇောချွေးတွေ ပျံနေသည်။

‘ဖေဖေက ဘာပြောသွားတာလဲ၊ မေမေက ဧမိထွေး တဲ့၊ အိပ်မက်က ပီပြင်လွန်းလိုက်တာ’

သူ ထပြီး ထိုင်သည်။ ဖေဖေဝိညာဉ်က သတိလာပေး တာပဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပီပြင်နေ၏။ မေမေက ဧအမေအရင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဖေဖေနောက်မိန်းမတဲ့ နာမည်က မတိမ်ဖြူတဲ့။ ဧ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ပေ။ အန်တီမြတ်ဆီ မှာ သက်သေရှိတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဖေဖေအိပ်ခန်းထောင့်မှာ ကော်ဖီခွက် ရှိတယ်။ စစ်ဆေးပါတဲ့။ ဧ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ သည်။ ဒါတွေသာ အဖြစ်မှန်တွေဆိုရင်တော့ သူ စိတ်မထိန်းချုပ် နိုင်ဘဲ အန်တီမြတ်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

‘အန်တီမြတ် ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသက်သေရှိလဲ ဟင်’

‘သက်သေ၊ အင်း... ကိုမိုးသခင် မသေခင် အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ အဲဒီအသံတော့ အန်တီ အသံသွင်းထားတာ ရှိ တယ်၊ ဒါပါပဲ’

‘ဧ လိုချင်တယ်၊ အမြန်ပို့ပေးပါ၊ စန္ဒကူးရော’

‘စန္ဒကူးကတော့ အရင်နဲ့ မတူအောင်ဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီ ဧ၊ မင်းနဲ့တော့ ပြီးဆုံးသွားပါပြီကွယ်၊ မင်းလက်ထပ်ရမှာက ပျိုမဒီပဲ၊ မိခင်စကားကိုပဲ နာခံပါ၊ စန္ဒကူးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ’



တော့။ ကိုသခင်နဲ့ ဖုန်းပြောတဲ့အသံကိုတော့ကူးပြီး အန်တီ ပို့ပေးမယ်။ မင်းဆေးရုံကိုလေ'

အန်တီမြတ် ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ဇန့်နှင့် ဆက်မပြောချင်ပုံပင်။ စန္ဒကူး လိမ္မာနေပြီတဲ့။ ဖေဖေကတော့ စန္ဒကူးကပဲ သားဇေရဲ့ ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်တဲ့။

ထုံးစံအတိုင်း ဖျိုကတော့ သူ့ကို တယုတယ ပြုစုပေးသည်။

'ဇေ... ဒီနေ့တော့ ပျိုတို့ အဝတ်အစားတွေ သွားယူရမယ်လေ၊ မင်းဆေးရုံကနေ ဘယ်တော့ Duty ပြီးမလဲ'

'ဇေ မအားသေးဘူး ပျို၊ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်'

'လက်ထပ်ပွဲက နီးနေပြီလေ၊ ခွင့်ယူသင့်တယ်၊ မေမေကလည်း ဇေ့ကို ခွင့်ယူဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား'

'အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် ပျို'

'ကြည့်စမ်းကွယ်၊ မောင်ကလည်း... အဲဒီလောက်ကြီး မစိမ်းပါနဲ့'

ပျိုမျက်နှာက သူ့မျက်နှာအနား တိုးကပ်လာသဖြင့် ဇေ

အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်ပစ်လိုက်ကာ သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်လာပြီး ဖေဖေအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီခွက်ကို ရှာ၏။ သူ ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ပြီး စစ်ဆေးရမယ်။

ဖေဖေ သေဆုံးစဉ်က ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပြာနှမ်းနေတာ သဘာဝလွန် ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေအိပ်ခန်းက ယခင်အတိုင်းပဲ မရှင်းလင်းရသေးဘဲ ထား၏။ သူ သေသေချာချာ ရှာတော့မှ အခန်းထောင့်တွင် ကော်ဖီခွက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'အိပ်မက်က မှန်နေပါလား၊ ကော်ဖီခွက်လည်း တွေ့တယ်၊ ဒါဆို...'

ဇေ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြီး ဇောချွေးတွေ ပျံလာသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

အိပ်မက်တွေက အမှန်တွေ ဖြစ်နေပြီလား။ အတွေးနှင့်ပင် ဇေ ချောက်ချားလာ၏။ ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး ဇေဆေးရုံသို့ ထွက်လာသည်။



အခန်း(၂၀)

အန်တီမြတ် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရ  
၍ နေ့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေ ပိုကြီးထွားသွားရသည်။ ဇေ ဘာ  
ဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဖေဖေ လုပ်ကြံခံရတာပဲ။ ပို၍ သေချာသွားရတာက  
ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေပင်။ ကော်ဖီထဲမှာ နှလုံးဆေးမှုန့်တွေက ရှိနေ  
ခဲ့၏။ ဇေရှေ့မှာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလိုပင်။  
တကယ်ပဲ မေမေက သူ့မိထွေးလား။ ပျိုကရော မေမေသမီး  
ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူနှင့် စန္ဒကူး လက်ထပ်မှာ ကန့်ကွက်  
၍ ပျိုကျတော့ အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေသည်။

အထောက်အထားတွေယူပြီး ဇေအိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ မေမေ  
အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သင်မြတ်နိုး

‘ဒေါ်တိမ်ဖြူ’

‘ရှင်... အဲ...’

သူ့ကို တွေ့လိုက်တော့ မေမေမျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်  
သွားသည်။

‘မေမေမှာမည်အရင်းက ဒေါ်တိမ်ဖြူ မဟုတ်လား၊  
ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ နောက်မိန်းမ တစ်ယောက်လေ’

‘မင်း... မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ဇေရတု၊ မင်း  
ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒါ့ရဲ့အတိတ်အကြောင်းကို မင်း  
ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ မြတ်မြတ်ပြောတာလား၊ သူလည်း မသိ  
ပါဘူး၊ မင်း... မင်း...’

မေမေက ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် ဇေပို၍ပင် တုန်လှုပ်ချောက်  
ချားသွားရသည်။ မေမေက မိထွေးပီသစွာ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့  
၏။

ဇေက ‘ကော်ဖီခွက်ကိုပြလိုက်တော့ မေမေမျက်နှာ လုံးဝ  
သွေးမရှိတော့။ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် ကြည့်ကာ လက်ညှိုးကြီး  
ထိုး၍ မေးသည်။

‘ဒါ... ဒါ မင်းဘယ်က ရလာတာလဲ၊ ဒီကော်ဖီခွက်က  
မင်းအားလုံး သိသွားပြီလား ဇေရတု၊ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်၊

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မေမေ မှားသွားပါတယ်၊ မေမေကို ရဲလက်ထဲ မအပ်ပါနဲ့၊ အမှု မဖွင့်ပါနဲ့၊ ဒီစံအိမ်ကြီးထဲကနေ သမီးပျိုမဒီကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွား ပေးပါ့မယ်ကွယ်'

ဇေ ဘာတစ်ခုမှ မမေးရသေးဘဲနှင့် ဒေါ်တိမ်ဖြူက ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ၏။ ပျိုမဒီလည်း ဝင်လာသည်။

'ဟင်... မေမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဇေ ဘာဖြစ်တာ လဲ'

'သမီးပျို မေမေတို့ ဒီကနေ ထွက်သွားရအောင် မေမေတို့ လုပ်ကြံမှုတွေကို ဇေ သိသွားပြီ၊ ထောင်ထဲပို့တော့မယ်၊ ထွက်သွား ကြရအောင်'

'ဟင်... မေမေပြောတာတွေ ဟုတ်လား ဇေ၊ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ပျိုတို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ် ပေးပါ၊ ဒီကနေ ထွက်သွားဆိုရင်လည်း ထွက်သွားပေးပါ့မယ် နော်'

သူတို့ဟာသူတို့ မလုံမလဲနှင့် မစစ်ဆေးမမေးမြန်းရသေး ဘဲနှင့် ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်နေကြသည်။

'သားဇေ... မေမေကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ အပြစ်မပေးပါနဲ့၊ ထောင်ထဲ မပို့ပါနဲ့'

'နောက်ကျသွားပါပြီ ဒေါ်တိမ်ဖြူ၊ ရဲတွေ ရောက်လာပါ ဖြ'

'ဟင်'

'အမလေး'

'ဒေါ်တိမ်ဖြူတို့ကို ဘာမှ မစစ်ဆေးမမေးမြန်းရသေးဘဲ ဝန်ခံလိုက်တော့ သက်ဆိုင်ရာတွေက ကြားသွားပြီလေ၊ ကျူးလွန် ထားတဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ဥပဒေအရပဲ ရှင်းပါတော့'

'ဇေရတု'

'ဇေ'

အိမ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရောက်နေကြတဲ့ သက်ဆိုင်ရာ တွေ ရောက်လာပြီး ဒေါ်တိမ်ဖြူနှင့် ပျိုမဒီတို့ကို လက်ထိပ်ခတ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

'မေမေတို့ မှားပါတယ်၊ အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးပါ သား ဇေရယ်'

'ဇေရယ်... ပျိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးပါ၊ ဇေကို ချစ်လွန်းလို့ အရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတာ ပါ'

ဇေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ပျို။ ဇေအနားမှာ အကြံနဲ့  
 နေကြတာပဲ။ ဒေါ်တိမ်ဖြူက ဇေထက် ပျိုကိုပို၍ ဂရုတစိုက်  
 ရှိခဲ့သည်။ အရေးပေးနေ၏။ စန္ဒကူးကိုလည်း နှိပ်စက်ခဲ့သည်။  
 ပြီးတော့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းကိုလည်း ရက်  
 စက်စွာ ကြံစည်ခဲ့ကြ၏။ အားလုံး ဥပဒေအတိုင်းပဲ ရင်ဆိုင်ကြရ  
 မှာပဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်စရာမရှိပေ။ ဖေဖေ  
 ပင် သူ့စိတ်နှင့် မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ဖေဖေ... အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ၊ တမလွန်ဘဝကနေ  
 ဖေဖေ ကျေနပ်ပါတော့၊ ပြီးတော့လည်း သားဇေရဲ့ဖူးစာရှင်  
 စန္ဒကူးကိုလည်း သားကိုချစ်နေအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ  
 ဖေဖေ’



ဇေ ဖေဖေကို တမ်းတပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့မိသည်။  
 စန္ဒကူးဆီသွားတွေ့ဖို့ သူ ဝန်လေးနေဆဲပင်။

စန္ဒကူးက သူ့ကို ပုံတုံးကြီးဆိုပြီး လက်မထပ်ချင်တာပါ။  
 ဖေဖေက ရိုးရာအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်တာပဲ နှစ်သက်လက်ခံ  
 ခဲ့၏။ စန္ဒကူးရေ ကိုကို ဘာဝတ်ရမှာလဲ။ မင်း နှစ်သက်သဘော  
 ကျမယ့်ဝတ်စုံ ရွေးနေရတယ်။

အန်တီမြတ်ကတော့ အရေးတကြီး မလုပ်နဲ့တဲ့။ အမှု  
 ပြီးအောင် စောင့်တဲ့။

ဒေါ်တိမ်ဖြူနှင့် ပျိုမဒီတို့ကလည်း ဝန်ခံလိုက်၍ အမှုက  
 ပြီးဆုံးသွားကာ ဥပဒေရဲ့ အပြစ်ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ် အသီးသီး  
 လျခံသွားကြရသည်။

အမှုပြီးတဲ့နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဇေ ဘယ်လိုမှ မာနတွေ ပြမနေနိုင်တော့ဘဲ စန္ဒကူးဆီ သွားခဲ့၏။ ဇေကိုမြင်တော့ စန္ဒကူးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရွဲ့ကာ စေ့စေ့ကြည့်သည်။



‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကိုကိုဇေရတုလေ စန္ဒကူး၊ မင်း ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ’

‘ဪ... ကိုကိုဇေရတုလား၊ ဟွန်း... ဒီဝတ်စုံကြီးနဲ့ မလိုက်ဖက်လိုက်တာ၊ စန္ဒကူး တလေးတစားချစ်ရတဲ့ ကိုကိုဇေရတုက မရမ်းစေ့ရောင်ချည်ပုဆိုးနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီလည်ကတုံး အဖြူရောင်လက်ရှည်လေးနဲ့ အရမ်းခုံညားပြီးချောမောကျက်သရေရှိတဲ့ ယောက်ျား’

‘ဟာကွာ... ကူးလေးကလဲ၊ ကိုကိုက မင်းသဘောကျမယ့် ရျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ကို မနည်းရွေးပြီး ဝတ်လာရတာ၊ မနောက်ပါနဲ့၊ ကိုကို ဘယ်လောက်အထိ အနေအထိုင်ရခက်လဲ သိလား’

‘စန္ဒကူး နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ။’

အခု စန္ဒကူးတောင် မြန်မာဆန်ဆန် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး မိန်းကလေးပီပီသသ နေတတ်အောင် လှေကျင့်ခဲ့တာလေ၊ ကိုကိုမတွေ့ဘူးလား’

ဟုတ်သားပဲ၊ စန္ဒကူးက ယခင်ကနှင့်မတူအောင် ပြောင်းလဲနေသည်။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကအစ ကျက်သရေရှိလွန်းနေ၏။

ဇေစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ငိုနိုးချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့သလို ပေါက်ကွဲစွာဖြင့် စန္ဒကူးခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟင်... ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်ပါ၊ တကယ်ပဲ ကိုကို အရမ်းသွက်နေပြီ’

‘ချစ်တယ်၊ စန္ဒကူးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ ကံကောင်းလို့ စန္ဒကူးနဲ့ ကိုကိုတို့ မဝေးရတာပါ၊ စန္ဒကူးလည်း ကိုကိုကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြောပါကွာ၊ ချစ်တယ်လို့ ကိုကိုကိုစန္ဒကူး ချစ်တယ်လို့’

‘ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ၊ ပြောပြီးပြီလေ’

‘ထပ်ပြောစမ်းပါ။ ကိုကို ထပ်ကြားချင်တယ်’

‘ကိုကိုရယ်၊ စန္ဒကူးလေ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ စန္ဒကူးတို့က ဖူးစာရှင်တွေပဲလေ။ မချစ်ဘဲ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ပါဘူးနော်၊ ကိုကိုကို စန္ဒကူး အရမ်းချစ်တယ်’

‘စန္ဒကူးရယ်’

စန္ဒကူးကိုယ်လုံးလေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ရင်း မျက်နှာလေးအနံ့ နမ်းရှိုက်မိသည်။

ဝေးပြီလို့ ထင်ထားတဲ့ ချစ်သူကို ဖူးစာရှင်စစ်မှန်၍ ပြန်စသည်ပေါင်းဆုံခွင့် ရခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဇန့်နှင့် စန္ဒကူး အမြန်လက်ထပ်ကြမယ်။

ဖေဖေလည်း ကျေနပ်သွားမှာပါ။ ဖေဖေအတွက်လည်း ကောင်းမွန်ရာဘဝသို့ စိတ်အေးလက်အေး ဝင်စားနိုင်ရန် ဆွမ်းကျွေးအလှူလုပ်ပြီး အမျှဝေရမည် ဖြစ်သည်။

ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ ဖူးစာရှင်ပါကိုကိုရယ်ဟု စန္ဒကူး နှုတ်ခမ်းလေးဆီမှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်သံ ဇန့်လုံးသားဆီ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ဇေရတုက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ထားမှုကြောင့် ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေ ရောထွေးသွားစေတော့သည်။

သင်မြတ်နိုး

